

NNCL581-3ADv1.1

R. A. Salvatore

Csillagtalan éj

*Egy gnóm sámán sietett a fekvő elementálhoz.
Kődarabot helyezett a törmelékhalomra, szétzúzta
kalapácsával, majd kántálni kezdett. Az elementál ismét
elkezdett alakot öltetni, éppoly nagy lett, mint azelőtt, és
roppant kőlavinaként zúdult ellenségeire. A sámán
figyelte, ahogy elindul, pedig jobban tette volna, ha
inkább magára figyel, mert egy sötét elf lopózott a háta
mögé, buzogányát gyilkos csapásra emelve.*

*A sámán csak akkor észlelte a veszélyt, amikor a
buzogány lesújtott... és megakadt egy szablyában.*

*Drizzt félrelökte a gnómot, és szemtől szemben állt a
döbrent drow-val.*

“Barát?”, kérdezték a támadó drow ujjmozdulatai.

*Drizzt megrázta a fejét, aztán Csillámmal félreacsapta a
drow buzogányát. Másik szablyája gyorsan követte az
első példáját, és messzire ütötte az ellenséges fegyvert.*

FORGOTTEN REALMS

Csillagtalan Éj

R. A.

Salvatore

SZUKITS KÖNYVKIADÓ SZEGED

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STARLESS NIGHT
by R. A. Salvatore
Copyright © 1994, 1997 TSR, Inc.
Cover art by Jeff Easley © 1992 TSR, Inc.
AU Rights Reserved.

All TSR characters, character names, and the
distinctive likenesses thereof are trademarks
owned by TSR, Inc.

FORGOTTEN REALMS is a registered trademark
owned by TSR, Inc. The TSR logo is a trademark
owned by TSR, Inc.

Fordította:
Zollner András

Szaklektor:
Csukonyi Zoltán, Pollák Tamás

ISBN 963 9020 58 3

Exclusive rights for the Hungarian language edition licensed to
Szukits Könyvkiadó.
Lektor: Szóts Katalin
Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor, T.: 62/416-345
Tipográfia, színre bontás: A-SzínVöna! Bt.
Szerkesztő: Dobos Tamás
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba
Szegedi Kossuth Nyomda Kft. Felelős vezető: Gera Imre

Prológus

Drizzt végigsimított ujjaival a párdúc-szobrocska finom vésetein. A fekete ónix tökéletesen sima és makulátlan volt, még az izmos párducnyak hajlatainál is. Szinte tökéletes mása Guenhwyvarnak. Drizzt minden porcikája tiltakozott az ellen, hogy abban a biztos tudatban váljanak el, hogy sosem látják egymást újra.

– Ég veled, Guenhwyvar – suttogta a drow szomorúan, és a szobrocskára meredt. – A lelkiismeretem nem tudná elviselni, hogy magammal vigyelek erre az útra, hisz jobban féltelek téged még saját magamnál is – sóhajtott lemondóan. Hű barátaival és fegyvertársaival hosszú, kemény harcok és hatalmas áldozatok árán vívták ki ezeket a békés pillanatokot, Drizzt azonban a lelke mélyén tudta, hogy álságos győzelem ez. Nehezen bírta elhessegetni magától azt a gondolatot, hogy dugja vissza szépen Guenhwyvart a zsebébe, és menjen tovább, vak elszántsággal, a legjobbakat remélve.

Végül azonban egy sóhajjal elűzte magától pillanatnyi gyengeségét, és a szobrocskát Regis, a félszerzet kezébe nyomta.

Regis egy hosszú, néma pillanatig hitetlenkedve meredt Drizztre. Alaposan elképesztette az, amit a drow mondott neki és kért tőle.

– Öt hét – emlékeztette Drizzt.

A félszerzet kisfiús kerubabrázata ráncokba húzódott. Ha Drizzt nem tér vissza öt hét múlva, Regisnek át kell adnia Guenhwyvart Catti-brie-nek, és el kell mondania az igazságot Drizzt távozásával kapcsolatban a lánynak és Bruenor királynak is. Márpedig a drow sötét és ünnepélyes hanghordozásából a félszerzet sejtette, hogy Drizzt nemigen számol a visszatéréssel.

Regis hirtelen elhatározástól vezérelve az ágyára hajította a szobrocskát, és babrálni kezdett a nyakában lógó láncsal, melynek csatja szinte elveszett tarkója barna, hosszú fürtjei

közt. Végül sikerült kikapcsolnia az ékszert, és egy hatalmas, mágikus rubinmedált mutatott fel.

Most Drizzten volt a megdöbbenés sora. Tudta, mennyit ér ez a medál, és azt is tudta, hogy Regis mennyire ragaszkodik hozzá. A félszerzetre enyhén szólva nem volt jellemző ez az elképesztő nagylelkűség.

– Nem fogadhatom el – ellenkezett Drizzt, és félretolta a drágakövet. – Lehet, hogy soha nem térek vissza, és akkor örökre elvesz...

– Vedd csak el! – csattant fel Regis élesen. – Mindazért, amit értem és mindnyájunkért tettél, százszorosan is megérdemled. Az érthető, hogy Guenhwyvar nem viszed magaddal, hisz tényleg tragédia lenne, ha gonosz néped kezére jutna, de ez csak egy varázstárgy, nem pedig eleven lény, és segítségedre lehet az úton. Ugyanolyan jó szolgálatot tehet, mint a szablyáid – a félszerzet tekintete egybekapcsolódott Drizztéval –, barátom...

Regis csettintett egyet: a pillanat varázsa megtört. Tappancsai csattogtak, hálóköntöse vadul lobogott, ahogy odacsörtetett egy fiókhöz, és előszedett valamit: egy meglehetősen jelentéktelennek tűnő álarcot.

– Visszaszereztem – közölte, de nem fejtette ki részletesebben, hogyan jutott hozzá a jól ismert maszkhoz. A valóságban Regis kiosont a Mithril Csarnokból, és Artemis Entrerit ott találta magatehetetlenül lógva egy szikla-szakadék kiálló ormán. A félszerzet persze azonnal kifosztotta az orgyilkost, majd elnyeste Entreri köpenyének varrását. Nem kis elégedettséggel látta, hogyan reped lassan tovább a vékony anyag, mely fenntartja a viharvert, félig eszméletlen embert.

Drizzt szemügyre vette a bűvös maszkot. Ő maga hozta ki valaha, tán egy éve banshee barlangjából. A maszk segítségével elváltoztathatja külsejét, elfedheti valódi kilétét.

– Ez segíteni fog, hogy bejuss és épségben ki is éj – biztatta Regis. Drizzt azonban nem nyúlt az álarcért.

– Ragaszkodom hozzá, hogy magaddal vidd – erősködött

Regis, aki félreértette a drow tétovázását. Nem tudhatta, mi a jelentősége a maszknak Drizzt Do'Urden számára. Drizztnek egyszer már el kellett titkolnia, ki is valójában, hisz egy sötét elfet a felszínen sehol sem fogadtak volna szívesen. Drizzt eljutott odáig, hogy a megtestesült hazugságot látta a maszkban, bármilyen hasznos is, és egyszerűen képtelen volt rávenni magát arra, hogy ismét éljen vele, bármit is nyerhetne rajta.

Vagy mégis képes lenne rá? Drizzt eltűnődött azon, hogy valóban szabad-e visszautasítania az ajándékot. Ha a maszk segíti ügyét – azt az ügyet, ami bizonynyal kihat azokra is, akiket most itt hagy –, akkor megteheti-e nyugodt lelkiismerettel, hogy nem viseli?

Nem, határozott végül, nem ér ennyit a maszk. A három évtized, amit a várostól távol töltött, hosszú idő, a külseje pedig nem olyan feltűnő, hogy felismernék. Eltolta magától a feléje nyújtott álarcot, Regis pedig rántott egyet a vállán, és rezignáltan elrakta.

Drizzt elindult. Még sok óra volt hátra hajnalig: a fáklyák már halványan égtek Mithril Csarnok felső szintjein, és a törpék is nyugovóra tértek. Látszólag tökéletes csend és nyugalom honolt az ősi falak közt.

A sötét elf karcsú ujjai könnyed érintéssel, zajtalanul tapogatták ki a faajtó sima keretét. A drow nem akarta megzavarni azt, aki odabent van, bár sejtette, hogy az illetőnek nem túl nyugodt az álma. Drizzt legszívesebben minden éjszaka bement volna, hogy megnyugtassa, de mégsem tette ezt, mert tudta, hogy szavai aligha csillapíthatták volna Catti-brie gyászát. Ahogy már annyi éjszakán, Drizzt most is csak állt az ajtó előtt, mint valami figyelő, tehetetlen strázsza, aztán nesztelen léptekkel elindult a fáklyák halvány derengésében.

Egy pillanatra még megtorpant egy másik ajtó, legkedvesebb törpe barátja ajtaja előtt, aztán maga mögött hagyta a lakóhelyiségeket. Átvágott az ünnepi gyülekezőtermeken, ahol Mithril Csarnok királya fogadta az idegen követeket. Néhány

törpe – nyilván Dagna harcosai – lézengett itt, de észre sem vették a zajtalanul elhaladó Drizztet.

A drow ismét megállt, amikor Dumathoin Csarnokához érkezett, ahol a Harcpöröly klán népe tartotta féltve őrzött kincseit. Tudta, hogy tovább kéne mennie, ki kellene jutnia innen, mielőtt az alvók ébredezni kezdenek, de nem tudott ellenszegülni a szívében kavargó érzéseknek. Nem járt ebben a csarnokban az utóbbi két hétben, amióta drow rokonait kiűzték innen, de tudta, hogy sosem bocsátaná meg magának, ha nem vetne rá legalább egy utolsó pillantást.

A hatalmas harci kalapács, Égisz-agyar egy oszlop tetején pihent a díszes terem közepén, a legnagyobb becsben tartott helyen. Égisz-agyar mintha az összes többi drágaság ragyogását elhomályosította volna: a páncélok csillogását, a rég halott hősök roppant fejszéinek, sisakjainak fényét, az egykori legendás kovács üllőjét. Drizzt elmosolyodott, amikor arra gondolt, hogy ezt a kalapácsot sosem forgatta törpe. Wulfgar fegyvere volt ez, Drizzt barátjáé, aki az életét adta azért, hogy társai megmeneküljenek.

Drizzt hosszan, szúrós tekintettel meredt a roppant fegyverre, a csillámló mithril kalapács-fejre – amelyen egyetlen árva karcolás sem látszott a számtalan hatalmas csata után sem – és Dumathoin törpe-isten tökéletesen vésett rúnáira. A drow pillantása végigvándorolt a fegyveren, és végül megállapodott a sötét adamantit markolatra száradt vér foltján. A makacs Bruenor nem engedte, hogy lemossák ezt a vért.

A drow-t hirtelen elárasztották az emlékek: a szép szál, aranyhajú, nagyerejű Wulfgar, ahogy egymás mellett harcolnak. Az emlék elgyengítette a lábait és az elszántságát. Drizzt Wulfgar tiszta tekintetét látta maga előtt, az északi égbolt jeges kékjét, azzal az örök, izgatott szikrával. Wulfgar még szinte gyerek volt, kinek lelkét még nem nyomorította meg a durva világ kemény valósága.

Szinte gyerek volt, mégis önként, dallal az ajkán feláldozott

mindent, azokért, akiket a barátainak nevezett.

– Ég veled – suttogta Drizzt, és már ment is, ezúttal futva, de ugyanolyan nesztelenül, mint előbb. Hamarosan egy erkélyre jutott, majd végigsuhant egy lépcsősoron, és egy tágas, magas terembe került. Mithril Csarnok nyolc ősi királyának figyelő tekintete kísérte a falba faragott szobrok szemével. Az utolsó mellszobor, Harcpöröly Bruenor király képmása volt a leginkább átható. A törpe arca komor, kemény elszántságot tükrözött. Homlokától a pofacsontjáig mély forradás húzódott, a jobb szeme hiányzott.

De Drizzt tudta, hogy Bruenornak igazából nem csak a szeme sérült meg. Nem csak a kőkemény, szívós törpetestben esett kár. Bruenornak a lelke fájhatott a leginkább, miután elvesztette a fiút, akit fiának fogadott. Vajon a törpék lélekben is épp oly erősek, mint amilyen a testük? Drizzt nem tudta a választ, de ahogy Bruenor forradásos arcát nézte, úgy érezte, hogy maradnia kell, segíteni a barátjának, hogy beforrtanak azok a sebek.

De ez csak afféle futó gondolat lehetett. Drizzt tudta, hogy a törpére még számtalan új seb vár. Rá is és a barátaira is.

Catti-brie nyugtalanul hánykolódott az ágyában. Ismét átélte azt a sorsszerű pillanatot, ahogy minden éjszaka – legalábbis azóta, hogy egyáltalán képes volt aludni kimerültségében. A fülében csengett Wulfgar dala Tempushoz, látta a hatalmas barbár elszánt tekintetét, ahogy a halállal viaskodik, ahogy egyre csak vágja a meglazult kőmennyezetet, hiába hullanak körülötte hatalmas gránittömbök.

Catti-brie látta Wulfgar borzalmas sebeit, a fehéren csillanó csontot, ahogy a yochlol, ez az olvadt viaszra emlékeztető alvilági szörnyeteg a húsát tépi.

A szerelmesére hulló közuhatag robajára Cattie-brie felriadt. Sűrű, vörösbarna haja hideg verítékkal tapadt a homlokára. A lány mélyeket lélegzett, hogy csillapodjon rémült szívdobogása, és egyre csak azt mondogatta magának, hogy mindez álom volt, csupán egy szörnyű álom, egy borzalmas

emlék. Valami, ami már elmúlt. Az ajtó alatt beszűrődő fáklyafény egy kicsit megnyugtatta.

Csak könnyű hálóruhát viselt, és rémálmában lehányta magáról a takarókat. Libabőrös lett a karja. Kirázta a hideg: fázósan és nyomorultul kuporgott az ágyon. Nagy nehezen visszarángatta legvastagabb takaróját, és egészen a nyakáig magára húzta, aztán lefeküdt, és meredten bámult a sötétbe.

Valami rosszat érzett. Valami nincs rendben.

A józan ész erejével nyugtatgatni kezdte magát, hogy csak képzelődik, és csupán az álmai zaklatták fel. Csöppet sem érezte jól magát a bőrében, de erővel emlékeztette magát, hogy Mithril Csarnokban van, jó barátok veszik körül.

Csak képzelődik.

Drizzt már messze járt Mithril Csarnoktól, amikor a nap felkelt, de ezúttal nem ült le, hogy élvezze az érkező világosságot, ahogy máskor. Alig pillantott a kelő napra, mert most úgy érezte, hogy a hajnal csak hamis remények hírhozója. Amikor a kezdeti ragyogás alábbhagyott, a drow délkelet felé tekintett – a hegyek felé –, és emlékezett.

Önkéntelenül is megtapogatta a nyakában függő rubinmedált, amit Registől kapott. Tudta, mennyire fontos Regisnek ez az ékkő, hogy mennyire szerette, és megint csak arra kellett gondolnia, hogy mekkora áldozatot hozott ezzel a félszerzet. Egy igaz barát áldozata. Drizzt jól tudta, mi az igaz barátság: értelmet kapott az élete, amióta a Jeges Szelek

Völgyének kietlen vidékére vetődött, és megismerte Harcpöröly Bruenort, meg a törpe fogadott leányát, Catti-briet. Beléhasított a fájdalom, amikor eszébe jutott, hogy tán soha többé nem láthatja őket.

Most örült, hogy nála van a mágikus függő, ami esetleg segíthet neki megtudni azt, amire szüksége van, és ami segíthet abban, hogy épségben visszajusson a barátaihoz; de hirtelen büntudata támadt, amiért elmondta Regisnek, hogy

milyen útra indul. Most már gyengeségnek látta ezt: sötét óráiban szüksége volt a baráti támaszra. Persze logikus magyarázatot is tudott adni cselekedetére: biztosíték a barátainak, akiket hátrahagyott. Meghagyta Regisnek, hogy amennyiben nem tér vissza öt héten belül, mondja el az igazságot Bruenornak, mert amennyiben Drizzt nem jár sikerrel, a Harcpöröly klánt időben figyelmeztetni kell a veszélyekre, amelyek rájuk várhatnak.

Logikus tett volt ez, Drizzt mégis tudta, hogy inkább neki magának volt szüksége rá: valakinek el kellett mondania.

És mi van a bűvös maszkkal? Vajon az is gyengeség volt, hogy visszautasította? A nagyerejű varázstárgy segíthetett volna neki, és így a barátainak is, Drizztnek mégsem volt ereje hozzá, hogy felöltse, vagy akár csak hozzá is érjen.

Kételyek támadtak a drow-ban, s kárörvendően csúfolódtak vele. Drizzt felsőhajtott, és megsimogatta a rubinkövet. Hiába volt a penge mestere, hiába ragaszkodott az elveihez, hiába volt meg benne a vándorló harcosok belenyugvása, azért még szüksége volt barátokra. Visszatekintett Mithril Csarnok felé, és – immár nem először – eltűnődött azon, hogy helyesen döntött-e, amikor magányosan és titokban vállalkozott erre a küldetésre.

Ez is csak gyengeség, gondolta aztán. Kiengedte karcsú ujjai közül a rubintot, elhessegette a zavaró gondolatokat, és kezét mélyen lombzöld útiköponyve alá süllyesztette. Az egyik zsebéből pergamentekercset halászott elő, a Világ Háta és a Nagy Anauroch Sivetag közt elterülő vidék térképét. Az ábra jobb alsó sarkában meg volt jelölve egy hely: egy barlangnyílás, ahonnan valaha a felszínre bukkant, és ami most hazavezeti majd.

1. RÉSZ

A KÖTELESSÉG SZAVA

Nincs még egy nép a Birodalmakban, amely jobban értené a bosszú szavát a drow-nál. A bosszú nekik desszert az ebédlőasztalnál, édes csemege, amelyet ingyenc módjára ízlelgetnek. Ezzel a mohó éhséggel törtek ellenem is. Nem tudom elfojtani magamban a dühöt és a büntudatot, amit Wulfgar elvesztése miatt érzek, és amiatt, hogy sötét múltam ellenségei mennyi fájdalmat okoztak azoknak, akik számomra a legkedvesebbek. Valahányszor Catti-brie sápadt arcára nézek, valami olyan mélységes és örök szomorúságot látok, aminek nem lenne szabad ott lennie. Ennek a tehernek nincs helye egy gyermek csillogó szemében.

Mivel nekem is nagyon fáj, nem tudok neki semmit mondani, amivel megvigasztalhatnám, és talán nincs is szó, ami vigaszt nyújthatna neki. Az a dolgom, hogy tovább védelmezsem a barátaimat. Rájöttem, hogy túl kell lépnem saját fájdalomamon Wulfgar halála miatt, és azon a szomorúságon, ami hatalmába kerítette Mithril Csarnok törpéit és Settlestone ember-népét.

Amennyire Catti-brie beszámolójából meg tudtam ítélni, Wulfgar ellenfele a végső harcban egy yochlol volt, Lloth egy szolgálóleánya. Most, hogy ezt tudom, túl kell lépnem a friss fájdalomon, és azt kell szem előtt tartanom, ami még, félek, ránk vár.

Nem láthatom át a Pókkirálynő kaotikus játékának minden szövevényét – kétlem, hogy akár főpapnői is tisztában lennének a gonosz lélek valódi terveivel –, de a yochlol jelenléte olyan jelentőséggel bír, amit még én, a drow hit oly gyatra ismerője is észreveszek. A szörnyű szolgálóleány megjelenése annak a tanúbizonysága, hogy a hajszt maga a Pókkirálynő is szentesítette. Az a tény pedig, hogy a yochlol bele is avatkozott a harcba, még rosszabbat jelent Mithril Csarnok jövője szempontjából.

Ez persze mind csak feltételezés. Nem tudom, hogy nővérem, Vierna, Menzoberranzan más sötét erőivel működött-e együtt,

és azt sem tudom, hogy Vierna, utolsó rokonom halála után foglalkoznak-e tovább velem.

Amikor Catti-brie szemébe nézek, amikor Bruenor szörnyű forradására pillantok, mindig eszembe jut, hogy a reménykedő feltevések veszedelmesek. Gonosz népem elvett már tőlem egy jó barátot.

De többet nem fog elvenni.

Mithril Csarnokban nem találhatok választ. Sosem tudhatom meg, hogy a sötét elfek áhítoznak-e még a bosszúra, hogy felbukkant-e egy új menzoberranzani erő, mely a vérdíjamra vágyik. Amíg ennek a bizonytalanságnak a terhe nyomja vállamat, hogy is mehetnék vissza Ezüst-holdba, vagy bármely más környékbeli városba, hogy nyugodtan éljem tovább az életem? Hogy is alhatnék nyugodtan, amíg a szívemben ott lapul az a nagyon is valós félelem, hogy a sötét elfek erői visszatérnek, és újra veszélybe sodorhatják a barátaim?

Mithril Csarnok fájdalmas, tűnődő békéje semmit sem fog elárulni a drow-k terveiből. Nekem azonban ki kell fürkésznem ezeket az ártó szándékokat, már csak a barátaimért is. És attól tartok, hogy csak egy helyen kutathatok.

Wulfgar meghalt azért, hogy a barátai élhessenek. Hogy vállalkozhatnék én ennél kevesebbre?

Drizzt Do'Urden

1. fejezet

A törtető

A zsoldos laza testtartásban támaszkodott az oszlopnak, amely Tier Breche széles lépcsősorát szegélyezte Menzoberranzan városának északi csücskében. Jarlaxle levette széles karimájú kalapját, és végigsimított golyósima, tar koponyáján, miközben fojtott szitkokat mormogott.

A városban fények táncoltak. Fáklyák villantak a cseppkőből kifaragott házak ablakaiban. Fények a drow városban! A díszes épületeket régebben is díszítették halovány, bíbor vagy kék tündefénnyel, de ez most más.

Jarlaxle testtartást váltott, és felszisszent, amikor súlya nemrég sebesült lábára nehezedett. Maga Triel Baenre, Arach-Tinilith nagyasszonyanyája, a város egyik legmagasabb rangú papnője látta el a sebet, de Jarlaxle úgy sejtette, hogy a gonosz teremtés szándékosan hagyta befejezetlenül a munkát, csak hogy a fájdalom utóhangjai emlékeztessék a zsoldost csúfos kudarcára a renegát Drizzt Do'Urden elfogását illetően.

– Bántja a szemem ez a fény – hallatszott egy gúnyos hang a háta mögül. Jarlaxle megfordult, és Baenre Anya legidősebb lányát, azaz éppen Trielt pillantotta meg. Triel alacsonyabb volt, mint az átlag drow, majdnem egy teljes lábnyival kisebb Jarlaxle-nál, de elképesztő méltósággal és göggel viselkedett. Jarlaxle szinte mindenki másnál jobban ismerte a hatalmát (és szeszélyes vérmérsékletét is), ennek következtében a legnagyobb körültekintéssel kezelte a kistermetű papnőt.

Triel hunyorogva lépett melléje.

– Ez az átkozott fény! – morogta.

– Nagyasszonyanyád parancsa volt – juttatta eszébe Jarlaxle. Egyetlen ép szemével elkerülte a papnő pillantását. A másik szemét fekete kötés fedte. Jarlaxle ismét feltette széles kalapját, és közben titkon elvigyorodott a terjedelmes fejfedő takarásában.

Triel nem volt éppen elragadtatva az anyjától. Jarlaxle jól tudta ezt, azóta, hogy Baenre Anya utalást tett a terveire.

Triel volt talán a legfanatikusabb a Pókkirálynő papnői közül, és nem fordult volna Baenre, a város első nagyasszonyanyája ellen – hacsak Lloth ezt nem parancsolja neki.

– Gyere – sziszegte a papnő. Megfordult, és elindult a Tier Breche-en át a drow Akadémia három épületének legdíszesebbje felé, amely roppant pókalakra emlékeztetett.

Jarlaxle célzatosan felnyögött, amikor nekiindult, és minden lépéssel egyre jobban lemaradt. Hiába próbált azonban ilyen módon még egy kis gyógyító mágiát kicsikarni magának, mert Triel egyszerűen csak megállt az ajtóban, és rá egy csepp sem jellemző türelemmel megvárta a zsoldost, aki tudta, hogy Triel általában soha nem vár senkire.

Amikor beléptek a templomba, a zsoldos orrát ezernyi szag egyvelege csapta meg, füstölőtől kezdve a legutóbbi áldozatok alvadó vérének édeskés szagáig. Mindenfelől kántálás hallatszott. Triel ügyet sem vetett ezekre a dolgokra, és nem is nézett a földig hajló papnőjelöltekre.

A mániákus Baenre-lány a felsőbb szintek felé tartott, ahol az iskola oktatóinak külön lakosztályai voltak. Végigmentek egy kis előtérben, amely hemzsegett a szaladgáló pókoktól (némelyik akkora volt, hogy Jarlaxle térdéig felért).

Triel megállt két, egyformán díszes ajtó előtt, és intett Jarlaxle-nak, hogy menjen be a jobb oldalra. A zsoldos megtorpant, és igyekezett leküzdeni zavarát, de Trielt nem téveszthette meg.

A papnő megragadta Jarlaxle vállát, és durván maga felé fordította. – Szóval te már jártál itt! – mondta vádlón.

– Csak akkor, amikor végeztem a harcosok iskolájában - húzódott el a papnőtől Jarlaxle. – Ahogy minden más Melee-Magthere diák.

– Te már jártál a felsőbb szinteken – sziszegte Triel, és merőn a zsoldosra szegezte vad tekintetét. A zsoldos felkacagott.

– Tétováztál, amikor azt mondtam, hogy menj be – folytatta Triel. – Mert pontosan tudod, hogy a bal oldali ajtó vezet a szobámba. Azt hitted, oda megyünk.

– Egyáltalán nem számítottam arra, hogy ide hívsz – próbált témát váltani Jarlaxle. Egy kicsit valóban készületlenül érte, hogy Triel ennyire behatóan figyel. Vajon nem tartják vissza eléggé anyja új tervei?

Triel meredten, rezzenéstelenül, összeszorított szájjal figyelte.

– Megvannak a magam forrásai – ismerte el végül Jarlaxle.

Hosszú pillanatok teltek el, és Triel még mindig nem pislogott.

– Te kérted, hogy jöjjenek – emlékeztette Jarlaxle.

– Talán inkább parancsoltam -helyesbítette Triel. Jarlaxle mélyen, eltúlzott mozdulattal meghajolt, és széles ívben lekapta fejéről a kalapot. A Baenre-lány szeme veszedelmeset villant.

– Elég! – rikoltotta.

– Elég a te játékaidból is! – szólt vissza Jarlaxle. – Te mondtad, hogy jöjjenek az Akadémiára, tehát eljöttem, pedig feszélyez a hely. Neked kérdéseid vannak, nálam pedig talán megvannak rájuk a válaszok.

Az utolsó mondat hallatán Trielnek résnyire szűkült a szeme. Jarlaxle ravasz ellenfél, ezt ő is épp olyan jól tudta, mint bárki más a drow városban. A papnőnek sokszor volt már dolga a minden hájjal megkent zsoldossal, mégsem tudta biztosan, hányadán áll vele. Triel megfordult, és intett a zsoldosnak, hogy menjen be a bal oldali ajtón, amit Jarlaxle újabb kecses meghajlással meg is tett. Vastagon szőnyegezett, lágy

varázsfénybe burkolódzó helyiségbe léptek.

– Vedd le a csizmád – szólta Triel, és ő maga is kilépett a cipőjéből, mielőtt a plüss szőnyegre taposott volna.

Jarlaxle közvetlenül az ajtónál állt, és kételkedve nézegette a csizmáját. Aki egy kicsit is ismerte őt, az tudta, hogy e lábbelik mágikusak.

– Na jó – adta be a derekát Triel, aztán elsuhogott Jarlaxle mellett, és letelepedett egy hatalmas, gazdagon párnázott fotelbe. Mögötte gurulós asztalka állt, falikárpit előtt. A számos falikárpit közül ezen éppen olyan jelenet volt látható, amikor a drow-k egy óriási, táncoló felszíni elfet áldoznak fel. A felszíni elf képe fölött egy félig drow, félig pók lény áttetsző képmása lebegett, gyönyörű és komoly arccal.

– Nem tetszenek anyád fényei? – kérdezte Jarlaxle. – Mégis világítasz magadnál.

Triel összeharapta a száját, és megint résnyire szűkült a szeme. A legtöbb papnő mindig tartott halvány világítást a szobájában, hogy olvasgatni tudják a mágikus írásokat. A hőérzékelő látásnak nem sok haszna volt, ha írott rúnákat kellett silabizálni. Persze voltak olyan tinták, amelyek hosszú évekig képesek voltak tárolni a hőt, de ezek a tinták sokba kerültek, és még olyanoknak is nehéz volt hozzájutniuk, mint Triel.

Jarlaxle szemügyre vette a Baenre-lány sötét arcát. Ez a Triel mindig dühös valamiért, gondolta magában.

– És a fények éppen beleillenek anyád terveibe – folytatta.

– Valóban – felelte Triel jeges hangon. – De vajon oly önhitt lennél, hogy azt hiszed, megérted anyám indítékait?

– Vissza akar menni Mithril Csarnokba – közölte nyíltan Jarlaxle, mivel tudta, hogy Triel valószínűleg már rég eljutott magától is ugyanerre a következtetésre.

– Csakugyan? – kérdezett vissza Triel alattomosan.

A rejtélyes kérdés kissé visszahökkentette a zsoldost. Odalépett egy kevésbé párnás ülőalkalmatossághoz, és helyet foglalt. Léptei még a vastag szőnyegen is csattogtak.

Triel a homlokát ráncolta. Őt ugyan nem ámította el a mágikus csizma. Köztudott volt, hogy Jarlaxle olyan halkan vagy hangosan jár bármiféle felszínen, ahogy éppen kedve tartja. Rengeteg ékszere, karkötői, csecsebecsei hasonlóképp bűvösek lehettek, mert ezek is akkor csörögtek vagy maradtak zajtalanok, ha Jarlaxle akarta.

– Ha kilyukasztod a szőnyegemet, a szíveddel fogom betömni a lyukat – acsarkodott Triel, miközben a zsoldos kényelmesen belesüppedt a bélelt kőszékbe. Kissé eligazgatta a meggyűrődött kelmét a kartámlán, aminek következtében élesen kirajzolódott az anyagon a fekete-sárga gee'antu póknak, a felszíni tarantella itteni megfelelőjének díszes képe.

– Miből gondolod, hogy nem ez anyád terve? – kérdezte Jarlaxle, ügyet sem vetve a fenyegetésre, pedig sejtette, hogy lehet már egy pár szív beszöve a szőnyeg szálai közé.

– Hogy én ezt gondolom? – kérdezett vissza Triel. Jarlaxle felsőhajtott. Számított rá, hogy fárasztó lesz ez

a beszélgetés, és Triel megpróbál majd mindent kisajtolni belőle, miközben maga alig közöl valamit. Mégis, amikor a papnő azt mondta, hogy Jarlaxle jöjjön ide, hozzá, a szokásos találkozó helyett, amikor Triel jött ki eléje Tier Breche-ből, Jarlaxle valami változásban reménykedett. Most azonban világossá vált számára, hogy Triel csak azért hívta az Arach-Tinilith-be, mert ezt a helyet olyan biztonságosnak vélte, ahol még az anyja fürkésző tekintete sem követheti.

És a rengeteg szervezés után a találkozó kezdett értelmetlen marakodásba fulladni. Triel hirtelen vad tekintettel felegyenesedett ültében.

– Az örökséget akarja! -jelentette ki.

Jarlaxle karkötője megcsörrent, ahogy összeillesztette az ujjai hegyét. Úgy sejtette, hogy végre-valahára beindulnak a dolgok.

– Az olyanok, mint Baenre Anya, immár nem érik be a Menzoberranzan fölötti uralommal – folytatta Triel, egy kicsit nyugodtabban, és ismét hátradőlt. – Ki akarja terjeszteni a

hatalmát.

– Én azt hittem, hogy Lloth sugallta anyád látomásait – jegyezte meg Jarlaxle, és őszintén meglepődött Triel látható undorán.

– Talán a Pókkirálynő valóban örülne Mithril Csarnok meghódításának, főleg akkor, ha ez a renegát Drizzt Do'Urden elfogatásához vezet. De vannak itt más tényezők is.

– Blingdenstone? – kérdezte Jarlaxle. A svirfneblík, a mélységi gnómok városára utalt, akik a drow-k ősi ellenségeinek számítottak.

– Többek közt – felelte Triel. – Blingdenstone nincs messze a Mithril Csarnokhoz vezető alagutaktól.

– Anyád említette, hogy a svirfneblík is megkapják a magukét a visszaúton – szólt Jarlaxle, mert úgy vélte, hogy el kell potyogtatnia egy-két morzsát, ha azt akarja, hogy Triel továbbra is nyílt legyen vele. Az volt a benyomása, hogy Triel nagyon ki lehet kelve magából, ha ennyire betekintést enged legfelsőbb érzéseibe és félelmeibe.

Triel bólintott: nem lepte meg a hír. – Vannak más tényezők is – ismételte. – Az, amire Baenre Anya vállalkozott, hatalmas feladat, és szövetségeseket igényel, talán még illithid szövetségeseket is.

Jarlaxle logikusnak látta a Baenre-lány gondolatmenetét. Baenre Anya már régóta tartott maga mellett egy illithid kísértőt: ehhez fogható undok és veszedelmes szörnyetegeket még Jarlaxle sem látott. Általában úgy menekült meg az ellenfeleitől, hogy beleélte magát a helyzetükbe, és próbált túljárni az eszükön, de ez a képessége az illithideket illetően teljesen csődöt mondott. Az agynyúzó, ahogyan gyakorta nevezték őket, egyszerűen nem úgy gondolkodtak, ahogy a többi faj, és mindenki más számára érthetetlen szabályok és elvek szerint cselekedtek.

A sötét elfek még így is sokszor eredményesek voltak az illithidekkel szemben. Menzoberranzan húszezer képzett harcossal rendelkezett, míg az illithidek alig százan voltak a

környéken. Triel félelmei kissé túlzottak tűntek.

De Jarlaxle ezt nem mondta ki. A papnő változékony és borús hangulatát figyelembe véve úgy látta, hogy jobb, ha inkább figyel, mint beszél.

Triel savanyú arccal csóválta a fejét, aztán felpattant ültéből. Fekete-bíbor köpenye magasan úszott utána a levegőben, ahogy járkálni kezdett föl-alá.

– Nem csak a Baenre Ház lesz benne – emlékeztette Jarlaxle. – Sok ház ablakában van még fény.

– Anyám jól tette, hogy összekovácsolta a várost – felelte Triel, és kissé meglassúbbodtak ideges lépteit.

– Azért mégis félsz – vélte a zsoldos. – És többet akarsz tudni, hogy mindenre fel legyél készülve.

Jarlaxle nem tudott visszafojtani egy kurta, gúnyos kacajt. Ő és Triel már régóta voltak ellenségek, egyik sem bízott a másikban – és jó okkal. Most Trielnek szüksége van rá. Papnő egy világtól elzárt iskolában, távol a város pletykáitól. Elvileg, a Pókkirálynőhöz intézett imái révén mindent megtudhat, de most, ha Lloth megtorolja Baenre Anya akcióit (és ez nyilvánvalónak tűnt), Trielnek szó szerint a sötétben kell tapogatóznia. Kémre van szüksége, márpedig Menzoberranzanban ezen a téren nincs párja Jarlaxle-nak és kémhálózatának, a Bregan D'aerthének.

– Szükségünk van egymásra -jelentette ki Triel, és a zsoldosra meredt. – Anyám veszedelmes talajra lépett, ez nyilvánvaló. Ha elbukik, nem lehet kétséges, ki foglalja majd el az uralkodó ház trónját.

Ez igaz, helyeselt magában Jarlaxle. Triel, mint a ház legidősebb leánya kétségkívül a következő volt a hatalmi sorban Baenre Anya után, az Arach Tinilith nagyasszonyaként a leghatalmasabb volt a városban a nyolc uralkodó ház nagyasszonya után. Triel máris figyelemreméltó hatalmi bázisra tett szert, Menzoberranzanban azonban, ahol a törvény látszata pusztán álca volt a mögöttes káosz előtt, a hatalmi bázisok éppoly bizonytalanok voltak, mintha lávatóra épültek

volna.

– Megtudom, amit lehet – felelte Jarlaxle, és felállt, hogy induljon. – És elmondom neked, amit megtudok.

Triel megértette a célzást, de kénytelen volt elfogadni az ajánlatot.

Jarlaxle nem sokkal később már szabadon sétált Menzoberranzan széles, kanyargós útjain, a sztalogmit épületek előtt posztoló fegyveres őrök – és a cseppkő erkélyek rejtekéből kilesők – figyelő tekintetének kereszttüzeiben. A zsoldos nem félt, hisz széles karimájú kalapjából mindenki felismerte, és egyik ház sem szeretett volna bajt a Bregan D'aerthével. Ez a szervezet a város legtitokzatosabb csapatai közé tartozott – kevesen sejtették akár csak a létszámát is –, bázisai pedig a vad területek zezzugos járataiban rejtőztek. Ezzel együtt szinte mindenki ismerte a Bregan D'aerthe nevét, Jarlaxle-t pedig Menzoberranzan leghatalmasabb hímjei közt emlegették.

Jarlaxle annyira biztonságban érezte magát, hogy szinte észre sem vette a veszedelmes őrök követő tekintetét. Befelé figyelt, és próbálta kibogozni a Triellel folytatott beszélgetés mélyebb, rejtett értelmét. A feltételezett terv Mithril Csarnok meghódítására nagyon ígéretesnek tűnt. Jarlaxle már járt a törpék erősségében, ismerte védelmét, ami figyelemreméltó volt ugyan, ám a drow hadsereggel szemben mit sem ér. Ha Menzoberranzan elfoglalja Mithril Csarnokot, Baenre Anyával az élen, Lloth felettébb elégedett lesz, és a Baenre ház a dicsőség sosem látott csúcsaira emelkedik majd.

Ahogy Triel fogalmazott, Baenre Anya megszerzi az örökségét.

A hatalom csúcsát? Ez a gondolat motoszkált Jarlaxle-ban. Megállt a Narbondel, a menzoberranzani időjelző oszlop mellett, és széles mosoly ült ki ébenfekete arcára.

– A hatalom csúcsa? – suttogta félhangon.

Hirtelen rájött, miért fél annyira Triel. Attól tart, hogy anyja esetleg túllépi a saját korlátait, és kockára tesz egy már

meglévő birodalmat egy új hódítás kedvéért. Ahogy ezt végiggondolta, Jarlaxle megértette a dolog mélyebb jelentőségét is. Mi lesz, ha Baenre Anya sikerrel jár, megszerzi Mithril Csarnokot és aztán Blingdenstone-t is? Miféle ellenség marad ezután, aki fenyegeti még a drow várost? Miféle veszély érzete fogja majd össze Menzoberranzan szeszélyes hierarchiáját?

Ami azt illeti, miért maradhatott meg Blingdenstone, az ellenség egyik fészke, annyi évszázadon át, ilyen közel Menzoberranzanhoz? Jarlaxle tudta a választ. Tudta, hogy a gnómok akarataikon kívül összetartó ragasztóanyagként szolgálnak Menzoberranzan uralkodóházak között. Ha ilyen közel van a közös ellenség, az valamennyire kordában tartja az állandó belső csatározást.

Most azonban Baenre Anya meg akarja semmisíteni ezt az összetartó erőt és uralmát nem csak Mithril Csarnokra, de a gnómokra is ki akarja terjeszteni. Triel nem attól fél, hogy a drow-k vereséget szenvedhetnek, és nem is attól, hogy szövetségre lépnek a kis létszámú illithid kolóniával. Attól fél, hogy ha anyja sikerrel jár, elveszi az ő örökségét. Baenre Anya már nagyon öreg, még drow mércével is, és Triel következik utána. Jelenleg a vezéri pozíció meglehetősen kényelmes, de sokkalta bizonytalanabb és veszedelmesebb lesz, ha meglesz Mithril Csarnok és Blingdenstone. A Házakat összetartó közös ellenség többé nem létezik majd, és Trielnek kell esetleg megküzdenie Mithril Csarnok felszíni szövetségeseinek megtorlásával.

Jarlaxle megértette, mit akar Baenre Anya, de azon már alaposan el kellett tűnődnie, hogy mit akar Lloth, aki az aszott, öreg nagyasszony mögött áll.

– Káosz – vélte végül. Menzoberranzanban már egy ideje, hosszú ideje nyugalom honolt. Néhány ház össze-összecsapott, de ez elkerülhetetlen. A Do'Urden és a DeVir ház elpusztultak, a város alapvető szerkezete azonban érintetlen maradt.

– Csodálatos vagy – szölt Jarlaxle fennhangon Lloth-hoz.

Hirtelen gyanítani kezdte, hogy Lloth új rendet akar, valami frissítő nagytakarítást az unalmassá váló városban. Nem csoda, hogy Triel, akire vezető trón vár, nem örül túlságosan.

A kopasz zsoldos, maga is a káosz és az intrika nagy kedvelője, szívből elnevette magát, és a Narbondelre pillantott. Az időjelző már eléggé hűlőben volt, ami jelezte, hogy késő éjszaka van Mélysötéten. Jarlaxle sarka csattogni kezdett a kövön, s a zsoldos elindult a Qu'ellarz'orlhoz, azaz Menzoberranzan keleti falának magas platója felé, ahol a város leghatalmasabb háza állt. Nem akart elkésni a Baenre Anyával megbeszélt találkozóról, akinek jelentést kellett tennie a legidősebb leánnyal történt "titkos" megbeszélésről.

Jarlaxle gondolkodni kezdett, hogy mennyit mondjon el az aszott nagyasszonynak, és hogyan csavarja a szót a maga legnagyobb hasznára.

Egyszerűen imádta az intrikát.

2. fejezet

Búcsú-rejtélyek

Az újabb hosszú, hányatott éjszaka után Cattie-brie vörös, kialvatlan szemekkel ébredt. Magára kapott egy köntöst, és odament az ajtóhoz, hogy némi vigaszt merítsen a nappali világosságból. Szép vörösbarna haja lelapult a feje egyik oldalán, és feltorlódott a másikon, de ő nem törődött vele. Miközben az álmot törölgette a szeméből, majdnem átesett a küszöbön. Megtorpant: hirtelen megérezett valamit, amit nem értett.

Végigsimított az ajtó fáján, és zavartan ácsorgott. Majdnem hatalmába kerítette ugyanaz az érzés, amit előző éjjel tapasztalt: hogy valami nincs rendben. Eleinte egyenesen reggelizni akart menni, de most úgy érezte, hogy látnia kell Drizztet.

Végigsuhogott a folyosón Drizzt szobájáig, és bekopogott az ajtón.

– Drizzt! – kiáltotta. Amikor a drow nem válaszolt, a lány óvatosan lenyomta a kilincset és benyitott. Azonnal észrevette, hogy nincsenek a helyükön sem Drizzt Szablyái, sem útiköpenye, de mielőtt még belegondolhatott volna, mit jelent ez, figyelme az ágyra terelődött. Az ágy nemű takarosan össze volt hajtogatva.

Cattie-brie odalépett az ágyhoz, és megnézte a hajtásokat: pontosak voltak, de nem túl élesek, mintha régen készültek volna. Catti-brie megértette, hogy ebben az ágyban nem aludtak az éjszaka.

– Mi ez? – kérdezte fennhangon. Gyorsan körülnézett a kicsiny helyiségben, aztán visszament a folyosóra. Drizzt elhagyta Mithril Csarnokot, anélkül, hogy szólt volna. Általában mindig éjszaka indult útnak. Sokszor ment át Ezüstholdba, ebbe a mesés városba, amely egyheti járóföldre esik kelet felé.

Catti-brie most mégis valami furcsát érzett. A félig-meddig megszokott esemény valami különösét sugallt. Catti-brie próbálta lerázni magáról a zavaró kételyeket. Próbálta elhíttetni magát, hogy csak az aggodalom beszél belőle. Hogy Wulfgar elvesztése óta

túlságosan is félt mindenkit.

Menet közben ezen gondolkodott, majd megállt egy másik ajtó előtt. Halkan kopogtatott, majd amikor nem kapott választ (sejtette, hogy a szoba lakója még nincs ébren), erőbben is megdöngötte a bejáratot. Nyögésszerű hang hallatszott odabentről.

Catti-brie benyitott, és átment a szoba túlsó végében álló aprócska fekhelyhez. Letérdelt, és durván lerántotta a takarót az alvó Regisről, majd csiklandozni kezdte a félszerzet talpát.

– Hé! – riadt fel a zömök Regis, és kétségbeesetten próbálta visszaszerezni takaróját.

– Hol van Drizzt? – rántotta le a takarót Catti-brie.

– Honnan tudjam? – nyöszörgött Regis. – Ma reggel még ki se tettem a lábam a szobámból.

– Kelj fel! – Catti-brie maga is meglepődött saját hangja élességén, a parancs erején. A rossz érzés ismét belemart, ezúttal még erőbben. Körülnézett a szobában, hogy rájöjjön, mi nyugtalanítja.

Ekkor pillantotta meg a párdúc-szobrocskát.

Rezenetlen tekintete a fekete tárgyra, Drizzt legféltettebb kincsére szegeződött. Mit kereshet a szobor Regis szobájában? Miért indult el nélküle Drizzt? Most már a logika is kezdte alátámasztani a komor megérzéseket. A lány átmászott az ágyon, takaróhalmoz alá temette Regist (aki azonnal nyakig beburkolózott), és magához vette a párducot. Aztán visszaszökkent az ágy elé, és ismét a makacs félszerzet ágyneműjét kezdte cibálni.

– Ne! – nyafogott Regis, és keményen ellenállt. A matracra vetette magát, és az arcához szorította a takaró csücskét.

Cattie-brie nyakonfogta, kirántotta az ágyból, és átvonszolta a fél szobán, az egyik székhez, a kis asztal mellé. Regis még mindig szorongatta kedves párnáját, s feje azonnal lekonyult az asztal lapjára.

Catti-brie megragadta a párna szélét, felállt és jókorát rántott rajta. A párna kiszakadt a meglepett félszerzet öleléséből, s Regis feje az asztalra koppant.

Az apró félszerzet méltatlankodó nyögésekkel ült fel a széken, és beletúrt sűrű, fűtős üstökébe.

– Mi van? – kérdezte.

Catti-brie kirakta a párdúc-figurát az asztal közepére, a félszerzet elé. – Hol van Drizzt? – kérdezte.

– Biztos az Alsóvárosban – motyogta Regis, miközben alvástól kiszáradt száját tapogatta körbe a nyelvével. – Miért nem Bruenort kérded?

A király említésére Catti-brie megint ideges lett. Méghogy Bruenort, dohogott magában. Bruenor alig szól valakihez, és annyira bele van sülyyedve az elkeseredésbe, hogy talán azt se venné észre, ha az egész klán eltűnik egy éjszaka leforgása alatt.

– Szóval Drizzt itthagya Guenhwyvart – jegyezte meg Regis, abban a hitben, hogy ezzel le is tudta az egészet. De a gyanakvó női fülek észrevették a megjegyzésben a sutaságot, és Catti-brie résnyire húzott szemmel meredt a félszerzetre.

– Mi van már megint? – kérdezte megint Regis ártatlanul, a rezzenten, fürkésző pillantás súlya alatt.

– Hol van Drizzt? – kérdezte Catti-brie veszedelmes nyugalommal. – És mit keres nálad a macska?

Regis megrázta a fejét, tehetetlenül ásitott egyet, majd homlokát színpadiasan az asztalra koppantotta.

Catti-brie persze átlátott a színjátékon. Túl jól ismerte Regist ahhoz, hogy bedőljön a félszerzet kisfiús bájának. Belemarkolt a fürtös barna hajzatba, felrántotta Regis fejét, és a másik kezével megragadta a félszerzet hálóköntösének elejét. Ez a durvaság meglepetésként érte a félszerzetet: a lány ezt észre is vette Regis arcán, és tovább ütötte a vasat. Regis felemelkedett a székről. Catti-brie három lépést vitte, aztán keményen a falnak nyomta.

A lány arckifejezése megenyhült egy pillanatra, és tapogatni kezdte a hálóköntöst Regis mellkasán: észrevette, hogy a félszerzet nem viseli a mágikus rubinfüggőt, amit addig sosem vetett le. Ez az újabb különös felfedezés csak megerősítette azt az érzését, hogy valami rettenetesen nincs rendben.

– Valami olyasmi történik itt, aminek nem kéne – ráncolta a homlokát vészjóslóan Catti-brie.

– De Catti-brie! – nyafogott Regis, miközben szőrös tappancsa egy méterrel a padló felett kalimpált.

– És te tudsz valamit – folytatta a lány.

– Catti-brie! – jajdult fel ismét Regis, hogy megpróbálja észretéríteni a lányt.

Catti-brie kétkézre fogta a hálóköntöst, maga felé húzta a félszerzetet, majd újra a falnak lökte.

– Már elvesztettem Wulfgart – mondta sötéten, és Regis ebből is

látta, hogy józan érvekkel itt semmire sem megy.

A félszerzet nem tudta, mit gondoljon. Harcpöröly Bruenor lánya mindig a kiegyensúlyozottságot képviselte a csapatban, a higgadt erőt, ami kordában tartotta a többieket. Még a hűvös Drizzt is sokszor fordult a lányhoz útmutatásért. De most...

Regis látta a növekvő fájdalmat Catti-brie dühös, kék tekintetének mélyén.

A lány ismét lökött egyet rajta.

– El fogod mondani, amit tudsz – közölte nyugodtan. Regis háta már nagyon kezdett sajogni a verdeséstől. Félt, nagyon félt, és legalább annyira félt Cattie-brie, mint saját maga miatt. Vajon a fájdalom teljesen a kétségbeesésbe sodorta? Ezenkívül Regis azt sem tudta, hogy mi köze neki ehhez az egészhez: ő csak egy meleg ágyat és egy még melegebb reggelit szeretett volna.

– Miért nem ülsz le egy kicsit Brue... – kezdte, de Catti-brie pofonja beléfojtotta a szót.

Odakapta a kezét bizsergő arcához, és érezte, hogy ábrázata kezd feldagadni, de még csak nem is pislogott, hanem hitetlenkedve meredt a lányra.

Catti-brie szemlátomást maga is épp úgy meglepődött a saját reakcióján, mint Regis. A félszerzet látta, hogy a lány szelíd szemében könnyek gyülekeznek. Catti-brie reszketni kezdett, és Regis már végképp nem tudta, mit tegyen.

Hosszan fontolgatta a helyzetet, majd úgy döntött, hogy pár nap vagy hét úgysem számít.

– Drizzt hazament – mondta halkan, a pillanat parancsának engedelmeskedve. A következmények miatt ráér majd később aggódni.

Catti-brie kissé mintha megnyugodott volna.

– De hát ez az otthona – vélekedett. – Biztosan nem a Jeges Szelek Völgyére gondolt.

– Nem is. Hanem Menzoberranzanra – felelte Regis. Catti-brie-t az sem rázta volna meg jobban, ha most hátba találja egy nyílpuska-lövedék. Elengedte Regist, és leroskadt a félszerzet ágya mellé.

– Valójában neked hagytam itt Guenhwyyart – magyarázott tovább Regis. – Hisz mindkettőtököt annyira szeret.

A nyugtató szavak sem tudták letörölni Catti-brie arcáról a döbrent rémületet. Regis most nagyon szerette volna, ha itt van vele a rubinfüggő, melynek varázsos ereje meg tudná nyugtatni a lányt.

– Bruenornak meg ne mondd – tette hozzá Regis. – Különben sem fog elmenni olyan messzire Drizzt. – A félszerzet úgy vélte, hogy az igazság némi szépítése talán segít. – Azt mondta, hogy először Alustrielhez megy, aztán majd eldönti, merre tovább.

Ez nem volt egészen igaz. Drizzt ugyan említette, hogy esetleg betér Ezüsthaldba, hogy lássa, indokoltak-e a félelmei, ám ez korántsem azt jelentette, amit Regis mondott. A félszerzet mindazonáltal úgy vélte, hogy ennyi remény kell Catti-brie-nek.

– Ne szólj Bruenornak – mondta ismét Regis, ezúttal kissé erőteljesebben. Catti-brie a félszerzetre pillantott: ehhez foghatóan szálnalmas látványban még nem igen volt része Regisnek.

– Vissza fog jönni – sietett oda a félszerzet a lányhoz. –Hisz ismered. Vissza fog jönni.

Ez már túl sok volt Catti-brie-nek. Gyengéden lefejtette magáról Regis kezét, és felállt. Ismét a párducsoborra esett a pillantása, de nem volt ereje ahhoz, hogy érte nyúljon.

Némán kilépett az ajtón, és visszament saját szobájába, ahol tehetetlenül roskadt vissza az ágyra.

Drizzt délben egy hús barlangban húzta meg magát, messzi mérföldekre Mithril Csarnok keleti bejáratától. A koranyári levegő oly meleg volt, hogy a hegyi gleccserek felől érkező hidegebb szellőnek nemigen volt esélye a felhőtlen égről tűző nappal szemben.

A drow nem aludt se jól, se hosszan. Állandóan Wulfgar meg a többi barátja járt a fejében, és távoli képek, emlékek a szörnyű Menzoberranzanról.

A szörnyű, mégis gyönyörű Menzoberranzanról, amely épp olyan volt, mint a sötét elfek, akik építették.

Drizzt előremászott a barlang alacsony bejáratához, hogy elköltse ebédjét. Szinte fürdött a délutáni nap melegében, az állatok megnyugtató neszezésének zsongásában. Milyen más ez, mint Mélysötét! Milyen csodálatos!

Drizzt eldobta száraz kétszersültje maradékát, és megdöngötte a padlót.

Milyen csodálatos is volt az a hamis remény, ami megcsillant bánatos szemei előtt. Csak annyit akart az élettől, hogy kiszakadjon a népe életéből, hogy békében élhessen. Aztán feljött a felszínre, és hamarosan rájött, hogy ez a hely – a zümmögő méhek, a daloló

madarak, a langyos napsütés és a csábító holdfény hazája – lesz az igazi otthona, nem pedig a föld mélyében rejtőző alagutak örök sötétje.'

Drizzt Do'Urden a felszínt választotta, de mit is jelentett ez? Azt, hogy új barátokra lelt, ám pusztja jelenlétével is veszélybe sodorta őket sötét öröksége. Azt jelentette, hogy Wulfgar meghalt Drizzt gonosz nővérének mesterkedései miatt, és azt, hogy Mithril Csarnok hamarosan ismét veszélybe kerül.

Azt jelentette, hogy ez a választás elhibázott volt, és nem maradhat itt tovább.

A fegyelmezett drow hamar lehiggadt, új ennivalót vett elő, és kötelességtudóan nyelni kezdte. Evés közben azon gondolkodott, merre menjen. Az előtte húzódó út kivezet a hegységből, el egy Pengallen nevű falu mellett. Drizzt már járt ott, és nem kívánt oda visszatérni.

Végül úgy döntött, hogy egyáltalán nem is követi az utat. Mi értelme lenne Ezüstholdba menni? Drizzt kételkedett benne, hogy Alustriel Úrnő ott lenne most, a kereskedőidény csúcspontján. És ha ott is van, mit mondhatna neki, amit már ne tudna?

Nem, Drizzt már eldöntötte, merre megy, és nem volt szüksége Alustriel jóváhagyására. A drow összeszedte holmiját, és felsóhajtott, ahogy belegondolt, milyen üres lesz az út szeretett párduc barátja nélkül. Kisétált a napsütésbe, és elindult kelet felé.

A gyomra egyáltalán nem panaszkodott, pedig már jócskán elmúlt a reggeli, sőt, az ebéd ideje is. Catti-brie csak feküdt az ágyán, mozdulatlanul: gúzsba kötötte a kétségbeesés. Elvesztette Wulfgart, alig pár nappal az esküvőjük előtt, most pedig elveszti Drizztet is, akit éppúgy szeretett, mint a barbárt. Úgy érezte, hogy az egész világ összeomlik körülötte. Élete sziklaszilárdnak hitt alapjai homokként folytak el az üvöltő szélben.

Catti-brie harcos volt egész fiatal életében. Nem ismerte az anyját, és az apjára is alig emlékezett, akit még kicsi gyermekkorában megöltek a goblinok Settlement-ban. Harcpöröly Bruenor vette magához, nevelte saját lányaként, és Catti-brie szeretetben folytatta életét Bruenor klánjának törpéi között. Csak éppen – Bruenor kivételével – nem családnak, pusztán baráti társaságnak tudta elfogadni a törpe-népet. Egyenként szedte össze a családja tagjait –

először Bruenort, aztán Drizztet, majd Regist és végül Wulfgart.

De Wulfgar már halott, Drizzt pedig elment, vissza gonosz népének hazájába, ahonnan aligha tér majd vissza.

Catti-brie határtalanul tehetetlennek érezte magát. Végig kellett néznie, ahogy Wulfgar meghal, saját magára omlasztva a gránitmennyezetet, csak hogy őt, Catti-brie-t megmentse a yochloltól. Catti-brie ugyan próbált segíteni, de kudarcot vallott, és végül csak egy halom szikla meg Égisz-agyar maradt neki.

Catti-brie a katasztrófa óta állandóan a józan ész határán egyensúlyozott, és hiábavalóan próbált megszabadulni a bénító fájdalomtól. Sokszor sírt, de mindig sikerült megfékeznie a sírást az első néhány felcsukló zokogás után, mély levegővételekkel és pusztá akaraterevével. Drizzt volt az egyetlen, akivel tudott beszélni.

És Drizzt is elment. Catti-brie most igazán sírt, ömlöttek a könnyei, a zokogás vadul rázta egész testét. Vissza akarta kapni Wulfgart. Panaszt emelt bármelyik istenhez, aki éppen meghallgatta, amiért elment valaki, aki ilyen fiatal, és aki még annyi nagy tettet vihetett volna véghez.

A zokogás aztán egyre inkább vad hörgésbe csapott át. Párnák röpködtek a szobában, és Catti-brie még a takarókat is széttépdeste. Aztán felborította az ágyát, csak azért, hogy hallja, ahogy a fakeret a padlónak reccsen.

– Nem! – tört fel zsigerei mélyéből a kiáltás. Wulfgar elvesztése nem volt igazságos, de semmit sem tehetett ellene.

Az sem volt igazság, hogy Drizzt elmegy, de ez ellen sem...

Valami megmozdult Catti-brie-ben. Még mindig remegett, de már ura volt önmagának. Megállt a felfordított ágy mellett, és hirtelen megértette, miért ment el a drow titokban, miért vette magára az egész terhet, ahogy mindig.

– Nem – mondta ismét fennhangon. Levette hálóköntösét, a takarójával letörölte magáról a verítéket, aztán nadrágot és inget húzott. Nem állt meg, hogy átgondolja, amit tesz, mert félt, hogy ha józanul áll hozzá, még meggondolja magát.

Gyorsan belebújt hajlékony mithril láncingébe, mely olyan finoman simul a testére, hogy szinte észrevehetetlen volt az ujjatlan tunika alatt.

Catti-brie sietve felrángatta a csizmáját, felkapta köpenyét és kesztyűjét, majd a szekrényéhez sietett. Előkereste kard-övét, tegezet, Taulmarilt és Szívkeresőt, a bűvös íjat. Nem ment: rohant át

a félszerzet szobájába, ahol csak egyszer kopogott a forma kedvéért, aztán azonnal berontott.

Regis megint ágyban volt, tele hassal a reggeli után, ami megszakítás nélkül ebédben folytatódott. Ébren volt, és nem túlságosan örült annak, hogy Cattie-brie ismét itt van.

Nagy nehezen felült, és kíváncsian méregetni kezdte a lányt. Láta a könnyek csíkjait a kipirult arcon, a dühös vörös ereket a kék szemben. Regis élete nagy részét tolvajként élte le, és azért tudott életben maradni, mert megtanult megérteni másokat. Nem volt nehéz rájönni, mi ez a hirtelen tűz.

– Hová tetted a párducot? – kérdezte Catti-brie. Regis csak meredt rá. Catti-brie megrázta.

– Gyerünk – nyaggatta a lány. – Már így is rengeteg időt vesztettem.

– Miért? – kérdezte Regis, bár tudta a választ.

– Csak add ide a macskát – felelte Catti-brie. Regis önkéntelenül is az íróasztala felé pillantott. Catti-brie odarahant, és egyenként borogatta ki a fiókokat.

– Drizzt nem fog örülni – szólt Regis nyugodtan.

– Akkor a Kilenc Pokolba vele! – fakadt ki Catti-brie. Megtalálta a szobrocskát, és gyönyörködve nézte a csodálatos munkát.

– Azt hiszed, hogy Guenhwyvar majd elvezet hozzá. – Ezt Regis inkább állította, mint kérdezte.

Catti-brie a zsebébe süllyesztette a párducot, és nem fáradt azzal, hogy válaszoljon.

– Tegyük fel, hogy tényleg utoléred – folytatta Regis, amikor a lány elindult az ajtó felé. – Mi hasznára lesz Drizztnek a drow-k városában? Egy ember-lány igencsak hátrányban lenne odalent, nem gondolod?

A félszerzet szarkazmusa kissé észretérítette Catti-brie-t. Először volt kénytelen elgondolkodni azon, hogy mit akar tenni. Mennyi igazság van Regis érvelésében! Hogyan juthatna be Menzoberranzanba? És ha be is jut, hogy fog látni, akár csak az orráig is?

– Nem! – kiáltotta végül, és a logikát félresöpörte a tehetetlenség növekvő érzése. – Utána megyek. Nem ülhetek ölbe tett kézzel, amikor talán egy újabb barátomat ölik meg!

– Bízz benne – könyörgött Regis, és most először érezte, hogy talán mégsem lesz képes visszatartani a megvadult Cattie-brie-t.

A lány megrázta a fejét, és ismét az ajtó felé indult.

– Várj! – kiáltotta kétségbeesetten Regis, mire a lány visszafordult és végigmérte. Regis teste pattanásig feszült: legszívesebben kirohant volna, hogy szóljon Bruenornak, Dagna generálisnak, vagy akármelyik törpének, hogy tartsák vissza Catti-brie-t, ha kell, erővel is. A lány elvesztette az esztét, hogy Drizzt után akar futni.

Regis mégis megértette őt, és szívből együtt érzett vele.

– Tulajdonképpen én mentem el – kezdte Catti-brie –, és Drizzt jött utánam...

Regis beleegyezőleg bólintott. Ha Catti-brie, vagy bárki közülük nyilvánvaló veszélybe került, Drizzt mindig utánament és harcolt, tekintet nélkül az esélyekre. Drizzt, Wulfgar, Catti-brie és Bruenor a fél kontinenst bejárták Regis után, amikor Entreri fogságában volt. Regis gyerekkora óta ismerte Catti-brie-t, és mindig nagyon nagyra tartotta a lányt, de sosem volt büszkébb rá, mint ebben a pillanatban.

– Egy ember jelenléte csak teher lenne Drizztnek. Menzoberranzanban – mondta.

– Nem érdekel – morogta Catti-brie. Nem értette, mire akar kilyukadni Regis.

A félszerzet kipattant az ágyából. Catti-brie összehúzta magát, mert azt hitte, hogy a félszerzet neki akar rontani, de Regis ehelyett az asztalához szaladt, és kihúzta a legalsó fiókot. – Úgyhogy ne legyél ember – folytatta, és odadobta Catti-brie-nek a bűvös maszkot.

Catti-brie elkapta, és meglepetten nézegette, miközben Regis visszamászott az ágyba.

Entreri használta ezt a maszkot arra, hogy bejusson Mithril Csarnokba. Oly ügyesen álcázta magát Regisnek, hogy még Drizztet is meg tudta téveszteni.

– Drizzt valóban Ezüsthold felé indult – szólt Regis. Catti-brie meg volt lepve. Azt hitte, hogy a drow egyszerűen lemegy Mélysötétre Mithril Csarnok mélyebb kamráin keresztül. De amikor belegondolt, rájött, hogy Bruenor erősen őrizteti ezeket a kamrákat, és zárva tartja az ajtókat.

– És még valami – szólt Regis. Catti-brie az övére erősítette a maszkot, és az ágy felé fordult. Regis a matracon állt, és szikrázó, ékköves tört tartott a kezében.

– Nekem úgyszincs szükségem rá – magyarázta Regis. – Bruenor és

a többiek vigyáznak rám – Catti-brie felé nyújtotta a fegyvert, de a lány nem vette el azonnal.

Látta már ezt a tört, Artemis Entreri törét. Az orgyilkos ezt a pengét szorította a nyakához, ezzel rémisztette meg úgy, hogy szinte kislány lett megint. Catti-brie nem volt biztos benne, hogy el tudja fogadni, hogy képes lenne magánál tartani.

– Entreri halott – nyugtatgatta Regis, némileg félreértve a tétovázás okát.

Catti-brie szórakozottan bólintott, de a gondolatai egyre azon jártak, amikor Entreri foglya volt. Emlékezett a férfi földszagára, és ez a szag mindörökké a gonosszal fonódott össze benne. Olyan erőtlen volt akkor... mint amikor a mennyezet Wulfgarra omlott. Most is legyen tehetetlen, amikor Drizztnek talán szüksége van rá?

Elszántan összeszorította a száját, és elvette a tört. Szorosan megmarkolta, aztán az övébe dugta.

– Nem szólhatsz Bruenorak.

– Úgyis meg fogja tudni – ellenkezett Regis. – Drizzt dolgát még csak el tudtam volna mismásolni valahogy – Drizzt sokszor tűnik el így –, de téged azonnal észre fog venni.

Catti-brie-nek nem volt ellenérve, de nem is törődött vele. Drizzt után kell mennie. Ez a feladata. Csak így tudja visszanyerni uralmát felfordult élete fölött.

Az ágyhoz sietett, megölelte Regist, és csókot nyomott a félszerzet arcára.

– Ég veled, barátom! – ejtette vissza Regist a matraca. –Ég veled!

Azzal kiviharzott, és Regis csak ült, magába roskadva. A törpekirály jutott eszébe. Ha Bruenor megtudja, hogy ő segítette Catti-brie-t veszélyes útjára indulni, darabokra tépi.

Arra már nem is mert gondolni, hogyan fogja mindezt elmondani a törpekirálynak. Hirtelen megbánta döntését, ostobának érezte magát; amiért hagyta, hogy együttérzése elhomályosítsa józanságát. Ő megértette Catti-brie vágyait, és helyesnek tartotta, hogy Drizzt után megy, ha tényleg ezt akarja – elvégre felnőtt nő, és kitűnő harcos –, de tudta, hogy Bruenor ezt sosem értené meg.

De Drizzt sem foga megérteni, döbrent rá a félszerzet, és hangosan felnyögött. Megszegte a drow-nak adott szavát, és már az első nap elárulta a titkot! Ezenkívül botlásával veszélybe sodorta Catti-brie-t.

– Drizzt meg fog nyúzni! – jajdult fel.

Catti-brie feje bukkant fel az ajtónyílásban, arcán olyan széles,

életteli mosollyal, amit Regis már nagyon rég nem látott rajta. Most úgy tűnt, hogy az az eleven, bátor lány, akit mindnyájan úgy megszerettek, és aki meghalt Wulfgarral együtt, újraéledt. Még a szeme is kitisztult, és ismét megjelent benne az a derűs belső szikra.

– Az jó lesz, mert ez azt jelenti, hogy visszajön! – csicseregte a lány, és csókot lehelt a félszerzet arcára, hogy aztán rohanjon tovább.

– Várj! – kiáltotta Regis, kissé kellenül. Tulajdonképpen örült, hogy Catti-brie nem áll meg. Még mindig ostobaságnak tartotta, amit tett, és tudta, hogy egyszer még felelnie kell ezért Bruenornak és Drizztnak, de Catti-brie-nek az az utolsó, túlárado mosolya eldöntötte a kérdést.

3. fejezet

Baenre blöffje

A zsoldos lopva közeledett a Baenre-épületcsoport nyugati szárnyához. Árnytól árnyig osonva jutott el az ezüstös pókháló-kerítésig. Mint mindenki más. Jarlaxle is csodálattal vette szemügyre a húsz hatalmas, kivájt álló-, és harminc függő-cseppkőből kialakított telepet, padig nem először járt itt. Mélysötéti mérce szerint – ahol a tér drága kincsnek számított – a hely hatalmas volt, majdnem fél mérföld hosszú, és fele ilyen széles.

A Baenre Ház minden épületében volt valami csodálatos. A mesterek minden részletnek egyforma figyelmet szenteltek: rabszolgák dolgoztak állandóan azon, hogy új véseteket készítsenek a még szabadon maradt felületekre. A mágikus elemek – amelyeket főként Gromph, Baenre Anya legidősebb fia, Menzoberranzan főmágusa készített, – sem voltak kevésbé látványosak. A legszebb részleteket bíbor és kék tündefények emelték ki úgy, hogy minden a lehető legnagyobb áhítatot keltse.

A telep húsz méter magas kerítése, mely szinte eltörpült a hatalmas cseppkőoszlopok mellett, Menzoberranzan legcsodásabb alkotásai közé tartozott. Valaki egyszer azt mondta, hogy Lloth ajándéka, de senki nem volt a városban – talán az őszöreg Baenre Anya kivételével –, aki elég régóta élt volna ahhoz, hogy tanúja legyen az építésének. A kerítés karvastagságú, erős szálakból állt, amelyek valamely varázslat révén erősebben tapadtak és tartottak, mint bármiféle pókháló. Még a legélesebb drow fegyverek, de még a legjobb torili pengék sem vághatták át Baenre kerítését, de még egy óriás vagy akár egy sárkány sem törhetett volna ki belőle.

A Baenre Ház látogatói általában a telep körül szimmetrikusan elhelyezkedő kapuk egyikéhez járultak, ahol a strázsa elmondta az aznapi jelszót, mire a kerítés kipöndörödött, hogy rést nyisson magában.

Jarlaxle azonban nem volt közönséges látogató, és Baenre Anya külön is figyelmeztette, hogy érkezését és távozását tartsa titokban. A zsoldos tehát a homályban várakozott, tökéletesen elrejtőzve a járőröző katonák elől. Az örök nem voltak túl éberek, de miért is lettek volna, amikor a Baenre ház egész serege áll a hátuk mögött? Legalább kétezeröt száz képzett és remekül felfegyverzett harcos, valamint tizenhat magasrangú papnő tartozott a ház népéhez. A város egyetlen más háza – sőt, a soron következő másik öt ház együttesen – sem dicsekedhetett ekkora erővel.

A zsoldos a Narbondel oszlopára pillantott, hogy lássa, meddig kell még várnia. Alig fordult vissza a ház felé, amikor kürt harsant. Aztán még egy.

Mély hangú, éneklő kántálás szűrődött ki a telepről. A katonák őrhelyeikre rohantak, és feszes vigyázzba vágták magukat, fegyverüket ünnepélyesen maguk elé tartva. Ez a látvány volt Menzoberranzan büszkesége: a fegyelmezett, precíz kiképzés, ami megcáfolta az ellenfelek azon állítását, miszerint a sötét elfek túl kaotikusak ahhoz, hogy összefogjanak a közös ügyért vagy a közös védelemért. A nem-drow zsoldosok – főként a szürke törpék – sokszor fizettek csinos summákat aranyban vagy drágakőben pusztán azért, hogy egyszer láthassák a Baenre Ház őrsváltását.

Sárga, vörös, zöld, kék és bíbor fények csaptak ki az állócseppkő-épületekből, hogy összefonódjanak a fentről, a függőcseppkő-házakból leérkező sugarakkal. A Baenre-örök által viselt bűvös házjelvények keltették ezt a hatást, ahogy a földalatti óriásgyíkok hátán lovagló sötét elf hímek megjelentek.

A kürtző tovább szólt. A csillámló sugarak színes alakzatokban csapongtak a telep fölött, majd végül egy pókalakot rajzoltak ki. Ez a jelenet naponta kétszer játszódott le, de minden drow, aki arra járt, megállt, hogy nézze. A Baenre Ház őrsváltása Menzoberranzanban nemcsak a Baenre Ház elképesztő erejének jelképe volt, de a város Lloth iránti hűségének kinyilvánítása is.

Jarlaxle, Baenre Anya utasításának megfelelően, ezt a látványosságot használta ki ahhoz, hogy észrevétlen maradjon. Odakúszott a kerítéshez, a hátára tolta széles kalapját, és egy fekete

bársonyból készült maszkot helyezett az arcára, melynek széleiből nyolc ízelt, drótszerű pókláb nyúlt ki. A zsoldos körülnézett, aztán mászni kezdett felfelé a kerítésen, mintha csak közönséges vasrudakba kapaszkodna. Semmiféle más varázssal nem tudta volna elérni ezt: sem lebegéssel, sem teleportálással, sem más bűvös mozgásformával. Csak ez a ritka, értékes pókmaszk tette lehetővé az átjutást, amit Jarlaxle Gromph Baenrétől kapott kölcsön.

Jarlaxle átvette lábát a kerítés tetején, és lecsusszant a másik oldalon. Valami megvillant tőle balra. Megdermedt. Nagy bajba kerül, ha elkapják. Az ő valószínűleg nem jelentene veszélyt – itt mindenki jól ismeri őt – de ha Baenre Anya megtudja, hogy lebukott, ő maga nyúzná meg elevenen.

A villanás azonban azonnal kialudt, és Jarlaxle szeme visszaszokott a homályhoz. Jóképű, fiatal, rövidre nyírt hajú drow-t pillantott meg, aki egy hatalmas gyík mellett üldögélt, tízlábnyi hosszú lándzsával a kezében. Jarlaxle tudta, hogy ez egy halál-lándzsa. Hidegvarázssal van megbűvölve. Jarlaxle hőérzékelő tekintete előtt nem maradt rejtve a pengeéles lándzsahegy gyilkos fagyossága.

“Üdv néked, Berg'inyon Baenre”, táncoltak a zsoldos ujjai a néma drow kézjelekkel. Berg'inyon, Baenre Anya legkisebb fia volt, a Baenre-gyíklovások vezére nem volt ellensége a zsoldosnak, jól ismerték egymást.

“Neked is, Jarlaxle”, jelzett vissza Berg'inyon. *“Pontos vagy, mint mindig.”*

“Ahogy anyád parancsolja”, mutogatta Jarlaxle. Berg'inyon elmosolyodott, és intett a zsoldosnak, hogy menjen tovább, aztán nyeregbe pattant, és gyíkjával felvágatott a cseppkőfalon.

Jarlaxle, kedvelte a legifjabb Baenre-hímet. Nemrégiben egész napokat töltöttek együtt, mert a zsoldos minél többet szeretett volna megtudni Drizzt Do'Urdenről, aki Berg'inyon osztálytársa volt a Melee-magtherében, és nemegyszer küzdött a szablyság renegát ellen. Berg'inyon maga is sima, már-már tökéletes mozdulatokkal harcolt, így az a tudat, hogy Do'Urden le tudta győzni őt, csak még nagyobb tiszteletet ébresztett Jarlaxle-ban a renegát iránt.

A zsoldos már szinte sajnálta, hogy Drizzt Do'Urden nemsókára nem lesz többé.

A kerítésen átjutva Jarlaxle levette a maszkot, és lazán továbbindult a Baenre-telepen. Jellegzetes kalapját a hátán tartotta, a

köpenyét pedig szorosan összehúzta a vállán, hogy ne látsszon ujjatlan tunikája. Kopasz fejét, ezt a szokatlan jellegzetességet azonban nem rejthette el, és tudta, hogy

nem egy ör fel fogja ismerni, ahogy végigmegy az épületek közt, a hatalmas, diszes cseppkőoszlop felé, ahol a Baenre-nemesek laknak.

Az ottani örök azonban nem vették észre, vagy legalábbis úgy tettek, mintha ezt a parancsot kapták volna. Jarlaxle kis híján elnevette magát. Minek ez a sok bonyolítás? Mindenki – Triel is – jól tudja, hogy ide jár. Az egész csak megtévesztő játék, amelynek Baenre Anya az irányítója.

– *Z'ress!* – kiáltotta a zsoldos. Ez a drow szó azt jelentette, “erő”, és ez volt az itteni jelszó. A zsoldos benyomta a kő-ajtót, ami zajtalanul húzódott vissza.

Jarlaxle biccentett a láthatatlan örök felé (valószínűleg hatalmas minotaurusz-rabszolgák, Baenre Anya kedvencei), s elindult a szűk folyosón, a falifülkék között, melyekből kétségkívül tucatnyi halál-lándzsa lesett rá.

Az épület belseje ki volt világítva. A zsoldos szemének át kellett állnia a látható fény tartományára. Tucatnyi sötét elf nő nyüzsgött itt, ezüstoffekete Baenre-egyenruhájuk feszesen tapadt izmos, csábító testükre. Minden tekintet a jövevény felé fordult – a Bregan D'aerthe vezetője jó fogásnak számított Menzoberranzanban – és Jarlaxle kis híján megint elnevette magát, amikor látta a fürkész pillantásokat, amelyek legkevésbé sem az arcára irányultak. Jarlaxle úgy érezte, hogy a leplezetlen vágyakozás, ami feléje irányul, az ő malmára hajtja a vizet.

Odalépett a fekete oszlophoz, ami a kör alakú központi terem közepén emelkedett. Végigtapogatta a sima márványt, és hamarosan rálelt a nyomolapra, amely felnyitotta az oszlop egy szeletét.

Odabent Jarlaxle Dantrag Baenrét, a ház fegyvermesterét találta, aki a falnak támaszkodva álldogált. Öccséhez hasonlóan Dantrag is jóképű, magas (inkább hat, mint öt láb) és karcsú volt, szépen kidolgozott izomzattal. A szemei szokatlanul borostyánszínűek voltak, de bevörösödtek, amikor izgatott volt. Fehér haját hátul szorosan összefogva viselte.

A Baenre Ház fegyvermestere lévén Dantrag a város legjobban felszerelt harcosa volt. Csillámló láncpáncélja oly tökéletesen követte teste vonalát, mintha a második bőre lenne. Ékköves övén két kardot viselt. Furcsamód ezek közül csak az egyik volt drow

készítésű: a legmívesebb kard, amit Jarlaxle valaha látott. A másik állítólag egy felszínalakótól származott, saját akarata volt és csorbulás nélkül vágta a követ.

A büszke harcos felemelt kézzel tiszteltgett a zsoldosnak. Eközben gondoskodott róla, hogy jól látható legyen mágikus karperece, amely fekete sávokból és mithril gyűrűkből állt. Dantrag sosem árulta el, hogy mire valók a karkötői. Egyesek úgy vélték, hogy mágikus véderővel bírnak. Jarlaxle látta már Dantragot harcban, és úgy vélte, hogy a feltevésnek lehet alapja, hisz az ilyen karkötők eléggé gyakoriak. De a zsoldosnak inkább az tűnt fel, hogy a harcban Dantrag többször sújt le elsőként ellenfeleire, mint azok őrá.

Gyanújáról azonban nem szerezhetett bizonyosságot, mert Dantrag Baenre még mindenféle mágia és karkötő nélkül is Menzoberranzan legjobb harcosai közé tartozott. Fő vetélytársa mindig Zak'nafein Do'Urden volt Drizzt apja és mestere. De Zak'nafein már halott: feláldozták a Pókkirálynőnek. Így csak Uthegental maradt, a Barrison Del'Armgo ház – a második ház – fegyvermestere, mint méltó ellenfél. Mindkét harcos büszkeségét ismerve Jarlaxle nem tartotta lehetetlennek, hogy egy nap majd titkos, halálíg menő párbajra hívják ki egymást, csak hogy lássák, ki a jobb.

Jarlaxle szívesen megnézte volna ezt a párbajt, még ha nem is tudta megérteni ezt a fajta önpusztító gőgöt. Aki látta már Jarlaxle-t harcolni, talán azt mondta volna, hogy ő is felér a másik kettővel, de Jarlaxle sosem hagyta volna magát beugratni egy ilyen intrikába. Számára a büszkeség nem érte meg a harcot, főleg akkor, ha karddal és ügyességgel kézzelfoghatóbb dolgokat is él lehet érni. Talán ezeket a karkötőket is, tűnődött el Jarlaxle. De vajon segítenek-e majd a karkötők Dantragnak kifosztani Uthegental holttestét?

Mágiával semmi sem lehetetlen. Jarlaxle elmosolyodott, és ismét tanulmányozni kezdte Dantragot. A zsoldos kedvelte az egzotikus mágiát, márpedig Mélysötéten sehol sem találhatott volna érdekesebb dolgokat, mint éppen a Baenre Házban.

Olyan érdekes dolgokat, mint például az oszlop, amibe belépett. Belülről egyszerű, kör alakú terem volt, baloldalt egy lyukkal a mennyezeten, jobb felé egy réssel a padlón.

Biccentett Dantragnak, aki bal felé intett. Jarlaxle beállt a nyílás alá. Bizsergető mágia ragadta meg, és lassan a levegőbe emelte, fel egészen az épület első, emeletére. A henger belsejében lévő következő szint pontosan ugyanolyannak tűnt,

mint az előző. Jarlaxle egyenesen a mennyezeti nyíláshoz lépett, amely felvezetett a második emeletre.

Dantrag az első emeleten járt, amikor Jarlaxle már elindult a másodikra, de hamar utolérte a zsoldost, és megfogta Jarlaxle kezét, amikor az a szint ajtajának nyitókarja után nyúlt. Biccengett a mennyezeti nyílás felé, amely a harmadik szintre, Baenre Anya magán-tróntermébe vezetett.

A harmadik emeletre? – töprengett Jarlaxle, miközben követte felfelé Dantragot. Baenre Anya magán-tróntermébe? A nagyasszony általában a második emeleten fogadta őt.

“*Baenre Anyának már van egy vendége*”, magyarázta Dantrag a jelbeszéddel, amikor Jarlaxle feje kibukkant a harmadik emelet padlója fölött.

A zsoldos bólintott, kilépett a lyukból, és hagyta, hogy Dantrag vezesse. Dantrag azonban nem az ajtó felé indult, hanem benyúlt a zsebébe, és némi ezüstösen csillámló port szedett elő. Rákacsintott a zsoldosra, és a fekete falra szórta a port, ami felszikrázott és önálló mozgásba kezdett. Ezüstös pókhálónak állt össze, ami aztán kipöndörödött, nagyjából úgy, mint a kerítés, hogy be lehessen menni rajta.

“*Csak utánad*”, jelezte udvariasan Dantrag.

Jarlaxle szemügre vette a Baenre-harcost: próbálta kitalálni, hogy törbe akarják-e csalni. Csak azért menjen át ezen a szemlátomást dimenziók közötti kapun, hogy aztán valami pokoli létsíkon rekedjen örök időkre?

Dantrag azonban hidegvérű ellenfél volt. Szépen metszett, kemény vonásai mit sem árultak el Jarlaxle fürkésző pillantásának. Így hát a zsoldos belépett a nyíláson, mert úgy vélte, hogy Dantrag túl büszke az ilyesféle alattomos cselekhez. Ha el akarná tenni láb alól, fegyverrel tenné, nem mágiával.

A Baenre-fiú is követte Jarlaxle-t egy kicsi, dimenzió kívüli térbe, ami átfedésben volt Baenre Anya tróntermével. Dantrag végigvezette a zsoldost egy vékony ezüstsál mentén a kis kamra túlsó végébe, egy nyíláshoz, amely kifelé nézett a teremre.

Itt ült hatalmas zafír trónján az összeaszott, ráncos arcú Baenre Anya. Jarlaxle hosszan bámulta a trónt, mielőtt szemügre vette volna magát a nagyasszonyt, és önkéntelenül megnyalta vastag ajkát. Dantrag kuncogott egyet, hisz meg tudta érteni a zsoldos érdeklődését. A trón karfáinak végén egy-egy, darabonként legalább

harminckarátos gyémánt tündökölt.

Maga a szék a legtisztább fekete zafírból volt kifaragva, hívogató fekete mélységekkel. A fekete semmiben tekerdő alakok kavargtak, a szóbeszéd szerint azoknak az elkárhozott lelkei, akik hűtlenek voltak Lloth-hoz, és ezért ocsmány driderekké változtak, hogy Baenre Anya trónjának tintafekete, zárt dimenziójában kelljen élniük.

Ez a józanító gondolat kizökkentette a zsoldost merengéséből. Felmerült ugyan benne a terv, hogy esetleg meg lehetne szerezni a gyémántokat, de sosem lett volna olyan örült, hogy valóban meg is próbálja. Baenre Anyára pillantott. A nagyaszonny mögött ott kuporgott két jelentéktelen írónka, buzgó jegyzetelésbe merülve. Az első nagyaszonnyanya egyik oldalán Bladen'Kerst, az itteni legidősebb lány állt -ő volt a harmadik legnagyobb testvér Triel és Gromph után. Jarlaxle Bladen'Kerstet még kevésbé kedvelte, mint Trielt, mert Bladen'Kerst mániákus szadista volt. A zsoldos sokszor került olyan helyzetbe, hogy pusztá önvédelemből majdnem megölte a papnőt. Ez komoly gondokat okozott volna, bár Jarlaxle sejtette, hogy Baenre Anya a szíve mélyén örülne, ha holtan látná a gonosz Bladen'Kerstet. Még maga a nagyaszonnyanya sem tudta teljesen kézben tartani ezt a lányát.

A nagyaszonny jobbán egy másik, a zsoldosnak igen kevésbé kedves teremtmény állt: egy illithid, Methil El-Vidden-velp, Baenre Anya polipfejű tanácsadója. Mint mindig, most is jellegtelen bíbor köpenyét viselte, melynek hosszú ujjai elrejtették szem elől ocsmány, háromkarmú kezeit. Jarlaxle örült volna, ha a fürtelem még maszkot és csuklyát is húz magára. Az illithidnek vörösös vízfeje volt, a szája helyén négy csáppal, tejfehér, pupillátlan szemekkel. Jarlaxle általában hajlamos volt eltekinteni az olyan apróságoktól, mint a riasztó külső, ha bármi haszna is származott belőle, ám olyan rejtélyes és veszedelmes lényekkel, mint az illithidek, nem kívánt kapcsolatba kerülni.

A legtöbb drow hasonló érzelmekkel viseltetett az illithidek iránt, és Jarlaxle hirtelen elcsodálkozott, amiért Baenre Anya ilyen nyíltan mutogatja El-Viddenvelpet. De amikor szemügyre vette azt a drow nőt, aki szemben állt a nagyaszonnyal, rögtön megértette.

A nő kicsi volt és törékeny, még Trielnél is kisebb, és szemlátomást gyengébb is. Jellegtelen fekete köpenyt viselt, és semmiféle látható eszköz vagy fegyver nem volt nála – nem éppen

nagyasszonyhoz illő öltözék. Pedig ez a drow nő, K'yorl Odrán nagyasszonya volt, az Oblodra Ház, Menzoberranzan harmadik házának vezetője.

“K'yorl?”, jelezték Jarlaxle ujjai Dantragnak, és a zsoldos hitetlenkedő arcot vágott. K'yorl volt a leginkább megvetett tagja a menzoberranzani uralkodó rétegnek. Baenre Anya személy szerint is gyűlölte őt, és nem egy ízben nyíltan is kifejezte azt a véleményét, hogy Menzoberranzannak jobb lenne a bajkeverő Odran nélkül. A Baenre Ház csak azért nem irtotta ki még az Oblodrát, mert a harmadik ház asszonyai rejtelmes elmebeli képességekkel rendelkeztek. És ha valaki meg tudja érteni a veszedelmes és kifürkészhetetlen K'yorl indítékait és gondolatait, az csak az illithid El-Vidden-vel lehet.

– Háromszáz – mondta éppen K'yorl. Baenre Anya savanyú arccal dőlt hátra trónján.

– Az semmi.

– A rabszolgakészletem fele – felelte K'yorl, megvillantva jellegzetes vigyorát, ami annak a jele volt, hogy hazudik.

Baenre Anya cicegett, aztán hirtelen elhallgatott. Előredőlt a trónon, karcsú ujjával a gyémántokba kapaszkodva. Rubinvörös szeme résnyire szűkül. Valamit mormogott, és egyik kezét felemelte a gyémántról. A csodás ékkőben belső tűz lobbant, és koncentrált bíbor sugár csapott ki belőle, ami hullámszó, szikrázó fátyolba borította K'yorl egyik kísérőjét, egy szürke kis hímet. A drow égne emelte karját, és küzdeni kezdett a pusztító hullámokkal.

Baenre Anya fölemelte a másik kezét is, és újabb sugár csatlakozott az elsőhöz. A drow hímből már csak egy bíbor körvonal volt látható.

Jarlaxle feszülten figyelt. K'yorl lehunyta a szemét, és összszevonta szemöldökét. Aztán hirtelen felpattantak a szemei és hitetlenkedve meredt El-Viddenvelpre. A zsoldosnak volt annyi tájékozottsága, hogy tudja: ebben a töredék pillanatban az akaratok csatája zajlott, és nem volt meglepve azon hogy szemlátomást az agynyúzó győzedelmeskedett.

A szerencsétlen Oblodra-hím ekkor már csak árny volt aztán az sem. Egyszerűen megszűnt létezni.

K'yorl Odran vadul ráncolta a homlokát, és úgy tűnt, hogy kitörni készül, de Baenre Anya nem hátrált.

K'yorl váratlanul ismét elvigyorodott, és könnyedén megjegyezte:

– Úgyis csak egy hím volt.

– K'yorl! – vicsorogta Baenre. – Ezt a küldetést Lloth szentesítette, és te segíteni fogsz!

– Fenyégetőzl? – fortyant fel K'yorl.

Baenre Anya felállt a trónról, és a szálfegyenesen álló K'yorl elé lépett. Bal kezével a nő arca felé nyúlt, és K'yorl most összerezett. A bal kezén Baenre Anya vastag aranygyűrűt viselt, melynek nyolc össze nem érő szára úgy mozgott, mint egy élő pók lábai. A közepén hatalmas, kékesfekete zafír izzott. K'yorl tudta, hogy ebben a gyűrűben egy eleven “velsharess orbb”, azaz királynőpók lakik, mely sokkalta veszedelmesebb a felszínen élő fekete özvegnél.

– Meg kell értened, milyen fontos ez – búgta behízeltgően Baenre Anya.

Jarlaxle legnagyobb elképedésére (észrevette, hogy Dantrag keze azonnal a kardmarkolatra fog, mintha a fegyvermester csak úgy kiugorhatott volna a dimenzió kívüli kamrácskából) K'yorl elütötte Baenre Anya kezét.

– Barrison Del'Amgro már beleegyezett – mondta higgadtabb Baenre Anya, és felemelte kezét, hogy visszaparancsolja veszedelmes lányát és az illithidet bármiféle megtorlástól.

K'yorl elvigyorodott, pedig a harmadik ház nagyszonya nyilván nem volt elragadtatva attól, hogy az első két ház már összeszövetkezett egy ügyre, amiből ő ki akar maradni.

– És Faen Tlabbar is – tette hozzá ravaszul Baenre Anya, a negyedik házra utalva, ami az Oblodrák leggyűlöltebb vetélytársa volt. Baenre szavaiban nyilvánvaló fenyegetés bujkált, mert ha a Baenre és a Barrison Del'Amgro Háza is maga mellett tudhatja, a Faen Tlabbar könnyen lecsaphat az Oblodrára, és megszerezheti a harmadik helyet.

Baenre Anya visszaült zafír trónjára, de szemét nem vette le K'yorlról.

– Nincs sok házi drow-m – mondta K'yorl, és Jarlaxle most először hallott némi meghunyászkodást a gőgös Oblodra-hangban.

– Az nem, de koboldod igen! – vakkantotta Baenre Anya. – És nehogy azt merd mondani, hogy hatszázad van. A Karomszirt alagútjai az Oblodra Ház alatt húzódnak!

– Háromezret adok – felelte K'yorl.

– Tízszer annyi kell! – morogta Baenre Anya.

K'yorl nem válaszolt, csak hátraszegte a fejét, és az orra mellől

nézett le az első nagyasszonyra.

– Húszezernél alább nem adhatom – folytatta Baenre Anya. – A törpe erősség ravasz védelmekkel van ellátva, és rengeteg töltelék-népre lesz szükség, hogy átjussunk.

– Nagy ár ez – szölt K'yorl.

– Húszezer kobold sem ér fel egyetlen drow étellel – emlékeztette Baenre Anya, aztán, csak a nagyobb hatás kedvéért hozzátette: – Lloth szemében.

K'yorl már éppen vissza akart vágni, de Baenre belefojtotta a szót..

– Kímélj meg a fenyegetéseidtől! – sipította, és csontos álla még szembetűnőbbé vált, ahogy keményen összehérselte aszott ajkait.

– Lloth szemében ez a feladat fontosabb, mint a drow házak hadakozása, és garantálhatom neked, K'yorl, hogy az Oblodra Ház engedetlensége a Faen Tlabbar felemelkedését fogja hozni!

Jarlaxle szeme elkerekedett a meglepetéstől. Dantragra pillantott, de az sem szolgálhatott magyarázattal. A zsoldos még sosem hallott ilyen nyílt fenyegetést egy ház ellen. K'yorl most se nem vigyorgott, se vissza nem vágott. Szemlátomást küzdött, hogy megőrizze nyugalját. K'yorl és az Oblodra Ház jó ideig nem fogja elfelejteni Baenre Anya fenyegetését. A zsoldosnak eszébe jutott Triel, aki valószínűleg majd örökölni fogja ezt a veszedelmes helyzetet.

– Húszezer – egyezett bele halkán K'yorl. – Már ha össze lehet terelni ennyit azokból a nyomorult kis patkányokból.

Az Oblodra Ház nagyasszonya azután elbocsátattott. Amikor a nő belépett a márvány oszlopba, Dantrag kimászott a pókszövet végénél a trónterembe.

Jarlaxle könnyed léptekkel állt a trón elé. Mélyen meghajolt, kalapja tolla a földet söpörte.

– Csodálatos előadás volt – üdvözölte Baenre Anyát. -Nagy örömömre szolgál, hogy tanúja lehettem...

– Hallgass – intette le kurtán Baenre Anya. A zsoldos mosolygós vigyázzba meredt.

– K'yorl veszedelmes bajkeverő – szölt Baenre Anya. -Nem kérek tőle drow-kat, habár a házuk különös elmebeli ereje talán jól jönne a törpék akaratának megtöréséhez.

Csak koboldok kellenek tőlük, akik amúgy is úgy szaporodnak, mint a patkányok. Igazán nem nagy áldozat.

– És mi lesz a győzelem után? – bátorkodott megkérdezni Jarlaxle.

– Az K'yorlon múlik – vágta rá Baenre Anya. Intett a többieknek, hogy hagyják el a termet, amiből mindenki tudta, hogy valószínűleg felderítő útra akarja küldeni Jarlaxle bandáját az Oblodra Ház ellen.

Mindenki zokszó nélkül kiment, az egy Bladen'Kerst kivételével, aki egy pillanatra megállt, hogy gyilkos pillantást vessen a zsoldosra. Bladen'Kerst éppúgy gyűlölte Jarlaxle-t, ahogy minden más drow hímet. Egytől egyig üres báboknak tartotta őket, amelyek csak arra szolgálnak, hogy újabb és újabb kínzási technikákat lehessen gyakorolni rajtuk.

A zsoldos áthúzta a másik szemére a fekete kötést, és ravasz kacsintással válaszolt.

Bladen'Kerst az anyjára pillantott, mintha engedélyt kérne, hogy megbüntethesse az arcátlan hímet, de Baenre Anya leintette.

– Gondolom, azt szeretnéd, ha a Bregan D'aerthe szoros megfigyelés alatt tartaná az Oblodrát – szölt Jarlaxle, alighogy magukra maradtak. – Nem lesz könnyű...

– Nem is – szölt közbe Baenre Anya. – Még a Bregan D'aerthe sem tudja csak úgy megfigyelni az Oblodra Házat.

A zsoldos örült, hogy ezt nem neki kellett kimondania.

Gondolkodott egy kicsit, aztán mély meghajlással fejezte ki elismerését, ahogy megértette a dolgot. Baenre Anya azt akarja, hogy a többiek, főleg El-Viddenvelp, azt higgyék, hogy a Bregan D'aerthe figyelni fogja az Oblodra Házat. így némileg gyanútlanágban lehet tartani K'yorlt, hogy olyan szellemeket keressen, amelyek nem is léteznek.

– Azon kívül, hogy kellenek a koboldjai, K'yorl nem érdekel – folytatta Baenre. – Ha nem teszi azt, amit mondtam, az Oblodra Ház el fog tűnni a Karom-hasadékban, és örökre elfeledik.

A megingathatatlan önbizalmat tükröző, tényszerű hangnem tetszett a zsoldosnak.

– Ha az első és a második ház összefogott, mi választása lehetne K'yorlnak? – kérdezte.

Baenre Anya elgondolkodott, mintha Jarlaxle eszébe juttatott volna valamit, de aztán ismét megszólalt.

– Most nincs időnk megbeszélni azt, amit Triellel tárgyaltál – mondta, és Jarlaxle alaposan elcsodálkozott, hiszen azt hitte, hogy leginkább ezért rendelték ide. – Azt akarom, hogy kezd el tervezni előrenyomulásunkat a törpék hazája felé. Térképek kellenek a szándékolt útvonalakról, valamint részletes leírások a lehetséges

végso megközelítési módokról Mithril Csarnokhoz, hogy Dantrag és a generálisai a lehető legjobban megtervezhessék a támadást.

Jarlaxle bölintott. Eszébe sem jutott vitába szállni az ingerült nagyasszonnyal.

– Küldhetnénk kémeket a csarnok belsejébe is – kezdte, de a türelmetlen papnő félbeszakította.

– Akkor küldjünk – mondta egyszerűen.

Jarlaxle kíváncsian nézte. – Az utolsó csapatunk igazából nem tudott bejutni – emlékeztette a nagyasszonyt.

Baenre Anya ajka tökéletes ördögi mosolyra húzódott. Jarlaxle kíváncsi volt, mi következik most. Baenre lassan benyúlt csodás köpenye alá, és egy láncot húzott elő, amelyen egy csontfehér gyűrű függött. A gyűrű olyan volt, mintha egyetlen hatalmas fogból készült volna.

– Ismered ezt? – tartotta a zsoldos elé.

– Állítólag egy törpe-király foga, akinek kárhozott lelke a gyűrűben sínylődik – felelte a zsoldos.

– Egy törpe-király foga – ismételte a nagyasszony. – De törpekirályság sok van.

Jarlaxle összevonta a szemöldökét, aztán felderült az arca. – Mithril Csarnok királyáé? – kérdezte. A nagyasszony bölintott.

– A sors véletlenje kegyes volt hozzám – mondta. – Ezzel a gyűrűvel az enyém lett Harcpöröly Gandalug lelke, aki Mithril Csarnok első királya volt, a Harcpöröly klán ősatya.

Jarlaxle fejében egymást kergették a fantasztikus lehetőségek. Akkor hát nem csoda, hogy Lloth a renegát öcs után küldte Viernát! Drizzt csak egy kapocs volt a felszín felé, afféle gyalog a hódítás nagyszabású játszmájában.

– Gandalug beszélni fog – dorombolta elégedetten Baenre. – És ő aztán ismeri Mithril Csarnokot.

Ekkor Sos'Umptu Baenre lépett be, ügyet sem vetve Jarlaxle-ra. Egyenesen az anyja elé állt. A nagyasszony nem szidta le a lányát, ahogy a zsoldos várta volna, hanem érdeklődve várta a magyarázatot.

– Mez'Barris Armgo Nagyasszony kezd türelmetlenkedni – mondta Sos'Umptu.

Nyilván a kápolnában lehet, gondolta Jarlaxle, amikor eszébe jutott, hogy Sos'Umptu a Baenre-kápolna őrzője, és ritkán lép ki onnan. A zsoldos elgondolkodott a közlésen. Mez'Barris a Barrison

Del'Armgo Ház nagyasszonya, a második házé. De mit keres a Baenre Házban, ha, ahogy Baenre Anya mondta, már beleegyezését adta a hadjáratra? Hmmm.

– Talán először őt kellett volna megdolgozni – mondta a zsoldos ravaszul Baenre Anyának. Az aszott vénség jókedvűen fogadta a megjegyzést, mert látta, hogy kedvenc kémjének jól vág az esze.

– K'yorl volt a nehezebb eset – felelte. – Ha őt várakoztatom, még komiszabb. Mez'Barris sokkal nyugodtabb, és jobban átlátja a küldetés hasznát. Ő benne lesz a harcban a törpék ellen.

Baenre Anya odalépett a márvány oszlophoz. Sos'Umpu már odabent várta.

– Különben is – folytatta Baenre gonosz mosollyal – most, hogy az Oblodra Ház már tagja a szövetségnek, mi választása lehetne?

Elképesztő ez a vénség, gondolta Jarlaxle. Egyszerűen hihetetlen. A zsoldos még egy utolsó, fájdalmas pillantást vetett a csodás gyémántokra a trón karfáján, aztán nagyot sóhajtott, és követte a két nőt kifelé a Baenre Ház erődjéből.

4. fejezet

Tüzes szemek

Catti-brie összehúzta magán szürke köpönyegét, hogy elrejtse a tört és a maszkot, amit Registől kapott. Ellentmondásos érzelmek kerítették hatalmukba, miközben Bruenor lakosztálya felé tartott: remélte is meg nem is, hogy a törpe ott van.

Hogy is mehetne el anélkül, hogy még egyszer lássa Bruenort, az apját? Ugyanakkor a törpe mintha már csak árnyéka lett volna régi önmagának, egy egyszerű öreg, aki már csak a halált várja. Catti-brie nem akarta ilyennek látni, nem akarta ezt a képet magával vinni Bruenorról a Mélysötétbe.

Már emelte a kezét, hogy kopogtasson, de aztán inkább óvatosan benyitott. Egy törpét látott a parázsló kandalló mellett, de az nem Bruenor volt. Thibbledorf Pwent, a harci őrjöngő ugrált föl-alá, szemlátomást egy szemtelen légy utáni hajszában. Most is éles szélű páncélját viselte, páncélkarmokkal, könyök- és térd-tüskékkel, valamint egyéb gyilkos kitéremkedésekkel, minden elképzelhető és elképzelhetetlen helyen. A páncél zajosan nyikorgott, ahogy a törpe ugrándozott. Catti-brie kevés ilyen idegesítő hangot hallott életében. Pwent nyitott elejű szürke sisakja a széken hevert: a rajta ágaskodó tüske feleakkora volt, mint maga a törpe. Catti-brie most láthatta, hogy Pwent majdnem teljesen kopasz, maradék hajzata viszont zsírosan tapad a koponyájához oldalt, hogy aztán fokozatosan

bozontos, fekete szakállba menjen át.

A lány kissé jobban benyomta az ajtót, és meglátta Bruenort is a pislákoló tűz mellett, amint egy ággal kedvetlenül piszkálta az izzó fahasábokat. Catti-brie-nek elszorult a szíve. Még emlékezett azokra az időkre, nem is olyan régen, amikor a féktelen király pusztá kézzel fogta volna meg a parazsat.

Pwent éppen rácsált valamit (remélhetőleg nem legyet), amikor a lány belépett.

– Hé! – rikkantotta Pwent két harapás között. Catti-brie-t még a légyevésnél is jobban undorította az, hogy Pwent ennyit képes rágódni rajta.

– Szakállt kéne növesztened! – kiáltotta a harci őrgöngy. Ez volt a szokásos üdvözlése. Amikor először találkoztak, akkor mondta Catti-brie-nek, hogy egész csinos lány lenne, ha szakállat növesztene.

– Már dolgozom rajta – felelte Catti-brie. – Hisz aznap, amikor először találkoztunk, megígértem, hogy többé nem borotválkozom.

A lány megveregette a harci őrgöngy feje búbját, de meg is bánta, mert zsíros lett a keze.

– Remek lány vagy – felelte Pwent. Észrevett egy újabb legyet, és utánaeredt.

– Hová készülsz? – kérdezte Bruenor szigorúan, mielőtt a lány köszönthette volna.

Catti-brie felsóhajtott apja komor arca láttán. Mennyire szeretne volna újra mosolyogni látni! Megnézte a forradást Bruenor homlokán, ami végre kezdett behegedni. Bruenor állítólag dühöngeni kezdett néhány napja, és fejjel ment neki egy nehéz faajtónak. Ketten fogták le. Az új horzsolás a régi sebbel együtt valóban ijesztő látvány volt.

– Hová készülsz? – ismételte dühösen Bruenor.

– Settlestone-ba – hazudta a lány. Settlestone barbár falu volt, Wulfgar népéé, Mithril Csarnok keleti kijáratánál. – A törzs emléket akar állítani Wulfgarnak.

Catti-brie meglepődött, milyen könnyen jön belőle a hazugság. Mindig el tudta bűvölni Bruenort, sokszor féligazságokkal vagy szófacsarással kerülve meg a valóságot. Ennyire nyíltan azonban még sosem hazudott neki.

Emlékeztette magát az ügy fontosságára, és a vörösszakállú törpe szemébe nézve folytatta.

– Ott akarok lenni, mielőtt elkezdenék az építést. Ha már csinálni

akarják, csinálják jól. Ez a legkevesebb, amit Wulfgar megérdemel.

Bruenor egyetlen megmaradt szeme mintha elködösült volna, és a törpe elfordult a lánytól. Piszkálni kezdte a tüzet, de sikerült kiszorítania magából egy kelletlen, helyeslő bólintást. Nem volt titok Mithril Csarnokban, hogy Bruenor nem szeret Wulfgarról beszélni és hallani – még egy papot is leütött, aki erősködött, hogy a törpe szokások szerint Egisz-agyar nem kaphat helyet Dumathoin Csarnokában, hisz ember és nem törpe forgatta.

Catti-brie észrevette, hogy Pwent páncélnyikorgása abbamaradt, és megfordult, hogy szemügyre vegye a harci tombolót. Pwent zavart tekintettel állt a nyitott ajtóban. Biccentett a lánynak, és a páncélzatához képest hangtalanul kiment.

Nem Catti-brie volt az egyetlen, akinek fáj, hogy milyen szálnalmas roncs lett Harcpöröly Bruenorból.

– Együtt éreznek veled – mondta a lány Bruenornak, aki mintha nem is hallotta volna. – Mithril Csarnokban mindenki szeretettel beszél sebesült királyáról.

– Fogd be a szád – morogta Bruenor. Továbbra is csak a tüzet bámulta.

Catti-brie tudta, hogy a fenyegetésben nincs erő: Bruenor hanyatlásának újabb jele. A régi időkben, ha Harcpöröly Bruenor azt mondta valakinek, hogy fogja be a száját, az jobban tette, ha engedelmeskedik, mert különben Bruenor fogta be neki. De a pappal történt incidens és az ajtós eset óta Bruenor tüze kihunyt, akárcsak a kandalló lángja.

– Egész életedben azt a nyavalyás tüzet akarod piszkálni? – kérdezte Catti-brie, csak hogy kicsit felszítsa Bruenor büszkeségének hamvadó parazsát.

– Nekem jó így – felelte a törpe halkán.

Catti-brie megint felsóhajtott, és szándékosan szétvetette köpenyét, hogy látszódjon a tör és a maszk. Habár egyedül szándékozott végigjárni az útját, és nem akart magyarázkodni Bruenornak, örült volna, ha az öregben van még annyi élet, hogy feltűnik neki a dolog.

Hosszú, néma pillanatok teltek el, de csak a tűz halk ropogása és a hasábok szisszenése hallatszott.

– Majd visszajövök, amikor visszajövök! – közölte csalódottan Catti-brie, és indult az ajtóhoz. Bruenor szórakozottan intett neki, de még csak rá sem nézett.

A lány megállt az ajtónál, aztán kinyitotta és becsukta, de nem ment ki. Várt még egy kicsit, mert képtelen volt elhinni, hogy Bruenor így marad, a kandalló előtt, a tüzet piszkálva. Átosont a másik ajtóhoz, ami Bruenor hálósobájába vezetett.

Odament a törpe nagy tölgyfa íróasztalához – Wulfgar népének ajándékához, melynek oldalát Égisz-agyar képe díszítette. Catti-brie megállt, pedig sietnie kellett volna, nehogy Bruenor rájöjjön, mit csinál. A faragásokat nézte, és eszébe jutott Wulfgar. Tudta, hogy sosem fogja túltenni magát ezen a veszteségen, de azt is tudta, hogy gyászideje hamarosan véget ér, és folytatnia kell az életét. Főleg most, gondolta, amikor egy másik barátot fenyeget veszély.

Az asztalon, egy kődobozban meglelte, amit keresett: egy kicsi, ezüstláncon függő medált, amit Bruenor Alustrieltől, Ezüsthold úrnőjétől kapott. Azt hitték, hogy Bruenor meghalt, amikor először mentek át Mithril Csarnokon a barátaival. Végül mégis előkerült, nem ölték meg a gonosz szürke törpék sem, akik akkoriban még Mithril Csarnokban éltek, és Alustriel segítségével Bruenor megtalálta Catti-brie-t Hosszúnyeregben. Drizzt és Wulfgar addigra már elmentek dél felé Regist keresni, akit fogságba ejtett Entreri, az orgyilkos.

Alustriel ekkor adta Bruenor-nak a bűvös medált. A belsejében Drizzt miniatűr arcképe rejtőzött, melynek segítségével nagyjából követni lehetett a drow-t. A megfelelő irányt és távolságot a medálból sugárzó hő erőssége alapján lehetett betájolni.

A fémtok most hideg volt, hidegebb, mint a szoba levegője, és Catti-brie érezte, hogy Drizzt már messze jár.

Kinyitotta a tokot, és megnézte drow barátjának tökéletes képmását. Nem tudta eldönteni, hogy magához vegye-e vagy sem. Guenhwyvar segítségével úgyis követni tudja Drizztet, ha egyszer a nyomára bukkan. Valahol az is a fejében motoszkált, hogy ha Bruenor megtudja az igazat Registől, visszaköltözik belé a tűz, és ő is üldözésükre indul.

Catti-brie-nek tetszett a tüzes Bruenor gondolata, és szeretne volna látni, ahogy apja elszántan a segítségére siet, de aztán rádöbrent, hogy ez csak gyermeki remény, amely veszedelmes és alaptalan.

Összecukta a medált, és a markába szorította. Kiosont Bruenor hálósobájából, át az előtérre (ahol a törpe még mindig a tüzet bámulta), aztán kirohant a folyosóra, végig a felső szintek járatain, mert tudta, hogy ha nem jut ki hamar, elveszti az elszántságát.

Odakint megnézte a medált, és tudta, hogy amikor elhozta, elvágta minden lehetőségét annak, hogy Bruenor utánuk tudjon jönni. Teljesen magára van utalva.

De ennek így is kell lennie, gondolta Catti-brie, és a nyakába akasztotta a láncot. Elindult lefelé a hegyoldalon, hogy minél hamarabb Ezüstholdba érjen...

Olyan nesztelenül és feltűnés nélkül lopózott Menzoberranzan utcáin, ahogy csak tudott. Hőérzékelő szemei rubinvörösen csillogtak. Csak annyit akart, hogy végre visszajusson Jarlaxle bázisára, oda, ahol tudják, mennyit ér.

– *Waela rivvil!* – süvöltötte valaki.

Megtorpant, és kimerülten nekitámaszkodott a lakatlan cseppkötelep melletti omladozó kőhalomnak. Már sokszor hallotta ezeket a szavakat – mindig csak ezt a két szót, nyilvánvaló gúnnnyal kiejtve.

– *Waela rivvil!* – szolt ismét a drow nő, s elindult feléje, kezében csáp-korbáccsal melynek három, nyolc láb hosszú karja mohón tekergett. Legalább nem kígyókorbács van nála, gondolta a férfi.

Nem tanúsított ellenállást, amikor a nő elébe állt, és tiszteletteljesen lesütötte a szemét, ahogy Jarlaxle tanította. Sejtette, hogy a nő sem akar feltűnést kelteni – ugyan mit keres egy olyan drow nő, aki elég hatalmas ahhoz, hogy ilyen korbácsa legyen, Menzoberranzan külső részein?

A nő drow szavakat mormolt dallamos hangján, de olyan gyorsan, hogy ő nem érthette meg. Csak a "*quarth*" szót tudta kivenni, ami parancsot jelentett, meg azt, hogy "*harl'iV-cifc*" (azaz térdelni, de ezekre számított is, mert mindig azt parancsolták neki, hogy térdeljen le).

Így is tett, azonnal és engedelmesen, habár térdét fájdalmasan nyomta a kemény köpadló.

A drow nő lassan körbejárta formás lábainak nesztelen lépteivel, aztán hátrahúzta a fejét, hogy ő láthassa a tagadhatatlanul szép arcot. A nő a saját nevét dorombolta.

– Jerlys!

Odahajolt hozzá, mintha meg akarná csókolni őt, de ehelyett arcul csapta. A férfi azonnal a töréhez kapott, de aztán lecsillapodott, és

eszébe jutottak a lehetséges következmények.

A nő tovább járkált körülötte, félig-meddig magában beszélve.

– *Iblith* – mondta több ízben is, ami drow nyelven ürüléket jelentett, míg végül a férfi azt mondta, “*abban*”, aminek jelentése, szövetséges, megfelelően annak, ahogy Jarlaxle tanította.

– *Abban del darthlirl* – rikkantotta a nő, és ismét tarkón vágta.

A férfi ezt nem értette teljesen, de úgy sejtette, hogy a “*darthiir*”-nak a tündékhez van valami köze, a felszíni elfek-hez. Kezdte gyanítani, hogy ezúttal komoly bajba keveredett, és nem fogja egykönnyen megúszni.

– *Abban del darthlirl* – kiáltott fel ismét Jerlys. és ezúttal nem a keze, hanem a csáp-bot csapott le a drowra hátulról. Mindhárom csáp vadul a vállába mart. Odakapott a sebhez – jobb karja használhatatlanná vált –, és a fájdalom hullámokban söpört végig rajta.

Jerlys ismét lesújtott, ezúttal a hátára, de egy hirtelen mozdulat most megmentette az áldozatot attól, hogy mindhárom csáp belekapjon.

A férfi lázasan gondolkodott. Tudta, hogy gyorsan kell cselekednie. A drow nő már őrjöngött, és az alagút falát meg az ő hátát csapkodta. Biztos volt benne, hogy meglepte ezt a nőt, aki maga is titkos küldetésben járt.

Az egyik csáp a tarkójába mart, és félig elkábította. A jobb karja még zsibbadt volt a hármas csapás mágikus varázsától.

Mégis cselekednie kellett. Bal kezével a jobb csípője, a kardja felé nyúlt, és előrántotta.

– *Abban del darthiir!* – rikoltotta Jerlys ismét, és már lendült a karja.

A férfi megpördült, hogy hárítsa a csapást. A csápok beleütköztek a pengébe, és az egyik csáp levált, de a másik kettő utat talált a kard mellett, és arcon csapta.

– *Jivvin!* – azaz játék, kiáltotta a drow nő, mintha köszönetet mondana neki azért, hogy ostoba védekezésével még érdekesebbé tette a szórakozást.

– Játssz ezzel! – felelte, és előredőfött a karddal. Varázsos, sötét gömb ereszkedett rá.

– *Jivvin!* – nevetett Jerlys, és lecsapott, de a hím sem volt újonc a harcban, így a nő, nagy meglepetésére, nem találta el.

A férfi egyik karja ernyedten csüngött, ahogy megkerülte a sötét

gömböt, a másik azonban boszorkányos ügyességgel forgatta a kardot. De ellenfele egy drow nő volt, csápbottal, alaposan kiképezve a harcművészetekben. A nő nevetve háritott, majd ellentámadásba lendült és újabb találatot vitt be.

Nem értette ellenfelét.

A férfi előrevetődött, kipördült balra, majd a jobb hónalja alatt hátrahajította a kardot, mintha dárda lenne.

A fegyver hegye mohón hatolt a meglepett drow nő bordái közé, és szikrát hányt, amikor átvágta a finom drow páncélt.

A dobást egy szökkenéssel követte, és még mélyebbre lökte a rezgő kardot az áldozat húsába.

A nő a sziklarakásnak tántorodott, és vörös szemei elkerekedtek a meglepetéstől.

– Kár érted, Jerlys – suttogta a fülébe a hím, és futó csókot lehelt a nő arcára, aztán rátaposott a tekergő csápokra. – Sok örömben lehetett volna részünk együtt.

Kirántotta a kardot áldozatából, aztán elkomorodott az arca, amikor belegondolt a következményekbe. De tagadhatatlan elégedettség járta át, hogy valamennyire visszaszerezte az irányítást saját élete fölött. Nem azért harcolt ennyit, hogy rabszolgaként végezze!

Hamarosan maga mögött hagyta a járatot. Jerlys és botja a kövek alá temetve megkezdte örök álmát.

5. fejezet

Hosszú évek

Drizzt úgy érezte, hogy figyelik. Tudta, hogy elf szemek szegeződnek rá, nyilván felajzott íjak mögül. Drizzt úgy tett, mintha semmit sem vett volna észre, csak ment tovább a Holderdőben. Fegyvereit a hátára kötözte, zöld csuklyája hátradobva, jól látszott hosszú fehér sörénye és ébenfekete drow arca.

A nap lustán róttá útját a zöldleveles ágak közt, halványsárga foltokba borítva az erdőt. Drizzt nem bújt a fény elől, hogy ezzel is jelezze a felszíni elfeknek, nem közönséges drow ő, hisz szereti a nap melegét. Az ösvény széles volt és sima, ami szokatlannak számított a vad, sűrű rengetegben.

Percek, órák teltek el, és az erdő egyre vadregényesebb lett. Drizzt nem tudhatta, hogy sikerül-e baj nélkül áthaladnia Holderdön. Semmiképp sem akart harcot, csak célja lebegett a szeme előtt.

Hamarosan kis tisztásra ért. Tűzrakóhelyet talált, fatörzsekkel körberakva. Tudta, hogy ez nem egyszerű tábor, hanem szervezett találkozóhely, közös szállás mindazoknak, akik tiszteletben tartják az erdő törvényét és a benne élő lényeket.

Drizzt a tábor széléig merészkedett, és a fákat fürkészte. Az egyik

hatalmas tölgy aljánál, a puha mohaszőnyegben jeleket látott. Habár az idő elmosta a vonalakat, az egyik ábra hátráló medvét, a másik vaddisznót formázott. Kőszák jelei. A drow elégedetten bólintott, és kutatni kezdett a fa alatt, az aljnövényzetben. Hamarosan rá is bukkant a jól álcázott mélyedésre. Óvatosan benyúlt, és egy csomag szárított élelmet, fejszét, valamint egy borral teli tömlőt talált. Drizzt csak pár kortyot ivott a borból, de sajnálta, hogy nem tud semmit hozzátenni a készlethez, mert mindenre szüksége lesz a veszedelmes Mélysötéten.

Miután aprított némi tüzelőt a fejszével, mindent szépen visszatett a helyére, aztán óvatosan belevészte a saját jelét, az

egyszarvút, a mohába. A tűzrakóhely felé indult, hogy tüzet gyújtson a vacsorájához.

– Te aztán nem vagy mindennapi drow – csendült fel egy dallamos hang amikor még el sem készült a vacsora. A szavak elf nyelven hangzottak, a szépen zengő hang is elfre vallott.

Drizzt lassan hátrafordult. Sejtette, hogy tucatnyi nyílvesző szegeződik rá mindenünnen. Magányos elfet pillantott meg: egy fiatal leányt, aki még Drizztnél is – aki élete alig tizedét élte csak le – ifjabbnak tűnt. Erdei színeket viselt, zöld köpönyöget – ami nagyon hasonlított Drizztéhez –, valamint barna tunikát és nadrágot. A vállán hosszú íj pihent, a derekán vékony kard függött. Fekete haja kékesen csillogott, bőre pedig oly fehér volt, hogy szinte visszatükrözte ezt a kék árnyalatot. Elevenen csillogó kék szemében aranyos pettyek csillogtak. Ezüst elf– azaz hold-elf– volt, Drizzt felismerte.

A felszínen töltött évek alatt Drizzt kevés elffel találkozott, és azok is arany elfek voltak. Hold-elfet csak egyszer látott, első felszíni útján, amikor a sötét elfek magukkal vitték egy rajtaütésre, és egy egész kisebb elf klánt mészároltak le. Ez a szörnyű emlék támadt fel Drizztben, ahogy a gyönyörű, finom teremtetést nézte. Akkor régen csak egy hold-elf élte túl a rajtaütést: egy kislány, akit Drizzt titokban elrejtett halott anyja holtteste alá. Ezt a tettet számtalan megtorlás követte: Drizzt családja elvesztette Lloth kegyét, és végül ez okozta Zak'naféin halálát is.

Drizzt azóta nem találkozott hold-elffel. Ez a csillogó szemű leány talán harmincéves lehetett. A drow érezte, hogy kifut arcából a vér. Talán errefelé történt annakidején a rajtaütés?

– Te nem vagy mindennapi drow – ismételte a lány, elf nyelven,

és a szeme veszedelmesen villant.

Drizzt lassan széttárta a karját. Tudta, hogy mondania kéne valamit, de semmi sem jutott eszébe – vagy talán a torkában támadt gombóc miatt nem bírt megszólalni.

Az elf lány szeme összeszűkül, a szája megremegett és ösztönösen a kardjához nyúlt.

– Nem vagyok ellenség – nyögte ki végül Drizzt, mert látta, hogy vagy beszél, vagy harc lesz.

A lány már neki is huzakodott, penge villant. Drizzt nem nyúlt a fegyvere után, csak állt széttárt karral, nyugodt arccal. Az elf kivont karddal megállt előtte. Az arckifejezése hirtelen megváltozott, mintha meglátott volna valamit Drizzt tekintetében.

Vadul felsikoltott és vagdalkozni kezdett, de Drizzt sokkal gyorsabb volt nála: elkapta a lány fegyvert tartó kezét, kicsavarta a másik karját, és olyan szorosan magához rántotta, hogy az nem tudott tovább harcolni. Drizzt arra számított, hogy a lány karmolni vagy harapni fog, de legnagyobb meglepetésére a fekete hajú teremtes elernyed a karjában, és zokogva a mellkasára borult.

Mielőtt Drizzt akár egyetlen vigasztaló szót is mondhatott volna, éves elf kardhegyet érzett a tarkóján. Azonnal elengedte a lányt, ismét széttárta a karját. Egy másik elf – öregebb és keményebb, de hasonlóképp szép vonású – lépett elő a fák közül, hogy elvigye a lányt.

– Nem vagyok ellenség – szólt ismét Drizzt.

– Mit keresel a Holderdőben? – kérdezte a háta mögül a láthatatlan elf a közös nyelven.

– Csak átvágok a Holderdön, nyugatról keletre, és nem akarok ártani se nektek, se az erdőnek – felelte Drizzt szórakozottan, mert a figyelmét túlságosan lekötötte a lány.

– Az egyszarvú – hallotta Drizzt egy másik elf hangját a nagy tölgy irányából. Sejtette, hogy az elf megtalálta kőszajelét a mohában. Nagy megkönnyebbülésére a kard elhúzódt a nyakától.

Drizzt hallgatott, mert úgy gondolta, hogy most az elfeken van a beszéd sora. Végül összeszedte a bátorságát, és megfordult – a hold-elfek azonban eltűntek, felszívódtak a bozótban.

Arra gondolt, hogy követnie kéne őket. Még mindig kísértette a lány képe, de úgy gondolta, hogy nem lenne illendő az elfeket erdei otthonukban háborgatni. Gyorsan befejezte az evést, rendet tett maga után, aztán összeszedte a holmiját, és folytatta útját.

Alig egy mérföldes út után újabb furcsaságra bukkant. Teljesen felszerszámozott, csengőkkel díszített fekete-fehér paripa álldogált az út mellett nyugodtan. Kapálni kezdte a földet, amikor megpillantotta a drow-t.

Drizzt halkán, megnyugtatóan duruzsolni kezdett, és lassan elindult az állat felé. A ló láthatóan lecsillapodott, még meg is szagolgatta Drizztet. Csodálatos, izmos, gondosan tartott állat volt, bár nem túl magas. Fekete-fehér foltos volt a szőre, még a pofáján is. Az egyik szeme körül fehér kör

ékeskedett, a másik szemét viszont mintha fekete álarc fedte volna.

Drizzt körülnézett, de nem látott lábnyomokat. Sejtette, hogy a lovat az elfek készítették ide neki, de nem volt biztos a dolgában, és semmiképp sem akarta elkötni valaki más lovát.

Megveregette az állat nyakát, és elindult tovább. Alig tett néhány lépést, amikor a ló horkantott, és ügetni kezdett. A drow elé vágott, és elállta az útját.

Drizzt csodálkozva próbált továbbmenni, de a ló nem engedte

– Ők mondták, hogy ezt csináld? – kérdezte Drizzt, és megsimogatta a paripa nyakát.

– Ti mondtatok neki? – kiáltott körbe hangosan Drizzt. -Kérdezem Holderdő elfjeit: ez a ló nekem van szánva?

De nem kapott választ: csak a madarak csicseregtek tovább.

A drow vállat vont, és úgy döntött, hogy elmegy a lóval az erdő széléig: úgysincs már messze. Felült a ló hátára, és ügetésben haladt tovább a sima úton.

Késő délutánra már Holderdő keleti szélén volt. A fák árnyéka hosszúra nyúlt a földön. Mivel úgy gondolta, hogy az elfek azért adták a lovat, hogy mihamarabb elhagyja a területüket, megállt, hogy leszálljon és visszaküldje az állatot az erdőbe.

Hirtelen mozgást látott az erdőn túlról. Egy elfet pillantott meg fekete ménen, aki őt nézte a bozótoson túlról. Az elf a szájához emelte kezét, és Rittyentett egyet. Drizzt lova megugrott, és kirohant a fűre.

Az elf eltűnt az aljnövényzetben, de Drizzt nem állította meg a lovát. Megértette, hogy az elfek segíteni akarnak neki, a maguk távolságtartó módján. Megnyugodva lovagolt tovább.

Mielőtt aznap este letáborozott volna, észrevette, hogy az elf lovas párhuzamosan halad vele, kissé távolabb, dél felé. A bizalomnak is van határa.

Catti-brie-nek nem sok tapasztalata volt városokkal. Járt már Luskanban, átrepült a bűvös szekéren Vízmélyvár csodája felett, és átutazott Calimporon. De mindez nem készítette fel arra a látványra, ami Ezüsthold széles, kanyargó utcáin várt rá. Már járt egyszer itt, de akkor Artemis Entreri

foglya volt, és nemigen vette észre a kecses tornyokat, a szabadon burjánzó díszeket.

Ezüsthold a filozófusok, művészek városa volt, a türelem és megértés hazája. Itt az építészek teljesen szabadjára engedhették fantáziájukat. Itt a költők megállhattak az utcákon, hogy művészetüket megosszák a járókelőkkel, és becsületes megélhetést nyújtott nekik a pénz, amit a hallgatóság a poharukba dobott.

Küldetésének komolysága ellenére Catti-brie arcára mosoly költözött. Most már értette, miért jár ide olyan gyakran Drizzt. Sosem gondolta volna, hogy a világ ilyen változatos és gyönyörű is lehet.

Hirtelen elhatározással befordult az egyik ház mellett, egy sötét, mégis tiszta kis utcába. Elővette a párducszobrot, és kitette maga elé a köre.

– Gyere elő, Guenhwyvar – mondta kedvesen. Nem tudta, hogy Drizzt elhozta-e már a párducot. Ide vagy sem, de úgy érezte, hogy ezt a helyet Guenhwyvarnak is látnia kell, és Ezüstholdban engedelmeskedni akart annak, amit szíve diktál.

Szürke köd lengte körül a szobrot, és lassan alakot öltött. A hatalmas párduc, a maga háromszáz kilós fekete izomtömegével egyszer csak ott állt Catti-brie előtt. Ide-oda forgatta a fejét, mintha ki akarná deríteni, hol van.

– Ezüstholdban vagyunk, Guen – suttogta Catti-brie.

A párduc hátravetette a fejét, mintha csak most ébredne, és halkán, nyugodtan mordult egyet.

– Maradj mellettem – figyelmeztette Catti-brie. – Szorosan mellettem. Nem tudom, hogy helyesen tettem-e, de azt akartam, hogy lásd.

Egymás mellett léptek ki a sikátorból.

– Jártál már itt, Guen? – kérdezte a lány. – Alustriel úrnőt keresem. Tudod, hol lakik?

A párduc nekidörgölözött a lány lábának, aztán céltudatosan

megindult, Catti-brie pedig követte. Többen megnézték a furcsa párt, az út porától piszkos lányt és a párducot, de a pillantások nem voltak rosszindulatúak, és senki sem ijedt meg.

Az egyik forgalmas úton Guenhwyvar majdnem beleszaladt két beszélgető elfbe. Amazok ösztönösen hátraugrottak, és először a párducra, aztán a lányra pillantottak.

– Csodálatos! – csilingelte az egyik.

– Hihetetlen – helyeselt a másik. Lassan a párduc felé nyújtotta a kezét.

– Szabad? – kérdezte Catti-brie-t. A lány bólintott.

Az elf arca felragyogott, ahogy karcsú ujjai végigsimítottak Guenhwyvar izmos nyakán. Tétovázó társára pillantott, és szinte fülig szaladt a mosolya.

– Vedd meg! – helyeselt a másik izgatottan.

Catti-brie a homlokát ráncolta. Guenhwyvar hátracsapta a fülét, és akkorát mordult, hogy a hangja végigvisszhangzott az egész városon.

Catti-brie tudta, hogy az elfek gyorsak, de ez a kettő úgy eltűnt, hogy a lány egy szót sem tudott szólni hozzájuk.

– Guenhwyvar! – suttogetta megrovóan a párduc fülébe.

A nagy macska megfordult, két lábra emelkedett, elülső mancsait a lány vállára tette, és pofáját gyengéden Catti-brie arcához dörgölte. A lány alig tudott talpon maradni, és Jó sok Idejébe telt, mire elmagyarázta a párducnak, hogy elfogadta a bocsánatkérést.

Ahogy mentek tovább, mutogató ujjak kísérték a bámész pillantásokat, és nem egy járókelő ment át az utca másik oldalára előlük. Catti-brie tudta, hogy túl nagy feltűnést keltettek: most kezdte érezni, hogy talán ostobaság volt Guenhwyvart idehozni. Szívesen visszaküldte volna a macskát az Asztrális Síkra, de ezzel csak még nagyobb figyelmet keltett volna.

Nem volt meglepve, amikor pár perccel később ezüst-világoskék egyenruhás városi őrző kezdte követni kényelmes távolságból.

– Veled van a párduc? – kérdezte az egyik katona.

– Guenhwyvarnak hívják – felelte Catti-brie. – Én pedig Catti-brie vagyok, Harcpöröly Bruenornak, Mithril Csarnok Nyolcadik Királyának leánya.

A férfi mosolyogva bólintott, és Catti-brie megkönnyebbült sóhajt eresztett meg.

– Akkor tényleg a drow párduca! – bökte ki az egyik katona. El is pirult azonnal, a vezetőjére pillantott, és lesütötte a szemét.

– Igen, Guen Drizzt Do'Urden barátja – szólta Catti-brie. -Itt van most? – kérdezte, habár jobb lett volna Alustrielnél érdeklődnie először.

– Nem tudok róla – felelte a járőrparancsnok. – De Ezüsthöld megtisztelve érzi magát, hogy itt üdvözölhet, Mithril Csarnok Hercegnője.

A férfi mélyen meghajolt, a lány pedig elpirult, mert nem volt szokva az ilyen bánásmódhoz.

Mindazonáltal sikerült lepleznie csalódását a kedvezőtlen hír felett, hisz sejtette, hogy nem lesz ilyen könnyű dolga Drizztel. Ha ide jött is, nyilván titokban tette.

– Alustriel úrnőhöz Jöttem – magyarázta Catti-brie.

– Már a kapunál kíséretet kellett volna hogy kapj – dohogott a járőrparancsnok a protokoll eme, sérelmén.

Catti-brie sejtette, hogy a Holdhíd – a városba vezető láthatatlan átjáró – őrei alapos fejmosást fognak kapni emiatt.

– Nem tudták, hogy ki vagyok – mondta gyorsan. – Sem azt, hogy miért jöttem. Úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha egyedül jövök, és megnézem, amit lehet.

– És nem tűnt fel nekik ez a... – a parancsnok majdnem macskát mondott. – ...párduc?

– Guen akkor nem volt velem – felelte a lány gondolkodás nélkül, de aztán meg is rémült, hogy kérdések özönét zúdítja magára.

Az örök azonban szerencsére nem firtatták a dolgot. Épp eleget hallottak már Harcpöröly Bruenor szenvedélyes leányáról ahhoz, hogy elhiggyék: ő az. Tiszteletteljes távolból kísérték végig a lányt és a párducot a városon, a nyugati falhoz, Alustriel úrnő kecses, elbűvölő palotájához.

A várócsarnokban Catti-brie egyedül maradt Guenhwyvarral. Úgy döntött, maga mellett tartja a párducot, hogy hihetőbbé tegye meséjét. Ha pedig Drizzt a környéken lenne, Guenhwyvar megérzi.

Eseménytelenül peregtek a percek, és Catti-brie elunta magát. Odament egy ajtóhoz, és óvatosan kinyitotta. Díszes öltözőszobát talált, mosdótállal, apró, aranyozott asztalkával meg nagy tükörrel. Az asztalon mindenféle fésűk és ecsetek voltak, üvegcsék, meg egy festékekkel teli, nyitott doboz.

A lány kíváncsian körülnézett, aztán leült a tükör elé. Kiválasztott egy kefét, és erőteljesen végighúzta barnásvörös baján, hogy a lehető legelőnyösebben nézzen majd ki, ha Alustriel úrnő elé kerül.

Összerezcent, amikor észrevette, milyen piszkos az arca. Gyorsan belemártotta kezét a mosdóedénybe, és dörgölni kezdte a foltokat.

Kínézett a váróba, de senki sem jött. Guenhwyvar, aki kényelmesen heverészett, felpillantott és mordult egyet.

– Maradj csöndben – mondta neki Catti-brie, és visszament az öltözőszobába. Végignézte az üvegcséket. Az egyiknek levette a tetejét, beleszagolt, és azonnal megcsapta orrát az erőteljes aroma. Odakint Guenhwyvar tüsszentett és morgott. Catti-brie nevetett.

– Értelek! – mondta a nagy macskának.

Számtalan üvegcsét szagolt végig. Némelyiknél elhúzta az orrát, némelyiknél tüsszentett, de végül talál egy illatot, ami megtetszett neki. Vadvirágoktól illatozó mezőre emlékeztette. Nem volt túl erős, inkább finoman kellemes, mint halk muzsika egy tavaszi napon.

Majdnem a plafonig ugrott ijedtében, amikor egy kéz nehezedett a vállára.

Megpördült, és elakadt a lélegzete. Alustriel állt ott – csakis ő lehetett –, csillogó ezüst hajjal, és olyan tisztán szikrázó szemekkel, amilyeneket Catti-brie még sosem látott. Mindennél tisztább volt ez a tekintet, kivéve talán Wulfgar szemeit. Az emlék fájdalmasan suhant át rajta.

Alustriel jó fél lábnyival magasabb volt Catti-brie-nél, és kecsesen karcsú testalkatú. A legfinomabb selyemből készült, bíborszín köpenyt viselte, melynek számtalan redője elfedte, de egyben ki is emelte vonzóan nőies alakját. A fején aranyos-ékköves korona díszlett.

Guenhwyvar és a hölgy szemlátomást nem voltak idegenek egymás számára, mert a párduc elégedett pofával, nyugodtan heverészett tovább.

Ez kissé zavarta Catti-brie-t, maga sem tudta, miért.

– Már sokat gondoltam rá, hogy egyszer találkozunk kellene – szólt Alustriel.

Catti-brie sietve próbálta visszazárni az üvegcsét, hogy visszacsempéssze az asztalra, de Alustriel hosszú, karcsú ujjai a kezére fonódtak (Catti-brie úgy érezte magát ebben a pillanatban, mint egy buta kislány), és szelíden a lány zsebébe továbbították az üveget.

– Drizzt már sokat beszélt rólad – folytatta Alustriel. – És sok szeretettel.

Ez a gondolat is zavarta Catti-brie-t. Úgy érezte, hogy ha

akaratlanul is, de Alustriel némileg leereszkedően viselkedik vele. A lány poros ruhájában, kócosan nem is nagyon

tudta volna fesztelenül érezni magát a csillogó teremtség mellett.

– Gyere a szobámba – invitálta az úrnő. – Ott nyugodtabban beszélgethetünk.

i

Átlépett a szunyókáló párdúcon.

– Gyere te is, Guen! – mondta, mire a macska felpattant, és megrázta magát

– Guen? – hüledezett némán Catti-brie. Csak ő, és nagyritkán Drizzt szólította így a párducot. Sértett pillantást vetett a nagy macskára, aki engedelmesen követte Alustrielt, ki a szobából.

Amit eleinte csodás palotának látott, azt hirtelen nagyon feszélyezőnek érezte, ahogy Alustriel végigvezette a kanyargó folyosókon. Catti-brie idegesen nézegette, hogy nem hagy-e sáros foltokat a makulátlan padlón.

Szolgák és vendégek – igazi nemesek – nézték az előttük elhaladó furcsa menetet Catti-brie nem tudta állni a pillantásukat Kicsinek, nagyon kicsinek érezte magát Alustriel mellett.

Örült amikor végre bent voltak Alustriel magánlakosztályában, és az úrnő becsukta mögöttük az ajtót

Guenhwyvar felugrott egy párnázott díványra. Catti-brie csak nézett.

– Gyere le onnan! – förmedt a párducra, de Alustriel csak nevetett. Megsimogatta Guenhwyvar fejét, és intett Catti-brie-nek, hogy üljön le.

A lány dühösen nézett a párducra: úgy érezte, elárulták. Vajon hányszor hevert már Guenhwyvar ezen a díványon?

– Mi hozta Bruenor király leányát szerény városomba? – kérdezte Alustriel. – Bár tudtam volna, hogy jössz. Jobban készültem volna.

– Drizztet keresem – felelte kurtán Catti-brie, de aztán maga is visszarettent a kelleténél élesebbre sikerült szavaktól.

Alustriel arca kíváncsivá vált

– Drizztet? – visszhangozta. – Már jó ideje nem láttam. Én is azt reméltem, hogy valami hírt hozol róla.

Catti-brie bármennyire gyanakodott is – és bármennyire sejtette, hogy Alustriel titkolózna előtte, ha Drizzt rejtőzködni akarna –, valahogy önkéntelenül is hitt a nőnek.

– Kár – sóhajtott Alustriel őszintén és szemlátomást csalódottan, de aztán felélénkült.

– Hogy van atyád? – érdeklődött udvariasan. – És a hős Wulfgar? Alustriel arca hirtelen elborult, mintha csak most fogta volna fel, hogy valami nagyon nincs rendben.

– És az esküvő...? – kérdezte tétován, amikor Catti-brie szája vékony pengévé keskenyedett. – Már készülődtem Mithril Csarnokba...

Az úrnő elhallgatott, és hosszan fürkészte Catti-brie arcát. A lány összehúzta magát.

– Wulfgar meghalt – mondta nyugodt hangon. – És apám sem a régi már. Drizztet jöttem keresni, aki eltűnt a csarnokokból.

– Mi történt? – kérdezte Alustriel. Catti-brie felállt.

– Guenhwyvar! – kiáltotta. – Most nincs időm mesélni – vetette oda kurtán Alustrielnek. – Ha Drizzt nem jött ide, akkor máris túl sokat raboltam el az ön idejéből, és a magaméból is.

Az ajtó felé indult, de észrevette, hogy a fa kékesen felizzik, és mintha meg is duzzadna. Lenyomta a kilincset, ám hiába.

– Egy barátomnak szüksége van rám – mondta halk, de fenyegető hangon. – Jobban teszi, ha kinyitja az ajtót.

Később, amikor visszagondolt erre a pillanatra, Catti-brie alig tudta elhinni, hogy valóban megfenyegette Alustrielt, északnyugat legnagyobb s legerősebb városának úrnőjét. Észak egyik leghíresebb mágusát!

Akkor azonban halálosan komolyan gondolta minden szavát.

– Én tudok segíteni neked – szólt aggodalmasan Alustriel. – De először el kell mondanod, mi történt.

– Drizzt nem várhat – vicsorogta Catti-brie. Ismét megrángatta a varázsszal lezárt ajtót, aztán ököllel is rávágott, és a válla fölött hátrameredt Alustrielre, aki már felállt és elindult feléje.

Guenhwyvar a díványon maradt, de felemelte a fejét, és figyelmesen nézte a két nőt.

– Meg kell találnom – erősködött Catti-brie.

– És hol akarod keresni? – lépett Alustriel a lány elé.

Ez az egyszerű kérdés kissé kijózanította Catti-brie-t. Tényleg, hol? – tűnődött el. Hol kezdje? Hirtelen nagyon tehetetlennek Érezte magát ahogy ott áll egy teljesen idegen, fényes teremben, lehetetlennek és ostobának érezte magát, és semmi mást nem akart jobban, mint megint otthon lenni, az apja és a barátai mellett Wulfgar és Drizzt oldalán, mintha minden úgy lenne, mint régen... mielőtt a sötét elfek megjelentek Mithril Csarnokban.

6. fejezet

Az isteni jel

Catti-brie másnap reggel puha vánkosokkal vetett ágyon ébredt, szépen kárpitozott, csipkefüggönyös szobában. A finoman beszűrődő napfény szelíd érintéssel üdvözölte. Catti-brie egyáltalán nem volt szokva ilyesféle helyekhez: legtöbbször a földön hált.

Előző este nem volt hajlandó megfürödni, hiába ígért neki Alustriel úrnő szappanokat és frissítő, illatos olajokat. A lány törpék formálta ízlésének mindez értelmetlenségnek, sőt, ami még rosszabb, gyengeségnek tűnt. Gyakran fürdött, de csak hegyi patakok hideg vizében, távoli vidékek illatos olajai nélkül. Drizzt mondta neki egyszer, hogy a sötét elfek sokszor a szagukról ismerik fel és követik ellenfeleiket Mélysötét zegzugos járataiban. Catti-brie ostobaságnak tartotta volna, hogy egzotikus illatokkal segítsen üldözőinek.

Ma reggel azonban, ahogy a napsugár a függöny mintáival játszadozott, és a kád még mindig ott állt gőzölgő vízzel tele, a lány jobb belátásra tért. "le aztán nem adod fel egykönnyen", jutott eszébe Alustriel úrnő, mert rájött, hogy nyilván az ő varázslata miatt

gőzölög most is az a víz.

Catti-brie szemügyre vette az üvegesék sorát, eszébe jutott az előtte álló hosszú és nyilván piszkos utazás, ahonnan tán sosem tér vissza. Valami feltámadt benne, valami vágy, hogy még egyszer utoljára jól érezze magát, és mielőtt énjének gyakorlatias oldala vitába szállhatott volna, ledobálta ruháit, és máris a meleg, buborékoktól gyöngyöző vízben ücsörgött.

Eleinte állandóan az ajtó felé pillantgatott, de hamarosan elengedte magát, és kéjesen belemerült a kádba, ellazult, és teste kellemesen bizsergett a meleg vízben.

– Ugye megmondtam... – hallott egy hangot hirtelen Catti-brie. Riadtan felült a kádban, majd azonnal visszabújt a víz alá zavarában, amikor észrevette, hogy nem csak Alustriel úrnő van jelen, hanem egy különös törpe is, akinek haja és

– szakálla galamböszen fehérlett, és aki suhogó selyemköntöst viselt.

– Mithril Csarnokban kopogni szokás, mielőtt bemegyünk valakinek a szobájába – szólt Catti-brie, amikor viszszyanyerte lélekjelenlétét.

– Kopogtam – felelte Alustriel. – De túlságosan bele voltál merülve a fürdőzésbe.

Catti-brie félresöpörte nedves haját a szeme elől, mire habfoszlányokkal lett tele az arca. Mindazonáltal sikerült megőriznie méltósága romjait, és dühösen letörölte a buborékokat.

Alustriel csak mosolygott.

– Kimehetnétek – mordult rá az elegáns hölgyre.

– Drizzt valóban Menzoberranzanba tart – szólt Alustriel, és Catti-brie megint felült meglepetésében, ezúttal mit sem törődve a szeméremmel a fontos hír hallatán.

– A szellemvilágban jártam tegnap éjjel – magyarázta Alustriel. – Ott sokszor meg lehet találni a válaszokat a kérdéseinkre. Drizzt Ezüstholtól északra haladt el, a Holderdön keresztül, egyenesen a Halott Ork Hágót övező hegyek felé.

Catti-brie arca továbbra is értetlennek tűnt.

– Itt jött fel Drizzt először Mélysötétről – folytatta Alustriel. – Egy barlangban, a hágótól keletre. Szerintem ugyanazon az úton akar visszamenni is a sötétségbe.

– Juttass engem is oda – kérte a lány, és felállt a kádban.

– Adok neked hátast – felelte Alustriel, és vastag törölközőt

nyújtott át Catti-brie-nek. – Bűvös lovak repítenek majd. Két napig sem fog tartani az út.

– Nem tudnál egyszerűen csak odavarázsolni? – érdeklődött Catti-brie. Éles volt a hangja, mintha azt gyanítaná, hogy Alustriel nem követ el minden tőle telhetőt.

– Nem ismerem a barlang pontos helyét – felelte az ezüst-hajú úrnő.

Catti-brie abbahagyta a törölközést, és majdnem elejtette összeszedett ruháit: meredten bámult.

– Ezért hoztam magammal Fretet – folytatta Alustriel, és felemelte a kezét, hogy lecsillapítsa a lányt.

– Közúzó Fredegar vagyok – javította ki a törpe furcsán dallamos, éneklő hangon, és színpadiasan, kecsesen meghajolt. Catti-brie-nek olybá tűnt, mintha egy törpetestbe zárt

elfet hallana. Összevont szemöldökkel, fürkészőn méregette a különös szerzetet: egész életét törpék közt töltötte, de ilyet még sosem látott. A törpe szakálla gondosan nyírtnak látszott, ruhája tökéletesen tiszta, és bőrén nyoma sincs a megszokott szívós keménységnek. Biztos mindennap illatos olajokban fürdik, gondolta a lány, és megvetően a gőzölgő kádra pillantott.

– Fret benne volt abban a csapatban, amely először követte végig Drizzt útját Mélysötétről – szólt Alustriel. – Miután Drizzt elment a környékről, kíváncsi húgom és társai követték a nyomát, és megtalálták a barlangot, a földalatti alagutak bejáratát.

– Nem szívesen mondom el neked az utat – folytatta Ezüsthöld úrnője hosszú szünet után, és hangjából aggodalom csendült.

Catti-brie szemei összeszűkültek, és a lány gyorsan magára rántotta a nadrágját. Nem szerette, ha lekezelik, és nem tűrte, hogy mások döntsenek helyette.

– De megértelek – biccentett Alustriel, Catti-brie legnagyobb meglepetésére.

Az úrnő intett Fretnek, hogy hozza Catti-brie csomagját. A takaros törpe elfintorodott, amikor odalépett a mocskos batyuhoz.

Finomkodva fogta meg, és Segélykérően nézett úrnőjére, de amikor az nem nézett rá, a törpe egyszerűen kiment a szobából.

– Nem kértem, hogy bárkit is mellém adj – jegyezte meg kertelés nélkül Catti-brie.

– Fret a kalauzod lesz a bejáratig – felelte Alustriel –, semmi több. Csodálatra méltó a bátorságod, még ha kissé vak is – tette hozzá, és

mire a lány visszavághatott volna, már ott sem volt.

Catti-brie egy darabig mozdulatlanul, némán állt, nedves hajáról a vízcseppek a hátára csorogtak. Legyőzte magában az újból feltámadó érzést, hogy ő csak egy kicsi lány ebben a nagy és veszedelmes világban, Alustriel úrnő mellett pedig még apróbb.

A kételyek azonban megmaradtak.

Két óra múltán, egy remek reggeli és némi felszerelkezés után a lány és a törpe távozott Ezüsthold északi kapuján, a Sundabar Kapun, Alustriel úrnő kíséretében. Katonák követték tiszteletteljes, de biztonságot adó távolból vezértüket.

Fekete paripa és kócos szürke póni várta az utasokat.

– Muszáj ezt? – jajdult fel Fret immáron vagy huszadszor, amióta kiléptek a kastélyból. – Nem lenne elég egy jó térkép?

Alustriel azonban csak mosolygott, máskülönben pedig ügyet sem vetett a takaros törpére. Fret utált mindent, amitől esetleg bepiszkolódhatott, és utált minden olyan feladatot is, ami elvonta Alustriel kedvenc mágusaként betöltött állásától. A Halott Ork Hágóhoz vezető út eleget tett mindkét kritériumnak.

– A lópatkók mágikusak, és a lovak úgy fognak szállni, mint a szél – mondta Alustriel Catti-brie-nek, aztán a morgolódo törpére pillantott.

A lány nem sietett válaszolni, nem mondott köszönetet. Nem is szólt Alustrielhez reggeli találkozásuk óta, és tüntetően hűvösen viselkedett.

– Némi szerencsével még Drizzt előtt érhettek a barlanghoz – folytatta Alustriel. – Hassatok a józan eszére, és hozzátok haza, könyörgöm! Neki már nincs helye Mélysötéten.

– Drizzt maga dönti el, hol a helye – mordult fel Catti-brie, de valójában azt akarta kifejezésre juttatni, hogy ő maga is azt csinál, amit akar.

– Hogyne – helyeselt Alustriel, és felvillantotta azt a bizonyos mosolyát, azt a mindentudó mosolyt, amitől Catti-brie mindig olyan kicsinek érezte magát.

– Én nem tartalak vissza – mondta Alustriel. – Sőt, mindent megtettem, hogy segítslek utadon, akár helyesnek tartom, akár nem.

Catti-brie elvicsorodott.

– A mondat végén van a lényeg.

– Nekem talán nincs jogom ahhoz, hogy saját véleményem legyen? – kérdezte Alustriel.

– Dehogynem, és el is mondhatod mindenkinek – szólt vissza Catti-brie, és Alustriel, hiába értette a lány viselkedésének okait, határozottan meglepődött.

Catti-brie megsarkantyúzta a lovát, és lassan elindult.

– Szóval szereted – szólt Alustriel.

Catti-brie megrántotta a zablát, és félig visszafordult a lóval. Most rajta volt a meglepetés sora.

– A drow-t – folytatta Alustriel, inkább hangsúlyozandó előbbi szavait, mintsem magyarázandó azt, ami mindenki előtt világos volt.

Catti-brie beharapta az ajkait, mintha valami válaszon gondolkozna, aztán visszafordította a lovát, és elvágatott.

– Micsoda hosszú út – nyöszörgött Fret.

– Annál inkább siess vissza hozzám – szólt Alustriel. -Catti-brie-vel és Drizzttel együtt.

– Ahogy óhajtod, úrnőm – felelte az engedelmes törpe, és pónija oldalába vágta a sarkát. – Ahogy óhajtod.

Alustriel sokáig állt a kapunál, és nézte, ahogy amazok ketten egyre jobban eltávolodnak tőle. Egyike volt ez azoknak a nem is oly ritka pillanatoknak, amikor Ezüsthald úrnője szerette volna, ha nem kötik gúzsba annyira a kormányzás gondjai. Legszívesebben maga is lóra kapott volna, hogy a többiekkel tartson, akár Mélysötétre is, ha kell, hogy megkeresse a drow-t, akit barátjának fogadott.

De nem tehetette. Drizzt Do'Urden végül is csak egy kis porszem a nagyvilágban, amely nagyvilág mintha csakis őtőle várná a segítséget.

– Jó utat, Bruenor leánya – suttogetta, a szépséges, ezüsthajú asszony. – Jó utat, és sok szerencsét.

Drizzt leereszkedett háttalával a köves ösvényen, a hegyek közé. Langyos szellő fújt, tiszta kéken ragyogott az ég, de pár napja vihar dúlt errefelé, s az ösvény még sáros volt. Drizzt félt, hogy lova megcsúszik a sárban és kitöri a lábát, ezért inkább leszállt róla, és gyalog vezette tovább az állatot.

A délelőtt folyamán sokszor megpillantotta az árnyékként nyomában haladó elfet, mert az út viszonylag nyílt terepen vezetett, és a dimbes-dombos részekeken meglehetősen közel is kerülhettek egymáshoz. Drizzt már nem is lepődött meg, amikor egy kanyarból kibukkanva egy párhuzamosan haladó ösvényen látta meg az elfet.

A világos bőrű elf szintén vezette a lovát, és helyeslően bólintott, amikor látta, hogy Drizzt is ezt teszi. Megállt, vagy húsz lábnyira a drow-tól, mintha nem tudná, mit tegyen.

– Ha azért jössz utánam, hogy szemmel tartsd a lovat, akár velem is tarthatsz – kiáltott oda neki Drizzt. Az elf ismét bólintott, és hollófekete csődörét odavezette Drizzt fekete-fehér lova mellé.

Drizzt előre pillantott.

– Már csak ma lesz szükségem a lóra – magyarázta. – Aztán talán soha többé nem ülök majd lóháton.

– Itt akarsz maradni a hegyek között? – kérdezte az elf. Drizzt beletúrt lobogó fehér sörényébe. Meglepte az elf szavaiból áradó véglegesség.

– Egy ligetet keresek, nem messze innen – felelte. – Ami valaha Montolio De Brouchee otthona volt.

– A vak kószáé – bólintott az elf.

Drizzt el volt képedve, hogy az elf ismeri ezt a nevet. Szemügyre vette újdonsült útítársát. A hold-elfen semmi sem utalt arra, hogy kószá lenne, mégis ismerte Montoliót.

– Helyes dolog, hogy Montolio DeBreeche nevét megőrizték a legendák – szóló végül.

– És mi a helyzet Drizzt Do'Urdennel? – kérdezett vissza a hold-elf, újabb meglepő fordulattal. Elmosolyodott Drizzt arckifejezése láttán, aztán hozzátette – Igen, ismerlek, sötét elf.

– Akkor előnyben vagy velem szemben – szóló Drizzt.

– Engem Tarathielnek hívnak – felelte a hold-elf. – Nem volt véletlen, hogy összetalálkoztál velünk a Holderdőben. Amikor a klánom látta, hogy gyalogosan vagy, úgy döntöttünk, hogy legjobb lesz, ha Ellifain megy eléd.

– A lány? – kérdezte Drizzt.

Tarathiel bólintott. Vonásai szinte áttetszőnek tűntek a napfényben.

– Nem tudhattuk előre, hogy így fog reagálni egy drow látványára. Elnézéset kérjük.

Drizzt bólintott.

– 6 nem a klánodból való – mondta, félig kérdőn. – Vagy legalábbis régen nem hozzátok tartozott.

Tarathiel nem felelt, de az arcán átsuhanó meglepetés jelezte Drizztnek, hogy jó nyomon jár.

– A népet drow-k mészárolták le – folytatta Drizzt, és már előre

félt attól, hogy igenlő választ kap.

– Honnan tudod? – kérdezte Tarathiel, és a hangja most először lett éles a beszélgetés során.

– Én is benne voltam abban a támadó csapatban – vallotta be Drizzt. Tarathiel már nyúlt a kardja után, de Drizzt villámgyorsan elkapta a csuklóját.

– De én nem öltem elfet – folytatta. – Csak azok az ellenségeim, akikkel akkor feljöttem a felszínre.

Tarathiel izmai egy kissé elernyedtek, és elhúzta a karját.

– Ellifain nem sokra emlékszik a tragédiából. Álmában többet beszél róla, mint ébren, de akkor is összevissza hadar. – Elhallgatott, és egyenesen Drizzt szemébe nézett. – Valami bíbor szemeket emlegetett. Nem tudtuk mire vélni a dolgot, és amikor faggattuk, nem tudott válaszolni. A bíbor nem túl gyakori szemszín a drow-
knál, amennyire tudom.

– Valóban nem – helyeselt Drizzt, és a hangja távoli lett, mintha megint átélné azt a szörnyű napot, akkor régen. Hát ő volt az az elf kislány! A kislány, akit a fiatal Drizzt Do'Urden megmentett, és akinek a szeméből Drizzt végre kétséget kizáróan kiolvashatta, hogy ő nem a népehez való.

– Így aztán, amikor hallottunk egy bizonyos Drizzt Do'Urdenről, a törpe király drow barátjáról – bíborszemű drow barátjáról –, aki visszaszerezte Mithril Csarnokot, úgy gondoltuk, itt az alkalom, hogy Ellifain szembenézzen a múltjával – magyarázta Tarathiel.

Drizzt szórakozottan bólintott: gondolatai a múltban jártak.

Tarathiel nem feszegette tovább a dolgot. Ellifain kétségkívül meglátta a múltját, és az élmény kis híján összeroppantotta.

A hold-elf nem volt hajlandó teljesíteni Drizzt azon kérését, hogy fogja a lovakat és hagyja őt magára, így együtt folytatták útjukat a magas hágó keskeny ösvényén, az úton, amire Drizzt oly jól emlékezett. Montolio jutott eszébe, Mooshie, felszíni pártfogója, a vak, öreg kósza, aki kedvenc baglya huhogása nyomán talált célba nyilaival. Montolio mutatta meg a fiatal Drizztnak azt az isten-
alakot, aki képes volt megtestesíteni a Drizzt szívében motoszkáló érzéseket és vezérelveket. Mielikki volt ez az istenség, az erdő istennője, és Drizzt azóta is Mielikki néma vezérlete alatt járta útját.

A drow úgy érezte, hogy csordultig telik a szíve érzésekkel, ahogy az út lekanyarodott a gerincről, és leomlott kötömbök közt haladt tovább. Előre félt attól, hogy mi várja. Talán egy ork horda – ezek a

nyomorúságos teremtmények nagyon is gyakoriak voltak erre felé – foglalta el az öreg csodálatos ligetét. Vagy talán rég leégett már, és csak szenes forradás maradt utána a pusztában?

Sűrű facsoporthoz érkeztek a szűk, de eléggé sima ösvényen. Drizzt ment elől. Láta, hogy előttük ritkul az erdő, és még előrébb tisztás terül el. Megállította lovát, és visszanézett Tarathielre.

– Ez az a liget – mondta, és lecsusszant a nyeregből. Tarathiel követte példáját. Kipányválták lovaikat aombok rejtekében, és kúszva az erdő széle felé indultak.

Ott volt előttük Mooshie ligete. A fenyők büszkén magasodtak, mint régen – nem volt itt tűz –, és a kötélhidakat is látni lehetett, amiket a vak öreg készített annak idején. Még az alacsony kőfal is épen állt, egyetlen kő sem esett ki belőle, és a fű sem burjánzott el.

– Valaki lakik itt – vélte Tarathiel, hisz a környék szemlátomást nem vadult el. Amikor Drizztre pillantott, látta, hogy a drow arca elkomorult, és kezeiben egy-egy szablyát tart, melyek közül az egyik kékes fénnel izzik.

Tarathiel felajzotta hosszú íját, amikor Drizzt kikúszott a sűrűből, és a kőfalhoz osont, majd utánalopózott.

– Sok jelét láttam orkoknak azóta, hogy beértünk a hegységbe – suttozta Tarathiel. Megpendítette íját, és komoran bólogatott. – Montolióért?

Drizzt visszabiccintett, és óvatosan kilesett a fal fölött. Arra számított, hogy orkokat fog látni – bár hamarosan halott orkokat.

Megdermedt, karja ernyedten hullt a teste mellé, és szinte elakadt a lélegzete.

Tarathiel megbökte, magyarázatot várt, de amikor nem Jutott eredményre, ő is kikukkantott a fal mögül.

Először semmit sem látott, de Drizzt meredt pillantását követve észrevette a mozgó faágat, amit mintha nemrég súrolt volna valami. Tarathiel fehér villanást is látott a homályból. Nyilván egy ló. gondolta.

Aztán a fehérség előjött a sötétből: egy izmos, ragyogóan fehér szőrű paripa volt az. Furcsa szemei halványvörös tűzzel égtek, és hatalmas elefántcsontszínű szarv meredt elő a homlokából. Az egyszarvú Drizztéék felé pillantott, kapálni kezdte a földet, és fűjt egyet.

Tarathiel jobbnak látta, ha lebukik a fal mögé, és lerántotta a magáról megfélemezett drow-t is.

– Egyszarvú! – súgta oda hangtalanul Drizztnak, mire a drow szinte önkéntelenül benyúlt a köpenye alá, hogy megtapogassa az egyszarvú-fejet ábrázoló medált, amit Regis faragott neki értékes pizstrángcsontból.

Tarathiel hátrafelé, a fák menedéke felé bökött, és jelzett, hogy menjenek már, de Drizzt csak a fejét rázta. Összeszedte magát, és ismét kinézett a fal fölött.

A terep tiszta volt, mintha az egyszarvú soha ott sem lett volna.

– Mennünk kéne – mondta Tarathiel, amikor látta, hogy a csodás állat eltűnt. – Nyugodj meg, Montolio ligete a legjobb kezekben van.

Drizzt nekidőlt a falnak, és meredten bámult a fenyők közé.

Egyszarvú! Mielikki szent állata! A természet legtisztább jelképe! Kósza számára nincs ennél tökéletesebb lény. Drizzt úgy érezte, hogy ennél Jobb őre nem is lehetne Montolio De Brouchee ligetének. Szívesen maradt volna egy darabig, hogy újra megpillanthassa a tünékeny teremtetést, de tudta, hogy szorítja az idő, s várják a sötét alagutak.

Tarathielre mosolygott, aztán megfordult, hogy induljanak.

Az útját azonban elállta az egyszarvú.

– Ezt meg hogy csinálta? – hüledezett Tarathiel. Most már nem kellett sutogni, mert az egyszarvú egyenesen rájuk meredt. A földet kapálta, és idegesen hánya-vetette a fejét.

Drizzt észrevette, hogy hím állattal van dolguk: az egyszarvú állán fehér szakállka ékeskedett. A drow-nak eszébe jutott valami: elrakta a kardjait, és felállt.

– Hogy csinálta? – ismételte Tarathiel. – Egy leheletnyi zajt sem hallottam.

Az elf szeme hirtelen elkerekedett.

– Hacsak nem ketten vannak!

– Egyedül van – biztosította Drizzt. – Az egyszarvúak mágikus lények, ahogy most is megtapasztalhattuk.

– Kerülj mögé dél felé – suttogta Tarathiel. – Én északra megyek. Ha nem ijesztjük meg...

A hold-elf elhallgatott, mert látta, hogy Drizzt már indul - egyenesen az állat felé.

– Vigyázz – figyelmeztette Tarathiel. – Gyönyörű egy teremtetés, de roppant veszélyes és kiszámíthatatlan lehet.

Drizzt hátraintett, hogy elhallgattassa az elfet, és lassan ment tovább. Az egyszarvú nyihogott, és megrázta fehér sörényét.

Patájával a földbe vágott, jókora gödröt vájva ki.

– Drizzt Do'Urden! – szólt figyelmeztetőleg Tarathiel. Drizztnek minden józan megfontolás értelmében vissza

kellett volna fordulnia. Az egyszarvú könnyedén eltiporhatta volna, s egyre idegesebbnek is tűnt, ahogy a drow közeledett. De nem futott el, és a szarvát sem szegte előre, hogy fel-nyársalja Drizztet. A drow hamarosan csak néhány lépésre volt tőle. Drizzt hirtelen nagyon aprónak érezte magát a csodálatos állat mellett.

Kinyújtotta a kezét, ujjai finoman mozdultak. Érezte bőrén az egyszarvú vastag, csillogó szőrét, a természet eme tökélyét. Szerette volna, ha Catti-brie is itt van most vele, hisz 6 éppannyira értékelte volna ezt a csodát, mint ő.

Drizzt visszanézett Tarathielre: az elf a falon üldögélt, -és elégedetten mosolygott, de hirtelen döbbszerű kifejezés költözött az arcára, és amikor Drizzt visszafordult, keze az üres levegőt simogatta.

Az egyszarvú nem volt sehol.

2. RÉSZ

A SEMMIBE HULLT IMÁK

*Amióta elhagytam Menzoberranzant, nem kerültem szembe
ilyen nehéz döntéssel Ott ültem a barlang bejárata előtt,
néztem az előtttem húzódó hegláncokat miközben a hátam
mögött feketén ásított a Mélysötétbe vezető út*

*Ez volt az a pillanat, amikor felfogtam, hogy kalandom
elkezdődött. Amikor eljöttem Mithril Csarnokból nemigen
gondoltam bele utamnak azon részébe, amely most bevezet
ebbe a barlangba, hisz teljesen eseménytelennek véltem.*

*De aztán megpillantottam Ellijant, a leányt akit több mint
három évtizede megmentettem, amikor még csak egy ijedt
kislány volt. Legszívesebben visszamentem volna hozzá, hogy
beszélgessek vele, hogy segítsék neki túljutni azon a
megrázkódtatáson, amit a szörnyű, drow támadás okozott neki.
Legszívesebben kirohantam volna a barlangból, hogy
utolérjem Tarathielt, és visszalovagoljak vele Holderdőbe.*

De azokat a dolgokat sem hagyhattam figyelmen kívül

amelyek idáig hoztak.

Kezdetől fogva tudtam, hogy mélyen érzelmi, sőt, mondhatni, lelki élmény lesz újra látni Montolio ligetét, azt a helyet ahol annyi emlék vár. Ő volt az első felszíni barátom, ő vezetett el Mielikkihez. Sosem tudnám szavakba öntenii azt az örömet amit éreztem, mikor láttam, hogy Montolio ligetét egy egyszarvú tekintete vigyázza.

Egyszarvú! Istennőm szimbóluma, a természet legcsodásabb tökélye! Valószínűleg én vagyok fajtám első tagja, aki valaha is megérinthette azt a finom sörényt, az izmos nyakat, aki békében találkozott egy egyszarvúval. Ritka öröm megpillantani már csak az egyszarvú nyomait is, és még rendkívülibb valóban találkozni vele. A Birodalmakban kevesen mondhatják el magukról, hogy valaha is egyszarvú közelében voltak, és még kevesebben, hogy meg is érinthették.

Én közéjük tartozom.

Vajon istennőm jele volt ez? Hitem tudatában fel kell tételeznem, hogy ez valóban jel volt: Mielikki megfogható és borzongató megnyilvánulása. De vajon mit jelenthet?

Ritkán imádkozom. Jobb szeretek a tetteimmel és legmélyebb érzéseimmel beszélni istennőmhöz. Nincs szükségem arra, hogy kicsinyes szavak csűrűcsavarásával próbáljam meg minél jobb színben feltüntetni önmagammat Ha Mielikki velem van, akkor úgyis tudja az igazságot, tudja, hogy mit teszek és hogyan érzek.

Aznap éjjel a barlang előtt mégis imádkoztam. Útmutatásért fohászkodtam, valamijeért, ami megmutatja az egyszarvú felbukkanásának jelentését. Az egyszarvú engedte, hogy megérintsem: elfogadott engem, és ez a legnagyobb megtiszteltetés, ami egy kőszát valaha is érhet De vajon mit jelent ez a kitüntetés?

Vajon Mielikki azt akarta tudtomra adni, hogy a felszín befogadott, és ne hagyjam el? Vagy azt, hogy az istennő helyesli, ha visszatérek Menzoberranzanba?

Vagy talán csak búcsúüdvözlés volt?

Ez az utolsó gondolat egész éjjel kísértett. Amióta elhagytam Mithril Csarnokot, most először kezdtem belegondolni abba, hogy mit veszthetek én, Drizzt Do'Urden. Eszembe jutottak a barátaim, Montolio és Wulfgar, akik már eltávoztak ebből a világból és eszembe jutottak azok is, akiket talán soha nem látok többé.

Ezernyi kérdés támadt fel bennem. Vajon Bruenor képes kiheverni fogadott fia elvesztését? És Catti-brie túljut majd saját gyászán? Vajon az a bűvös szikra, az élet puszta szeretete visszatér valaha azokba a kék szemekbe? Hajtom-e még valaha fáradt fejem Guenhwyvar izmos oldalára?

Mindennél szívesebben otthagytam volna akkor a barlangot, hogy siessek haza Mithril Csarnokba, a barátaimhoz, és átsegíthessem őket életük nehéz óráin. Hogy utat mutassak nekik, hogy meghallgassam, hogy magamhoz ölelhessem őket.

De megint csak nem feledkezhettem el azokról a dolgokról, amelyek ide hoztak, ehhez a barlanghoz. Visszamehetnék Mithril Csarnokba, de fekete népem is ezt teszi majd. Nem hibáztattam magam Wulfgar haláláért – nem tudhattam, hogy a sötét elfek jönni fognak. Most viszont

nem tudtam nem törődni azzal, hogy ismerem a népem sötét észjárását, és Lloth csillapíthatatlan bosszúszomját. Ha a drow-k visszatérnek és kioltják azt a csodálatos fényt Catti-brie szemében, akkor Drizzt Do'Urden száz halálánál szörnyűbb véget érdemel.

Egész éjjel imádkoztam, de nem leltem meg az isteni vezérfonalat. Végül rájöttem, hogy azt az utat kell követnem, amit a szívem helyesnek tart, és bíznom kell abban, hogy a szívem szava összecseng Mielikki akaratával.

Otthagytam a parázsló tüzet a barlang bejáratánál. Látnom kellett a fényét, hogy erőt merítsek belőle, minél hosszabb ideig, ahogy, egyre mélyebbre hatoltam a barlangba. A sötétségbe.

Drizzt Do'Urden

7. fejezet

A bevégzetlen ügy

Berg'inyon Baenre fejfelé lefelé csüngött a barlang mennyezetéről, biztonságosan leszíjazva gyík-hátasa nyergében. Beletelt egy időbe, amíg hozzászokott ehhez a testhelyzethez, de a Baenre-gyíklovasok parancsnokaként hosszú órákat kellett eltöltenie így, miközben a várost figyelte magaslati őrhelyéről.

Hirtelen mozgást érzett egy cseppkő-csoportnál. Megmarkolta tíz láb hosszú halál-lándzsáját. A másik kezével félig a gyík kantárját, félig kézi nyílpuskáját tartotta.

– A Baenre Ház fia vagyok – szólt fennhangon, biztos

tudatában annak, hogy ez a burkolt fenyegetés elég lesz bármiféle ravasz próbálkozás ellen. Körülpillantott, majd jelzőlapocskája után nyúlt. Ez egy kis fémdarab volt, mely egyik oldalán erős hőt sugárzott, s így alkalmas volt arra, hogy a hőlátás tartományában jelezzenek vele. Tucatnyi további Baenre-gyíklovas cirkált a közelben, hogy Berg'inyon hívására azonnal a helyszínre siessen.

– A Baenre Ház fia vagyok – ismételte.

Kissé megnyugodott, amikor látta, hogy csak bátyja, Dantrag bukkan elő a cseppkövek mögül, egy nagyobbacska gyíkhátason.

– Csakúgy, mint én – szólt Dantrag, és tapadós lábú gyíkjával Berg'inyon mellé léptetett.

– Mit keresel idefenn? – kérdezte Berg'inyon. – És hogyan tudtad eltulajdonítani a gyíkot az engedélyem nélkül?

– Még hogy eltulajdonítani? – szippantott Dantrag. – A Baenre Ház fegyvermestere vagyok! Nincs szükségem Berg'inyon engedélyére ahhoz, hogy elhozzak egy gyíkot.

Az ifjabb Baenre vörösén parázsló pillantást vetett rá, de nem szólt többet.

– Elfelejtet, ki tanított, öcsém? – jegyezte meg Dantrag nyugodtan.

Ez talált: Berg'inyon sosem tudta volna elfeledni, hogy Dantrag volt a mestere.

– Készen állsz arra, hogy ismét szembenézz olyanokkal, mint Drizzt Do'Urden? – A hirtelen kérdés hallatán Berg'inyon majd' kiesett a nyeregből.

– Ennek ugyanis fennáll a lehetősége, hisz Mithril Csarnokba megyünk – folytatta hűvösen Dantrag.

Berg'inyon zavartan felsóhajtott. Ő és Drizzt osztálytársak voltak a Melee-Magtherében, az Akadémia harciskolájában. Berg'inyon, aki Dantrag tanítványa volt, úgy indult neki az Akadémiának, hogy joggal várhatta: ő lesz a legkiválóbb harcos az osztályban. Drizzt Do'Urden azonban, a renegát, az áruló, évről évre megfosztotta őt ettől a

dicsőségtől. Berg'inyon minden szempontból jól szerepelt az Akadémián, csak éppen Dantrag nem volt elégedett vele.

– Nos, készen állsz? – faggatózott tovább Dantrag. Ezúttal dühös aggodalom csengett a hangjában.

– Nem! – mordult fel Berg'inyon, mire a bátyja elvigyorodott. Berg'inyon tudta, hogy Dantrag nem véletlenül kényszerítette ki belőle ezt a választ. Nyilván meg akart győződni arról, hogy ő, Berg'inyon, biztosan belenyugszik majd a szemlélő szerepébe, ha együtt futnának össze Drizzt Do'Urdennel.

Berg'inyon azt is tudta, hogy a bátyja miért akar elsőként megpróbálkozni Drizzttel. Drizztet Zak'nafein képezte ki, Dantrag fő vetélytársa, az egyetlen olyan fegyvermester Menzoberranzanban, akinek képességeit többre tartották Dantragénál. Drizzt minden szempontból legalább egyenértékű volt Zak'nafeinnel, és Dantrag úgy érezte, hogy ha legyőzi őt, a tanítványt, akkor végre kiléphet Zak'nafein árnyékából.

– Te mindkettőnkkel harcoltál már, öcsém – folytatta ravaszul Dantrag. – Mondd meg nekem, melyikünk a jobb?

Berg'inyon nem tudott választ adni. Több mint harminc éve nem látta Drizzt Do'Urdent, nem hogy harcolt volna vele, vagy akár mellette.

– Drizzt ott helyben levágna – mondta azért, a biztonság kedvéért, hogy némileg lehervassza testvére gögjét.

Dantrag keze gyorsabban villant, mintsem Berg'inyon szeme követni tudta volna. A fegyvermester gyilkos pengéje végigvágott Berg'inyon nyergének felső részén, s könnyedén elmetszette a mágikusan megerősített szíjakat. Dantrag másik keze hasonló gyorsasággal mozdult, s levágta a gyík szájáról a zablát is, ahogy Berg'inyon kibukott a nyeregéből.

Berg'inyon fejjel fölfelé fordult zuhanás közben. Leásott magában ahhoz a veszélyes mágiahoz, mely minden drow sajátja, különösen a nemeseké. Zuhanása hamarosan lassúbbodott, majd megállt és Berg'inyon a lebegővarázs

segítségével hamarosan még emelkedni is kezdett, kezében halál-lándzsájával.

“Baenre anya megölne, ha tudná, hogy így megaláztál a közkatonák előtt, mutatta Berg'inyon a néma drow kézjelekkel.

“Inkább a büszkeséged vesszen oda, mint az életed”, villant válaszul Dantrag keze, és ezzel az idősebbik Baenre-fiú távozott gyík-hátasán.

Mikor a gyík mellé ért, Berg'inyon megpróbálta összekötni az elvágott szíjakat. Drizztet mondta ugyan jobb harcosnak, ám az, amit Dantrag most bemutatott, ez a tökéletesen végrehajtott kettős támadás kételyeket ébresztett benne. Kezdte úgy érezni, hogy csakis Drizzt Do'Urden húzhatja a rövidebbet, ha a két harcos találkozik.

Ez a gondolat elégedettséggel töltötte el az ifjú Berg'inyont. Az Akadémia napjai óta Drizzt árnyékában kellett élnie, hasonlóképpen ahhoz, ahogy Dantrag élt Zak'nafein mellett. Ha Dantrag legyőzi Drizztet, akkor a Baenre-fiúk lesznek a legerősebbek, és Berg'inyon pozíciója is javulni fog, ha másért nem, azért, mert Dantrag pártfogoltja. Berg'inyonnak tetszett ez a gondolat, tetszett neki az, hogy nem kell megint szembenéznie a pokoli bíborban lángoló szemű Drizzt Do'Urdennek.

És a harcnak talán még ígéretesebb kimenetele is lehet, jutott Berg'inyon eszébe. Talán Dantrag még meg is öli Drizztet, és akkor fáradtan, nyilván sebesülten is, könnyű préda lesz... Berg'inyon pozíciója tovább javulhatna, hisz ő foglalja majd el halott bátyja helyét, mint fegyvermester.

Az ifjú Baenre átfordult a levegőben, hogy elhelyezkedjen a rendbehozott nyeregben. Elmosolyodott, amikor arra gondolt, milyen kilátásokat jelent neki a közelgő út Mithril Csarnokba.

– Jerlys – suttogta sötétén a drow.

– Jerlys Horlbar? – kérdezte Jarlaxle, és a cseppkőfalnak dőlve próbálta megemészteni a meglepő találkozást. Jerlys

Horlbar nagyasszonyanya volt, egyike annak a két főpapnőnek, akik a Horlbar Ház, Menzoberranzan tizenkettedik házának élén álltak. A papnő most ott hevert holtan egy rakás kő alatt, csáp-botja tönkretéve, eltemetve mellé.

“Még jó, hogy követtük”, táncoltak a katona ujjai, inkább a zsoldosvezér csillapítására, mintsem valódi közlésként. Már hogyne lett volna jó, hogy Jarlaxle parancsot adott a követésre. Sejtették, hogy a drow veszedelmes, de most, hogy holtan látott egy Nagyasszonyanyát, Lloth egy papnőjét. Jarlaxle-nak arra kellett gondolnia, hogy talán még így is alábecsülték.

“Jelentést tehetünk róla, és tisztázhatjuk magunkat a felelősség alól”, jelezte egy másik Bregan D'aerthe-tag.

A javaslat először ésszerűnek tűnt. A nagyasszony testét úgyis megtalálják, és komoly nyomozás lesz, ha nem is más, akkor legalább a Horlbar Ház részéről. Jarlaxle most igazán nem akart háborút a tizenkettedik házzal, hisz annyi más fontos esemény volt készülőben.

Egy másik lehetőség jutott eszébe. Bármilyen szerencsétlennek tűnt is első látásra az eset, a zsoldos megpróbált hasznot húzni belőle. Kell lennie legalább egy titkos adunak Baenre Anya játékában, valami ismeretlen tényezőnek, ami a küszöbön álló káoszból dicső eseményt csinál majd.

“Temessétek vissza”, jelzett a többieknek. *“De mélyebbre, és ne teljesen. Azt akarom, hogy megtalálják, csak ne hamar.”*

A zsoldos zajtalanul távozott: csizmája nem ütött zajt, ékszerai némán verődtek össze.

“Találkozunk majd valahol?”, kérdezte némán az egyik katona.

Jarlaxle megrázta a fejét, és ment tovább, el az elhagyatott járatból. Tudta, hol keresse a drow-t, aki megölte Jerlys Horlbart, és azt is tudta, hogy ezt a tudást fel is használhatja az illető ellen, talán arra is, hogy még jobban a Bregan D'Aerthehez kösse őt. Vagy talán másra. Jarlaxle azonban

tudta, hogy nagyon óvatosan kell Játszania. Keskeny a határvonal az intrika és a háború között.

Ezt nála senki sem tudta jobban.

“Uthegental lesz elől az elkövetkező napokban.” Dantrag Baenre megborzongott, amikor a mondat behullámozott az elméjébe. Ismerte a forrását és rejtett jelentését is. Őt és legnagyobb vetélytársát, a Barrison Del'Armgo Ház fegyvermesterét tartották a város két legjobb harcosának.

“Baenre anya használni fogja a képességeit”, figyelmeztette az újabb telepátikus üzenet. Dantrag előhúzta a felszínen szerzett kardját, és szemügre vette. A kard hihetetlenül éles pengéje mentén vékony, vörös vonal izzott, a démonfejet formázó kardgomb rubinszemeiben pedig vörös tűz parázslott.

Dantrag megmarkolta a kardgombot, s keze egészen felmelegedett, ahogy Khazid'hea. a Hasító, folytatta üzenetét. “Erős és sikeres lesz Mithril Csarnok ellen. A fiatal Do'Urden vérére szomjazik, Zak'nafein örökére, éppúgy, ahogy te – vagy talán még annál is jobban.”

Dantrag elvicsorodott erre az utolsó megjegyzésre. Azért lett dühös, mert Khazid'heának ez volt a szándéka. A kard társának tekintette Dantragot, nem gazdájának, és jól tudta, hogy jobban tudja irányítani Dantragot, ha a drow mérges.

Annyi együtt töltött évtized után azonban már Dantrag is tisztában volt ezzel, és igyekezett nyugalmat erőltetni magára.

– Senki sem áhítja nálam jobban Drizzt Do'Urden halálát – biztosította Dantrag a kételkedő kardot. – És Baenre Anya is tenni fog róla, hogy nekem, és ne Uthegentalnak legyen alkalmam levágnia a renegátot. Baenre Anya nem akarhatja, hogy egy ilyen dicsőség a második ház harcosának jusson.

A kard vörös vonala ismét felderengett. Fénye megcsillant Dantrag borostyán szemében. “Öld meg Uthegentalt, és alaposan megkönnyítéd Baenre Anya dolgát”, biztatta a fegyver a drow-t.

Dantrag hangosan felnevetett a gondolatra, Khazid'hea tüzes szeme pedig ismét felizzott.

– Még hogy öljem meg? – nevetett Dantrag. – Öljem meg azt, akit Baenre Anya olyan fontosnak tart a közelgő küldetéshez? Elevenen megnyúzna!

“De azért, ha akarnád, meg tudnád ölni?”

Dantrag megint csak kacagott, hisz a kérdés csak uszítás volt, arra a harcra, amit Khazid'hea oly régen vár. A kard büszke volt, legalább annyira, mint Dantrag vagy Uthegental, és mindenképp Menzoberranzan legkiválóbb harcosának kezében szeretett volna lenni, bárki légyen is az.

– Imádkozz, hogy így legyen – felelte Dantrag. – Uthegental ragaszkodik a háromágú szigonyához. Nem szereti a kardot. Ha ő lenne a győztes, valami silányabb harcos oldalán végeznéd.

“Engem ő is szívesen forgatna.”

Dantrag eltette a kardot. Válaszra sem tartotta érdemesnek az önhitt megjegyzést. Khazid'hea is beleunt a meddő szócséplésbe.

Az elhangzott szavak azonban némi aggodalmat ültettek el Dantrag szívében. Tudta, mekkora jelentősége van a tervezett támadásnak. Ha le tudná győzni az ifjú Do'Urden, minden dicsőség az övé, ha azonban Uthegental ér oda előbb, Dantrag csak a második lesz a városban, és ezen csak úgy tud változtatni, ha megöli Uthegental. Azonban Dantrag azt is tudta, hogy az anyja nem örülne az események ilyen fordulatának. Nyomorúságos volt Dantrag élete, amíg Zak'nafein Do'Urden még élt, mert Baenre Anya állandóan azzal nyaggatta, hogy végezzen végre a legendás fegyvermesterrel.

Most viszont a nagyasszony nyilván nem fogja megengedni neki ezt a húzást. Mivel Berg'inyon egyre ügyesebb harcos, Baenre Anya egyszerűen fel is áldozhatja Dantragot, és a fegyvermesteri pozíciót átadhatja kisebbik fiának. Ha ezt azzal indokolná, hogy Berg'inyon a jobb harcos, ez megint csak

kételyeket ébresztene a népben arra nézve, hogy melyik ház fegyvermestere a legkiválóbb.

A megoldás egyszerűnek látszott Dantrag előtt: neki magának kell megölnie Drizztet.

8. fejezet

Idegenül

Nesztelenül haladt a koromsötét folyosón. Szeme ibolyaszínben izzott, s feszülten keresett minden áruló jelet, mely kanyarra vagy ellenségre utalna az alagútban. Úgy tűnt, otthon van itt, a Mélysötéten: a fajtájára jellemző néma kecsességgel és óvatossággal járt.

Drizzt mégsem érezte otthon magát. Már mélyebben járt, mint Mithril Csarnok legmélyebb alagútjai, és az állott levegő

nyomasztotta. Majdnem két évtizedet töltött el a felszínen, a fenti világ törvényei szerint. És ezek a törvények éppannyira mások voltak, mint egy erdei vadvirág a barlangi gombához képest. Egy ember, egy goblin, de még egy éber felszíni elf sem vette volna észre Drizztet, még néhány lábnyi távolságból sem, a drow mégis ügyetlennek és esetlennek érezte magát.

Szinte minden lépésnél összerezsent. Félt, hogy haladását talán több száz yardról is hallani lehet a sima falak közt. Ez itt a Mélysötét volt, ahol a szaglás és hallás nagyobb úr a látásnál.

Drizzt élete majd kétharmadát Mélysötéten töltötte, és utóbbi évei nagy részét is a Harcpöröly klán alagútjaiban élte le, mégsem tartotta magát többé a Mélysötét lakójának. A szíve ott maradt a hegyek közt, a hold és a csillagok alatt, a napkelte és napnyugta varázsában.

Ez viszont a csillagtalan éjszakák hona volt – vagy tán nem is éjszakaké, hisz itt egyetlen, soha véget nem érő éj-szaka uralkodott –, ahol csak poshadt levegő és pusztá kövek vannak.

A járat szélessége szeszélyesen változott: néha épp csak elfért Drizzt válla, néha viszont tucatnyian is elmehettek volna benne egymás mellett. A padló enyhén lejtett, s egyre mélyebbre vitte Drizztet, a mennyezet pedig követte ezt a lejtést, s végig nagyjából kétszer olyan magas maradt, mint a drow. Drizzt nem érzékelt falifülkéket vagy oldalfolyosókat, és ennek csak örülni tudott, mert most még nem akart választani a lehetséges útirányok közt, az ellenség pedig, ha jött, csak előlről jöhetett.

Drizzt hön remélte, hogy egyelőre még nem várnak rá meglepetések. Még a sötétben látás is fájt neki. Dobogó szívvel próbálta elkülöníteni és értelmezni a különféle hóalakzatokat. Fiatalabb éveiben Drizzt néha heteket, sőt, hónapokat is eltöltött úgy, hogy csak a hőlátására hagyatkozott, s csak a meleget kereste a fény helyett. Most, hogy a szeme már a felszíni naphoz és Mithril Csarnok fáklyáihoz szokott, nehezebb esett a sötétben látás.

Végül előhúzta Csillámot, s a bűvös szablya kékes derengéssel izzott fel. Drizzt a falnak vetette hátát, és hagyta, hogy szemei átálljanak a látható fény tartományára, majd a szablya fényét követve indult tovább. Hamarosan hatos elágazáshoz érkezett, ahol két összefutó vízszintes folyosót egy függőleges hasadék választott el.

Drizzt eltette a kardot, és felpillantott a hasadékba. Nem látott hőforrást, de ez nemigen nyugtatta meg. Mélysötét számos ragadozója képes volt testmelegének elrejtésére, ahogy a felszíni tigris is beleolvad csíkjaival a fűtengerbe. A rettegett kampósrémek például olyan külső páncélt fejlesztettek ki, ami leárnýékolja a melegüket, így csak jelentéktelen kődarabnak tűnnek a hőlátó szem számára. Mélysötéten sok volt a hullóféle, hidegvérű lény is, akiket szintén nem könnyű meglátni.

Drizzt beleszimatolt a fojtó levegőbe, aztán mozdulatlaná merevedett és lehunyta a szemét, hogy csak a fülén keresztül észlelje a külvilágot. A saját szíve dobbanásain kívül azonban semmit sem hallott. Ellenőrizte a felszerelését, hogy minden kellőképpen rögzítve van-e, majd óvatosan elkezdett mászni lefelé a hasadéokban, ügyelve a laza kövekre.

Majdnem végig sikerült zajtalanak maradnia, amíg leért a hatvan lábnyival lejjebb lévő másik járatba, de egyetlen kis kődarabot mégis levert, s a kő szinte ugyanabban a pillanatban koppant a padlón, amikor Drizzt lába is földet ért.

Drizzt megdermedt álltában: hallgatta a faltól falig verődő visszhangot. Drow őrző-vezetőként Drizzt valaha tökéletesen követni tudta ezeket a visszaverődéseket, szinte ösztönösen érezve, mely falak dobják vissza a hangot, s mely irányból. Most azonban nehezebb esett kibogozni a vissz-

hang egyes hangjait. Megint nagyon idegennek érezte magát itt, a baljós homályban. És sebezhető is volt, hisz a mélység lakói felfigyelhetnek a különös visszhangra, amely elvezetheti őket Drizzthez.

Gyorsan elindult a kanyargós járatok útvesztőjében, éles

kanyarokat vett, lefordult egy-egy alsóbb ösvényre, vagy éppen természetes lépcső-képződményeken emelkedett feljebb.

Nagyon hiányzott neki Guenhwyvar. A párdúc kiismerte volna magát ebben a zegzugos labirintusban.

Kis idővel később ismét eszébe jutott a párdúc, amikor kibukkant egy éles kanyar mögül, és friss hullára bukkant. Valami földalatti gyíkfajzat lehetett, de túlságosan szét voltak ronccsolódva a maradványai ahhoz, hogy Drizzt pontosan azonosíthassa. Az állat farka hiányzott, csakúgy, mint az alsó állkapcsa, a hasa pedig fel volt tépve: a vadász bekebelezte a belsősegeket. Drizzt hosszú vágásokat látott a bőrön, amelyek feltehetőleg hatalmas karmoktól származtak, valamint hosszú, vékony horzsolásokat, amelyeket talán korbács okozhatott. A hullától néhány lábnyira terjengő vértócsán túl Drizzt talált egy nyomot: egy mancslenyomatot, amely kísértetiesen hasonlított ahhoz, amit Guenhwyvar is hagyhatott volna.

A macska azonban vagy száz mérföldnyire volt innen, a véres esemény pedig legfeljebb egy órája történhetett. Mélysötét ragadozói nem rohantak: a veszedelmes vadász nem járhatott messze.

Harcpöröly Bruenor végigcsörtetett a folyosón. Gyászát ebben a pillanatban elnyomta fokozódó dühe. Thibbledorf Pwent ott botladozott királya mellett, ontotta magából a kérdéseket, s páncélja idegesítően csikorgott minden mozdulatára.

Bruenor egyszer csak megtorpant, szembefordult a harci tombolóval, és arcát Pwent bozontos ábrázatához nyomta.

– Megfürödhethnél már egyszer! – dörögte.

Pwent hátrahőkölt, és rágódni kezdett az utasításon. Az ő felfogása szerint a fürdésre vonatkozó parancs egy törpe király szájából olyan volt, mintha egy emberkirály csecsemőket akarna gyilkoltatni hős lovagjaival. Úgy vélte, hogy vannak

határok, amiket még egy uralkodó sem léphet át.

– Bah! – szortyintott Bruenor. – Legyen, ahogy akarod. De ezt a nyavalyás páncélt azért olajozd meg. Nem lehet gondolkodni ilyen csikorgásban.

Pwent egy biccentéssel nyugtázta a kompromisszumot, aztán sietve távozott, nehogy a zsarnoki uralkodó mégis rákényszerítse a fürdésre.

Bruenornak csak az volt a célja mindezzel, hogy eltávolítsa maga mellől a harci tombolót – mindegy, hogyan. Nehéz órákat élt át. Nemrég fogadta Bátor Berkthgart, Settlestone követét, és megtudta tőle, hogy Catti-brie-nek színét sem látták a barbár településen, pedig már több mint egy hete távol van.

Bruenor lázasan pörgette végig magában az eseményeket azóta, hogy utoljára találkozott a lányával. Megpróbált pontosan visszaemlékezni minden szóra, minden gesztusra, hátha valami nyomra bukkan, csak hogy az elválás napján nemigen tudott odafigyelni semmire. Ha Catti-brie utalt is volna arra, hogy igazából nem Settlestone-ba készül, ő egyszerűen nem vette észre.

Amikor Berkthgarral beszélt, az első gondolata az volt, hogy a lányt valami baj érte a hegyekben. Már majdnem kiküldött egy keresőcsapatot, de aztán inkább megkérdezte a követet a Wulfgarnak emelendő emlékműről.

– Miféle emlékmű? – kérdezett vissza Berkthgar. Bruenor ekkor döbbsen rá végleg, hogy félrevezették, és ha

Catti-brie nem volt egyedül a konspirációban, akkor azt is tudja, hogy ki a cinkosa.

Kis híján kitépte sarkaiból Buster Bracer, a nagy becsben tartott páncéltkovács vasalt ajtaját, ahogy berontott. A mester és felszerzet vendége meglepetten meredtek rá. Regis egy kis emelvénnyel állt, és éppen méréseket végeztek rajta, hogy páncélját szélesedő derékbőségének megfelelően módosíthassák.

Bruenor odapattant az emelvény mellé (Busternek volt annyi

esze, hogy távolabb húzódjék), aztán megragadta a félszerzet ruhájának elejét, és fél kézzel a levegőbe emelte.

– Hol a lányom? – dörögte a törpe.

– Settle... – kezdte volna Regis a hazugságot, de Bruenor úgy megrázta, mint egy rongybabát.

– Hol a lányom? – kérdezte ismét a törpe, halkabban, fenyegető vicsorgással. – Velem aztán ne játszadozz, Bendőkorgi.

Regis már kezdte unni, hogy úgynevezett barátai ennyit macerálják. Gyorsan összekotyvasztott egy hihetőbb hazugságot arról, hogy Catti-brie-nek Ezüstholdba kellett mennie Drizzt után. Elvégre ez nem is teljesen valótlan.

De amikor Bruenor forradásos és dühödtt, mégis fájdalmas arcára pillantott, Regis nem tudta rászánni magát a lódításra.

– Tegyel le – mondta halkán, és Bruenor megérthette, mi' játszódik le benne, mert lassan leeresztette a földre.

Regis megigazgatta a ruháját, aztán meglengette öklét a törpe király felé.

– Hogy merészelsz ilyet? – kiabálta.

Bruenor visszahőkölt a váratlan és szokatlan kitörés láttán, a félszerzet azonban nem hagyta abba.

– Először Drizzt jön, és arra kényszerít, hogy tartsam meg a titkát – robbant ki Regis. – Aztán Catti-brie jön, és addig sanyargat, amíg el nem mondom neki, amit Drizzt mondott. Most meg te... szép kis barátokkal vagyok körülvéve!

A csípős szavak kissé lecsillapították a hirtelen haragú törpét, de csak egy kissé. Vajon milyen titokra célozhatott Regis?

Thibbledorf Pwent robbant be a helyiségbe. Páncélja semmivel sem nyikorgott kevésbé, mint azelőtt, ellenben arca, keze és szakálla csak úgy csillogott a kenőzsírtól. Megállt Bruenor mellett, és szemügyre vette a helyzetet.

Mohón összedörzsölte a tenyerét, aztán végigsimított tuskés páncélja elején.

– Megölelgessem egy kicsit? – kérdezte reménykedve.

Bruenor leintette a buzgó Pwentet.

– Hol a lányom? – kérdezte immár harmadszor, ezúttal olyan nyugodtan és higgadtan, mintha egy barátot kérdezne.

Regis összeharapta a száját, aztán bólintott, és belekezdett. Mindent elmondott Bruenornak, még azt is, hogyan segített Catti-brie-nek azzal, hogy nekiadta a bérgyilkos törét és a mágikus maszkot.

Bruenor arca megint kezdett eltorzulni a haragtól, de Regis kihúzta magát, és állta a sarat.

– Vajon bízhattam volna kevésbé Catti-brie-ben, mint ahogy te? – kérdezte a végén Regis, emlékeztetve a törpét arra, hogy a lány már nem gyerek, és nem ismeretlenek előtt a kalandok veszedelmei.

Bruenor nem is tudta, hogyan fogadja mindezt. Legszívesebben agyonütötte volna Regist, de ezzel csak a tehetetlen

dühöt adta volna ki magából, és a félszerzet valójában nem hibás. De mi mást lehetne még tenni? Drizzt és Catti-brie már rég elmentek, és Bruenornak fogalma sem volt, hogyan találhatna rájuk.

Abban a pillanatban ereje sem volt, hogy megpróbálja. A kőpadlóra meredt. Dühé elszállt, szomorúsága visszatért. Szó nélkül kiment a teremből. Gondolkodnia kellett, méghozzá gyorsan, hisz legkedvesebb barátjáról és szeretett leányáról volt szó.

Pwent Regisre pillantott, mintha választ várna tőle, de a félszerzet csak a fejét rázta.

Halk nesz hallatszott, mintha vadászó macska léptei surrannának: Drizzt csak ennyit tudott kivenni. Tökéletes mozdulatlanságba meredt, s minden érzéke a környezetére hangolódott. Drizzt tudta, hogy ha egy macska az, akkor ebből a távolságból már úgymint megérezte a szagát, és biztosan tudja, hogy valaki belépett a területére.

Drizzt végigfürkészte a terepet. A folyosó zezzugosan folytatódott, helyenként teljesen összeszűkült, mindenhol egyenetlen és töredezett falú volt. A padló csupa kátyú, a falak mentén természetes bemélyedések és fülkék tucatjai. A mennyezet magassága sem volt már állandó itt: hol lesüllyedt, hol feljebb emelkedett. Drizzt jól látta a falak változatos hőmintázatát, és tudta, hogy számos helyen párkányok állnak ki a sziklából.

Egy nagy macska remek leshelyet találhat itt.

A gondolat nem volt túl megnyugtató, de Drizztnek tovább kellett mennie; Ha visszafordul, hogy más utat válasszon, egészen az aknáig kellett volna visszamennie, és ott felmászni, abban a reményben, hogy talál egy másik, lefelé vezető járatot. . Most nem volt ideje erre, hisz a barátaira is gondolnia kellett.

Erősen a falhoz lapult, lekuporodott, egyik szabályját a kezébe vette, a másikat – Csillámot – pedig a tokjában markolta meg. Nem szerette volna, hogy a varázskard izzása még jobban elárulja, habár tudta, hogy Mélysötét macskáinak nincs szükségük még a fényre sem.

Könnyedén átlépett egy széles, de nem mély fülke szája előtt, és egy másik, keskenyebb, de öblösebb nyílás szélére jutott. Amikor meggyőződött róla, hogy ez is üres, visszafordult, hogy végigpásztázza a környéket.

Lehunyta a szemét – a látás csak zavarta – és lecsapott Csillám nyelével a bestia fejére, aztán kiszabadította magát, és elrohant. Az egyik csáp csontos vége utánakapott, és el is érte a hátát. Drizzt előrevetődött, de azért megérezte a marást.

A drow teljes erőből rohant. Elért a széles, de nem mély fülkéhez, és bevetette magát a mélyedésbe, aztán visszafordult a mögötte loholó szörnyeteg felé.

Drizzt magába nézett, hogy felszínre hozza öröklött mágikus képességeit, és áthatolhatatlan sötétség-gömböt hozott létre. Csillám fénye hirtelen kialudt, ahogy a szörnyeteg izzó tekintete is.

Drizzt két lépést tett oldalra, aztán előreszökkent. Nem akarta, hogy a bestia kimeneküljön az elsötétült területről. Érezte egy csáp csapásának szelét, de nem sérült meg. Drizzt elégedetten elvigyorodott, és lecsapott szablyájával a csontos; nyúlványra.

A bestia sebzett hördülése ismét útbaigazította. Tudta, hogy nem mehet túl közel, de legalább a szablya meghosszabbította a karját. Csillámot maga előtt tartotta védekezésképp, és vagdalkozni kezdett a másik karddal, több kisebb találatot érve el.

A dühödtt állat ráugrott, de Drizzt megérezte a szándékát, és levetette magát a padlóra. A hátára gördült és egyenesen feldőfött mindkét szablyával, komoly sebet ejtve az állat hasán.

A macska a falnak tántorodott, és mielőtt magához térhetett volna, Drizzt már rajta is volt. Kardja felhasította az állat fejét. A bestia hánya-vetette magát, aztán tátott pofával; kimeresztett karmokkal ugrott.

Csillám csak erre várt. Hegye a vadállat torkába fúródott, átszúrva a fekete nyakat. Az egyik hatalmas mancs a penge felé kapott, és majdnem kiverte a kardot a drow kinyújtott kezéből, de Drizzt tudta, hogy tartania kell magát, hisz az élete múlik ezen. Vad vergődés következett, de a drow-nak; sikerült talpon maradnia.

Kiérték a sötét gömbből, és a drow becsukta a szemét. Érezte, hogy a megmaradt csáp le akar csapni rá, ezért irányt váltott, és hirtelen teljes súlyát beleadta Csillámba. A csáp belemart a hátába, és Drizzt még épp időben rántotta fel a könyökét, különben a nyúlvány az arcába vágott volna,

Csillám pengéje félig a vadállatba fúródott. A macska torkából gurgulázó hangok törtek elő, és a hatalmas mancsok tépni kezdték Drizzt ruháját, karmok koccantak a finom mithril páncélon. A macska megpróbálta átszúrni nyakát Drizzt karja felé fordítani, hogy megragadja.

Drizzt szabad keze azonban nem pihent: folyamatosan

csapkodta a másik karddal a bestia fejét.

Érezte, hogy a roppant karmok elkapják, és a mohó száj alig egy hüvelyknyire van a hasától. Az egyik karom átfúródott a láncing résén, és megsértette a drow oldalát.

A szablya újra és újra lesújtott.

A két vetélytárs összefonódva bukott a földre. Drizzt az oldalán feküdt, és miközben a zöld szemeket figyelte, tudta, hogy neki vége. A macska szorítása azonban egyszercsak lazulni kezdett, és Drizzt rádöbbsent, hogy az állat kimúlt. Kibontakozott a gyilkos ölelésből, és lepillantott a mozdulatlan macskára, melynek szemei még halálában is ugyanolyan zöldén izzottak.

– Nem jöhetsz be – mondta az egyik őr Bruenor trónterme előtt, amikor a félszerzet magabiztosan az ajtóhoz lépett. Regis szemügyre vette a két strázsát – még életében nem látott ilyen sápadt törpéket.

Az ajtó hirtelen kivágódott, és egy csapat páncélos, talpig felfegyverkezett törpe rontott ki rajta. Egymás sarkát tapodva özönlöttek végig a folyosón. Mögöttük valaki morgolódott: a király szokásos tirádája volt ez.

Az egyik őr be akarta csukni az ajtót, de Regis már ugrott is, és egy szökkenéssel bent termett.

Bruenor fel-alá járkált a trónja mellett, és időről időre rávágott a királyi ülőalkalmatosságra. Dagna generális, Mithril Csarnok katonai parancsnoka szokott helyén üldögélt, de kissé komornak tűnt, Thibbledorf Pwent viszont vidoran ugrándozott Bruenor árnyékában, és ügyesen félreugrott, valahányszor a király visszafordult.

– Ostoba papok! – morogta Bruenor.

, – Most. hogy Cobble halott, nincs senki, aki elég erős lenne ahhoz, hogy... – próbált közbeszólni Dagna, de Bruenor ügyet sem vetett rá. – Ostoba papok! – ismételte, ha lehet, még erőteljesebben.

- Úgy van! – helyeselt lelkesen Pwent.
- Királyom, kiküldtél két őrzőjratot Ezüstholdba és egy másikat a várostól északra – próbált érvelni Dagna. – A fele katonám meg a lenti alagutakat nézi.
- A másik felét is ki fogom küldeni, ha a többiek nem derítik ki, merre kell mennem! – dörögte Bruenor.
- Regis, aki ezidáig észrevétlenül állt az ajtónál, kezdte átlátni a helyzetet, és nem is helytelenítette azt, amit tapasztalt Bruenor – aki mintha ismét régi önmaga lett volna – eget-földet megmozgatott, hogy megtalálja Drizztét. Az öreg törpében ismét feltámadt a hajdani tűz!
- De hát ezernyi járat van odalenn – vitatkozott Dagna. – És némelyiknél egy hétig is eltarthat, mire rájövünk, hogy zsákutca.
- Akkor küldj le ezer törpét! – mordult rá Bruenor. Megint elment a trón mellett, de hirtelen megtorpant – Pwent pedig nekiütközött –, amikor megpillantotta a félszerzetet.
- Mit bámulsz? – kérdezte Bruenor, amikor látta Regis tekintetét.
- Regis legszívesebben azt válaszolta volna, hogy “egy nagyon régi barátomat”, de inkább meggondolta magát. Egy pillanatra düh villant a törpe kékesszürke szemében, és Bruenor tett egy mozdulatot Regis felé, mintha neki akarna ugrani, de aztán lecsillapodott, és leroskadt a trónjára.
- Regis óvatosan közelebb ment. Bruenort nézte, és nemigen figyelt Dagna gyakorlatias érveire, miszerint nincs esély arra, hogy utolérjék a szökevényeket. Regis már eleget hallott ahhoz, hogy tudja: Dagna nem aggódik túlságosan Drizzték miatt, és ezen a félszerzet nem is volt meglepve, hisz Dagna nem különösebben szeretett senkit, aki nem volt törpe.
- Legalább az az átkozott macska nálunk lenne – kezdte Bruenor, és megint felvillant az a düh a tekintetében. Regis lehajtotta a fejét.
- Vagy az a nyavalyás medál! – dörögte Bruenor. – Hová a pokolba tehettem?

Regis összerezszent minden mondatra, de Bruenor haragja mit sem változtatott azon a meggyőződésén, hogy helyesen cselekedett, amikor segített Catti-brie-nek, és melléje adta Guenhwyvart.

És bármennyire tartott is tőle, hogy a törpe egyszer csak behúz neki egyet, ez mit sem rontott örömén, hogy ismét elevennek látja Bruenort.

9. fejezet

Ketrecbe zárva

A nehezen járható, köves ösvényen többet vezették a lovakat, mint amennyit ültek rajtuk. Minden lépés kinszenvedés volt Catti-brie-nek. Tábortűz fényét látta előző

éjszaka, és a szíve azt súgta, hogy Drizzt volt az. Azonnal rohant a lovához, hogy nyergeljen és induljon a fény után, de Fret visszatartotta: elmagyarázta, hogy a varázspatkók sem óvják meg a lovakat a kimerüléstől. A törpe arra is emlékeztette a lányt, hogy milyen veszedelmek várhatják éjszaka a hegyekben.

Catti-brie visszaült a tűzhöz, és kétségbeesetten bámulta a lángokat. Fontolóra vette, hogy előhívja Guenhwyvart és elküldi őt Drizzt után, de aztán meggondolta magát. Az a tűz elvégre csak egy kis pont valahol a hegyekben, és egyáltalán nem lehet tudni, hogy valóban Drizzt gyújtotta-e. Most, ahogy a magasabb ösvényeken jártak, és lassan, de kitartóan haladtak az előző esti tűz irányába, Catti-brie-t elfogta a kétely. Figyelte Fretet, aki a szakállát vakargatva nézelődött erre-arra, és szerette volna, ha most is van egy tábortűz, ami vezeti őket.

– Oda fogunk jutni! – mondogatta a törpe, amikor látta a lány aggodalmas arcát.

A délelőtt délutánba fordult, és hosszú árnyak kezdtek a tájra vetülni.

– Tábort kell vernünk – jelentette be alkonyatkor Fret.

– Továbbmegyünk – ellenkezett Catti-brie. – Ha az a tűz Drizzté volt, akkor máris egy napi előnye van, varázspatkók ide vagy oda!

– Sötétben nem fogom megtalálni azt a barlangot – torkollta le a törpe. – Óriásba vagy troliba is belefuthatunk, és nyilván farkasok is járnak erre, de hogyan bukkannánk rá egy barlangra? – Amikor azonban Catti-brie-re nézett, kételkedni kezdett gúnyos bölcsekedésében.

– Na jó – mondta végül. – Folytatjuk a keresést az éjszaka beálltaig.

Így hát mentek tovább, amíg Catti-brie már alig látta a lovát, Fret pónija pedig kis híján lebukott a szakadékba. A végén még a makacs leánynak is be kellett látnia, hogy kénytelenek letáborozni.

Miután lerakodtak, Catti-brie

keresett egy magas fát, és felmászott rá örködni. Elhatározta, hogy ha ismét megpillantaná a fényt, most már elindul, de legalábbis kiküldi a párducot.

Aznap éjjel azonban nyoma sem volt tűznek.

Ahogy a hajnal eléggé kivilágosodott, ismét útnak indultak. Körülbelül egy óra múltán Fret izgatottan tapsikolni kezdett: ismerősnek vélte az ösvényt, amin haladtak.

– Már nem vagyunk messze – lelkendezett.

Föl-le hullámozott útjuk az ösvényen, hol erdős völgyekben, hol szélfúttá fennsíkokon. Fret egy ághoz kötötte ki póniját, és elindult felfelé egy dombra. Azt mondta, hogy megtalálta a helyet, de kétórai keserves mászás után kiderült, hogy tévedett.

A délután közepe táján láhtatták, hogy Fret “már nem vagyunk messze” megállapítása pontos volt. Akkor, amikor a törpe ezt mondta, a keresett barlang alig fél mérföldre volt tőlük. Egy meghatározott barlangot azonban nem könnyű meglegni hegyvidéki terepen, még egy törpe számára sem, Fret pedig mindössze egyszer járt itt – majdnem húsz évvel ezelőtt.

Végül azonban mégis ráakadt, amikor az árnyak már nyúlni kezdtek a hegyoldalon. Catti-brie a fejét csóválta, miközben a bejáratot és a két éjszakával korábban látott tűz helyét vizsgálta. A parázs gondosan ki volt oltva, ahogy az egy kószához illik.

– Ő járt itt – mondta a lány a törpének. – Két éjszakával ezelőtt.

Catti-brie felállt a tűzgödör mellől, hátradobta barnásvörös fürtjeit, és úgy méregette a törpét, mintha Fret lenne a hibás. A lány kinézett a barlangból, végig a hegyeken, vissza arra, amerről jöttek. Arra, ahonnan a tüzet látta.

– Nem tudtunk volna eljutni idáig aznap éjjel – felelte a törpe. – Belerohantunk volna a sötétbe, aztán...

– A tűz fénye mutatta volna az utat – szölt közbe Catti-brie.

– De meddig? – kérdezte a törpe. – Ott és akkor éppen ráláttunk a hegyek között. De ahogy lemegyünk egy völgybe, egy hasadékba, vagy szorosan a hegy oldala mellett haladunk,

azonnal elveszítjük szem elől. És akkor mi lett volna, Bruenor makacs leánya?

Catti-brie baljós arckifejezése ismét belefojtotta a törpébe a szót

Pedig a lány tudta, hogy Fretnek igaza van. Azóta ugyan csak néhány mérfölddel hatoltak beljebb a hegyek közé, az ösvények mégis alattomosak és kifürkészhetetlenek lettek. Átláthatatlanul kanyarogtak a sziklacsúcsok között. Jó pár mérföldet kellett volna megtenniük idáig, és még Guenhwyvar sem tudta volna ezen a terepen utolérni Drizztet.

A logikus gondolatok azonban nem csillapították Catti-brie lelkének háborgását. Megfogadta, hogy megtalálja és hazaviszi Drizztet, most azonban ott állt egy vad vidék elhagyatott barlangja előtt. Mélysötét bejáratánál.

– Visszamegyünk Alustriel úrnőhöz – mondta Fret. – Neki talán vannak olyan szövetségesei – hisz annyi van neki –, akik könnyebben meg tudnák találni a drow-t.

– Micsoda? – fortyant föl Catti-brie.

– Nemes vállalkozás volt ez – felelte a törpe. – Apád büszke lesz rád, de...

A lány félrelökte a törpét, és berontott a barlangba. Az ereszkedő járat néhány méter után a sötétbe vészett. A lány beverte a lábát egy kiálló sziklába, de nem jajdult fel, mert nem akart szégyent vallani Fret előtt. Keresgélni kezdte zsákjában a lámpást, gyújtót, olajat, de nem érezte valami jól magát.

– Tudod, hogy kedvel téged? – kérdezte Fret csak úgy, félvállról.

A kérdésre Catti-brie megtorpant. Visszanézett a törpére, akiből épp csak egy sötét körvonalat látott az alkonyati szürkesség háttere előtt.

– Úgy értem, Alustriel – világította meg előbbi megjegyzését Fret.

Catti-brie nem tudott mit válaszolni. Képtelen volt fesztelenül érezni magát Ezüsthald úrnőjének társaságában.

Akár szándékosan, akár nem, de Alustriel kisebbségi érzést keltett benne.

– Komolyan – folytatta Fret. – Kedvel és csodál téged.

– Orkbeszéd – füstölgött Catti-brie. Azt hitte, hogy a törpe gúnyolódik vele.

– A húgára emlékeztetted – beszélt tovább zavartalanul Fret.

– Dove Falconhandre. Ha valaki, akkor ő igazán bátor teremtés.

Catti-brie ezúttal nem válaszolt. Sokat hallott már Alustriel húgáról, a legendás kószáról, és valóban érzett némi lelki rokonságot önmaga és Dove között. A törpe állításai egyszerre nem is tűntek olyan hihetetlennek.

– Alustriel szeretné – folytatta Fret –, ha jobban hasonlítana hozzád.

– Orkbeszéd! – fakadt ki Catti-brie. Az a gondolat, hogy a híres Alustriel, Ezüsthald úrnője féltékeny rá, teljesen elképzelhetetlennek tűnt.

– Tipikusan emberi beszéd – felelte Fret. – Vajon a ti fajtátok miért nem elégedett soha a saját értékeivel? Az emberek vagy túl sokat, vagy túl keveset hisznek magukról. Alustriel, ahogy mondtam, kedvel téged, sőt, csodál. Ha nem így lenne, akkor ostobaságnak tartaná a tervedet, és nem segítene. Ugyan miért küldött volna el veled engem, a nagytudású bölcset? És miért adná neked ezt?

Feltartotta az egyik kezét. Valami apró tárgyat tartott benne, de Catti-brie nem látta, mi az. Kicsit gondolkodott a törpe szavain, aztán visszament a bejárathoz.

A törpe finom ezürtláncot tartott a kezében, egy fej-éket, közepén csillogó drágakővel.

– Gyönyörű – ismerte el Catti-brie, miközben a zöld ékkövet tanulmányozta. A drágaság közepén fekete csík húzódott.

– Több, mint gyönyörű – felelte Fret, és nyújtotta az ékszer, hogy Catti-brie felvehesse.

A lány a fejére illesztette az ékességet. A drágakő épp a

homloka közepén volt. Hirtelen megszedült, mert a világ hullámszerűen kezdett körülötte, és minden elmosódottá vált. Aztán egyszer csak megint látta a törpét – és nem csak a körvonalát, de az arcát is! Catti-brie hitetlenkedve bámult, és a barlang belseje felé fordult. A járat mintha csillagfényben fürdött volna. Nem volt túl világos, de Catti-brie eléggé tisztán ki tudta venni a sziklák alakját.

Ő persze nem láthatta, de a homloka közepén lévő drágakő fekete csíkja kitágult, mint egy hatalmas pupilla.

– Nem épp a legbölcsebb dolog égő lámpással járni Mélysötéten – jegyezte meg Fret. – Azonnal látnák, hogy idegen

vagy és sebezhető. Különben is, mennyi olajat tudnál magaddal vinni? Már az első nap végére elfogyna a készleted. A Macskaszem viszont megkímél ettől a gondtól.

– Macskaszem?

– Ez az ékszer a Macskaszem agát – magyarázta Fret, és a drágakőre mutatott. – Alustriel maga bűvölte meg. Az ilyen bűvös kövek általában csak szürke árnyalatokkal mutatják a dolgokat, az úrnő azonban jobb szereti a csillagfényt. A Birodalmakban kevesen büszkélkedhetnek ilyen ajándékkal.

Catti-brie bólintott. Nem tudta, mit válaszoljon. Belemart a büntudat, miközben próbálta tisztázni magában Alustriel úrnőhöz fűződő érzelmeit, és nevetségesnek érezte magát, amiért valaha is kételkedett, amiért hagyta, hogy a féltékenység elhomályosítsa józan ítélőképességét.

– Azt az utasítást kaptam, hogy próbáljalak lebeszélni erről a veszedelmes útról – folytatta a törpe. – De Alustriel tudta, hogy úgysem fogok sikerrel járni. Valóban olyan vagy, mint Dove: határozott és makacs. És ugyanúgy azt hiszed, hogy halhatatlan vagy. Alustriel tudta, hogy tovább fogsz menni, akár le Mélysötetre is – hangsúlyozta Fret. – És hiába félt téged, tudja, hogy senki és semmi sem tudna visszatartani.

A törpe hangja most nem volt se gúnyos, se lekicsinylő. Catti-brie-t készületlenül érte a vallomás.

– Itt töltöd az éjszakát a barlangban? – kérdezte Fret. – Mert akkor megrakom a tüzet.

Catti-brie a fejét rázta. Drizztnek máris túl nagy előnye van.

– Gondolhattam volna – morogta a törpe.

Catti-brie azonban meg sem hallotta: már ment is a barlang hátulja felé, be az alagútba. Néhány lépés után azonban megtorpant, és előhívta Guenhwyvart, mert ráébredt, hogy szüksége lesz a párduc segítségére, ha jutni akar valamire. Amikor a macska megjelent, Catti-brie visszanézett a barlang nyílása felé, hogy elbúcsúzzék a törpétől, de Fret már nem volt ott.

– Gyere, Guen – hívta erőltetett mosollyal Catti-brie. – Meg kell keresnünk Drizztet.

A párduc szaglászott egy keveset az alagút bejáratánál, aztán határozottan elindult, mint aki nyomot fogott.

Catti-brie még állt egy darabig, nézett vissza a barlang bejárata felé, ki a csillagos égre. Nem tudhatta, hogy viszontlátja-e még valaha ezeket a csillagokat.

10. fejezet

Régi barátok

Beláthatatlanul kanyargó, keskeny alagutakban járt. Sáros lapályokon és pusztá köveken lépkedett, a legkisebb-nesz nélkül. Minden egyes lépés egyre jobban előhozta az emlékeket, azokat az időket, amikor itt élt a sötétben, amikor ő volt a vadász.

Most újra meg kellett keresnie magában azt a belső lényt, azt az ősi vadságot, ami olyan tisztán értette az ösztön szavát. Mélysötét vadonjában nincs idő józan számíttatásra, csak azonnali cselekvésre.

Drizzt viszolygott a gondolattól, hogy megadja magát ennek a vad elemnek. Gyűlölte az egész utat, de tovább kellett mennie, mert tudta: ha kudarcot vall, ha elpusztul a vadonban, mielőtt eljutna Menzoberranzanba, az a barátaira nézve is végzetes lehet. Hiába halna meg, mert a sötét elfek mit sem tudnának erről, és tovább készülődnének Mithril Csarnok ellen. Drizztnek tovább kellett mennie Bruenorért, Regisért és Catti-brie-ért. Ismét ösztönös vadásszá kellett válnia.

Felmászott egy magasabb folyosó mennyezete alá, és most először pihent egy kicsit ideleln. Fejjel lefelé lógva, lábát egy keskeny hasadékba akasztva, a szabályait markolva szunyókált egy kicsit.

Egyórányi alvás után távoli visszhang riasztotta fel. Halk hang volt, talán egy sárban cuppanó lépés. Drizzt tökéletes mozdulatlanságban maradt. Érezte a mozgást az álló levegőben, apró visszhangmaradványok ütötték meg a fülét, és most már az irányukat is meg tudta állapítani.

Kiakasztotta lábát a falból, és leszökött a padlóra. Először puha csizmájának orra ért földet, elnyelte az ütdés erejét, és Drizzt zajtalanul érkezett le. Futva igyekezett távolodni a visszhangtól. Nem szeretett volna több bajt, mielőtt a drow városba ér.

Lépésről lépésre magabiztosabbá vált. Ösztönei visszatérőben voltak, azokkal az emlékekkel együtt, amelyek a Mély-

sötét vadonjában eltöltött időszakból származtak. Újabb

iszamos területre érkezett, ahol meleg volt a levegő, és forró, bugyborékoló víz sistergő gurgulázása hallatszott. Nedves, csillogó cseppköoszlopok derengtek langyosan a drow hőlátó szeme előtt.

Drizzt ismerte ezt a helyet, a felszín felé vezető útja idejéből. Ez a tény megkönnyebbüléssel, de egyben aggodalommal is eltöltötte. Örült, hogy jó úton jár, de meg is ijedt ettől. Hagyta, hogy a víz hangja vezesse. Tudta, hogy a hőforrások mögött fogja megtalálni a megfelelő alagutat.

A levegő egyre melegebb lett, nemsokára már kellemetlenül meleg, de Drizzt magán tartotta a köpenyét, szorosan összehúзва. Nem akart védtelenné válni.

Tudta, hogy veszedelmes környéken jár. Ezernyi szörny rejtőzhet a mindenfelé látható halmok, oszlopok mögött, és a cuppogó sárban nehéz volt zajtalanul járni. Ha egy kicsit is nem mozdította valamelyik lábát, a sár beszívta a csizmáját, és csak zajt csapva tudott továbblépni. Egy ilyen alkalommal Drizzt megállt, miközben emelte a lábát, és figyelte a visszhangokat. Alig egy pillanat kellett csak hozzá, hogy rájöjjön: a visszaverődő hangok nem csak az ő lépteitől származnak.

Gyorsan körbepillantott, és számbavette a levegő hőmérsékletét és a sztalagmitok hőfényének erejét. A léptek egyre hangosabbak lettek, és Drizzt tudta, hogy többen is közelednek. Végignézett az oldalfolyosókon, de rövidesen arra a következtetésre jutott, hogy a csapatnál nincs fényforrás.

Drizzt egy keskeny cseppkőlálandzsa alá húzódott, amelynek hegye alig négy lábnyira végződött a földtől. Maga alá húzta a lábát, és leguggolt a cseppkő alá. Kúpszerűen igyekezett elrendezni maga körül a köpenyét, ügyelve arra, hogy egyetlen testrésze se álljon el nagyon a törzsétől. Felnézett a sztalaktitra, és tanulmányozni kezdte a formáját. Megtapogatta a kő hegyét, aztán feljebb csúsztotta a kezét, és szinte egygyé vált a cseppkő végével.

Lehunyta a szemét, és felsőkarjai közé temette arcát. Egy

kicsit ingatta magát, kereste a legjobb egyensúlyt, és kiegyengette köpenye körvonalait.

Drizzt cseppköoszloppá vált.

Hamarosan cuppogó hangok ütötték meg a fülét, aztán sipító goblinbeszédet hallott. Csak egyszer kukkantott ki.

egyetlen pillanatra, hogy lássa: tényleg nincs fény az érkezőknél. Milyen átlátszó lenne a csele, ha valaki fáklyával menne el mellette!

Persze Mélysötéten rejtőzködni egészen más volt, mint egy felszíni erdőben akár éjszaka is. Itt arra kellett törekedni, hogy minél jobban elmossa a testhő jellegzetes rajzolatát. Drizzt bízott benne, hogy a környező levegő és a cseppkövek legalább olyan melegek, mint az ő köpenyének külseje.

Goblin lépteket hallott alig néhány lábnyról, és tudta, hogy a csapat – érzése szerint legalább húszan voltak – ott van körülötte. Végiggondolta, milyen mozdulattal tudná a leggyorsabban előkapni a szabályait. Ha az egyik goblin véletlenül hozzáér, a játéknak vége, és azonnal cselekedni kell: rájuk kell törni és átjutni köztük, még mielőtt észbekapnának.

Erre azonban nem került sor. A goblin-banda folytatta útját a sztalagmitok és sztalaktitok erdejében. Ügyet sem vetettek a cseppkönek álcázott drow-ra.

Drizzt kinyitotta ibolyaszín szemét: tekintetében a vadász tüze izzott. Néhány pillanatig még mozdulatlan maradt, hátha vannak lemaradozók, aztán hang nélkül futásnak eredt.

Catti-brie azonnal tudta, hogy Drizzt végzett a hatlábú, csápos, párducforma lénnel. Letérdelt a tetem mellé, és nyomban felismerte az íves vágásokat. Más nem végezhetett ilyen tiszta munkát.

– Drizzt volt az – morogta Guenhwyvvarnak, mire a párduc halkan felmordult. – Alig két napja.

A halott szörnyeteg eszébe juttatta, mennyire védtelen itt. Ha Drizzt a maga kiképzésével és helyismeretével harcra

kényszerült, akkor hogyan maradhatna ő sértetlen?

Catti-brie a párduc izmos oldalának dőlt: támaszra volt szüksége. Tudta, hogy már nem tarthatja sokáig maga mellett Guenhwyvart, hisz a macska az Asztrális Sík lakója, és időnként vissza kell téennie oda pihenni. Catti-brie eredetileg úgy tervezte, hogy az első órát egyedül húzza ki az alagútban, a párduc nélkül indul el, de lelkiereje már az első néhány lépésnél elhagyta. Ezen az idegen helyen szüksége volt macska-társa kézzelfogható támogatására. A nap előrehaladtával azonban egy kicsit hozzászokott a környezetéhez, és úgy döntött, hogy elküldi Guenhwyvart, amint az út egyértelművé válik, ahogy olyan helyre érnek, ahol kevesebb az oldaljárat. Úgy tűnt, hogy most ilyen helyet találtak, de egyben rábukkantak a hullára is.

Catti-brie gyors léptekkel megindult előre, és kérte Guenhwyvart, hogy szorosan maradjon mellette. A lány tudta, hogy hamarosan el kell engednie a párducot, ha nem akarja kimeríteni az erejét, hisz bármikor szüksége lehet rá vészhelyzetben. Most azonban felhozhatta kifogásképpen azt, hogy a holttest közelében ragadozók gyülekezhetnek, ezért jó, ha a nagy macska mellette van.

Húsz perccel később a lány megállt a sötét, néma folyosón, hogy némi erőt gyűjtsön. Az, hogy el tudta küldeni Guenhwyvart, élete legbátrabb tettei közé tartozott, és amikor a köd eloszlott, s ő zsebre tette a szobrocskát, roppant hálás volt Alustriel ajándékáért.

Mély levegőt vett, és igyekezett összeszedni magát. Eszébe jutott Wulfgar, és ismét megesküdtött rá, hogy többé egyetlen barátját sem hagyja elveszni. Drizztnek szüksége van rá: nem engedheti, hogy a félelmei visszatartsák.

Fogta a szív alakú medált, és erősen a tenyerébe szorította, hogy a bűvös melegség a helyes úton tartsa. Aztán újra elindult, minden lépéssel egyre jobban eltávolodva a napfény világától.

Drizzt gyorsított a tempóján a hőforrások után, mert most már emlékezett az útra, és azokra az ellenségekre is, akiket Jobbnak látott elkerülni.

A napok eseménytelenül teltek, lassan elmúlt egy, majd két hét is. Drizztnek több mint egy hónapjába tellett, hogy Blingdenstone-ból, a Menzoberranzan melletti gnóm városból feljusson a felszínre, de most, hogy Mithril Csarnokot veszély fenyegette, el volt szánva rá, hogy lerövidíti ezt az időt.

Zegzugos, keskeny folyosókon járt. Ismerős elágazáshoz érkezett: az egyik járat észak felé tért el, a másik ment tovább nyugatnak. Drizzt gyanította, hogy az északi úton gyorsabban eljutna a drow városba, mégis tartotta a nyugati irányt, abban a reményben, hogy talán többet megtud az ismertebb úton, és esetleg régi barátokkal is találkozik.

Napokkal később még mindig futott, de most már gyakran megállt, és fülét a kőfalra tapasztotta, a ritmikus kopácsolás zaját keresve. Tudta, hogy Blingdenstone már nem lehet

messze, és a mélységi gnóмок bányászai talán már itt is vannak valahol. A falak azonban hallgattak, és Drizzt rádöbrent, hogy nincs sok ideje. Arra gondolt, hogy egyenesen bemegy a gnóm városba, de aztán meggondolta magát. Máris túl régóta van úton: ideje megközelíteni Menzoberranzant.

Egy óra múltán, miután óvatosan befordult egy alacsony járat derengő zuzmóval borított fala mentén, érzékeny füle távoli zajt fogott fel. Először elmosolyodott, mert azt hitte, hogy a bányászokra bukkant rá, de ahogy tovább fülelt, fémnek sűrlődő fém hangját hallotta, sőt, egy kiáltást is. Elkomorult az arca.

Nem messze tőle csata dúlt.

Futásnak eredt az egyre erősödő hangok irányába. Zsákutcába került, és vissza kellett fordulnia, de hamarosan megtalálta a helyes utat, és futtában szablyát rántott. Újabb elágazáshoz érkezett, ahol mindkét út hasonló irányba vezetett tovább, de az egyik élesen felfelé kanyarodott. Mindkét

irányból harci zajok hallatszottak.

Drizzt úgy döntött, hogy fölfelé indul. Egy forduló mögöttnyílást vett észre, és tudta, hogy megérkezett. Kibújt a járatból, és egy párkányra jutott, mely húsz lábnyi magasan volt egy széles terem oldalfalán. Odalent svirfneblík és drow-k nyüzsgtek.

Svirfneblík és drow-k! Drizzt a falnak dőlt, szablys karjai ernyedten hulltak az oldala mellé. Tudta, hogy a svirfneblík, a mélységi gnóмок nem gonoszak. Szíve mélyén jól tudta, hogy ezt a harcot csak a drow-k kezdhették: nyilván rajtaütöttek egy gnóm bányászcsapaton. Drizztet lefelé húzta a szíve, hogy segítsen a szorongatott helyzetben lévő gnóмокoknak, de nem volt ereje cselekedni. Harcolt már drow-val, ő is drow-t, de sosem tiszta lelkiismerettel. Hisz a rokonai, a vérei. Ki tudja, tán egy másik Zak'nafein van odalenn. vagy egy másik Drizzt Do'Urden.

Az egyik sötét elf egy sebesült gnómot üldözve felmászott egy kőhalomra, ami azonban eleven kőelementálnak bizonyult, a gnóмок szövetségesének. Roppant kőkarok fonódtak a sötét elf köré, s egyetlen mozdulattal összeroppantották. Az elementál ügyet sem vetett a fegyverekre, amelyek nem tehettek kárt természetes sziklabőrén.

Drizzt megborzongott a látványtól, de kissé meg is könnyebbült, hogy a gnóмок vissza tudnak vágni. Az "elementál

lassan körbefordult, szétzúzott egy útjában álló cseppkövet, és felemelte hatalmas oszloplábát a földről.

A gnóмок összegyűltek óriás védelmezőjük körül, és próbálták valamiképp rendezni soraikat az általános káoszban. Lassan előre is törtek, sokan az oszlopok között cikázva csatlakoztak a gyarapodó főerőhöz, a sötét elfek pedig hátrahőköltek a veszedelmes óriás elől. Az egyik zömök gnóm – nyilván egy fűrásfelügyelő, azt kiáltotta, hogy egyenesen masírozzanak végig a termen.

Drizzt lekuporodott a párkányon. Innen a magaslatról jól

látta, hogy a képzett drow harcosok körbeveszik a gnómkat, az oldalukba kerülnek, és elrejtőznek az oszlopok mögött. Egy másik csoport a kijárat felé osont, és elfoglalta az ottani stratégiai pozíciót. Ha kitart az elementál, a gnómkok még átjuthatnak, gondolta Drizzt, és ha már egyszer kint lesznek a folyosón, az elementál el tudja állni mögöttük a kijáratot.

Három drow nő lépett elő, hogy szembeszálljon az óriással. Drizzt felsóhajtott, amikor látta, hogy mindhárman a Lloth-hívők jellegzetes, pókmintás köntösét viselik. Látta, hogy papnők, talán egyenesen főpapnők, és azt is tudta, hogy a gnómkok számára nincs menekvés.

A papnők egymás után kántálni kezdtek, előrenyújtották kezüket, és finom ködöt szórtak szét. Ahogy a nedvesség elérte az elementált, az óriás oszladozni kezdett: a kemény sziklából olvatag sár keletkezett.

A főpapnők rendületlenül kántáltak, támadtak tovább. A kőóriás dühödten morgással nyomult előre, arca egyre inkább torz sármaszkká gyűrődött.

Egy ködfuvalat telibetalálta. Sárfolyam indult meg az elementál mellkasán, de a papnő, aki a támadást végrehajtotta, annyira el volt foglalta a varázslatával, hogy nem húzódott hátra elég gyorsan. Az egyik súlyos kőkar előrelendült és lesújtott. A papnő törött csontokkal repült neki egy közeli kőoszlopnak.

A másik két nő újabb csapást mért az elementálra, szétolvasztva a kőlábakat. Az óriás tehetetlenül a földre bukott.

Azonnal megpróbálta újránöveszteni végtagjait, de a papnők folyamatosan szórták rá a gyilkos permetet. Mikor a gnóm vezér látta, hogy szövetségüknek vége, rohamot parancsolt, és a svírfneblük megindultak. Letiporták az egyik pap-

nőt, mielőtt az oldalt álló sötét elfek kegyetlen állkapocsként összezárulhattak volna körülöttük. A harc ismét teljes erővel tombolt, ezúttal pontosan Drizzt alatt. Drizzt

lélegzetvisszafojtva nézte, és látta, ahogy három drow szabadl egy magányos gnómot, aki sikoltozva roskad a földre.

Nem volt több kifogás. Drizzt pontosan tudta, mi a helyes és mi nem az. Tudta, mi a jelentősége annak, hogy Lloth főpapnői is jelen vannak. Felizzott levendulaszín tekintete, és Csillám kékes derengéssel szökkent elő a kezébe.

Lent, balra megpillantotta a megmaradt papnőt, aki egy vékony, magas cseppkő mellett állt, egyik kezét egy svirfneblin nyugtatva. A gnóm nem támadott rá, csak állt és nyöszörgött, reszketve a papnő mágikus támadása alatt. Fekete energia csapott ki a drow nő kezéből, s szó szerint elszívta az életerőt a szerencsétlen áldozatból.

Drizzt a hóna alá csapta Csillámot, elrugaszkodott a peremről, elkapott egy cseppkövet, és körbe-körbe forogva leereszkedett rajta. Épp a papnő mögött ért földet.

A döbbszent drow nő parancsokat kaffogott: szemlátomást társának hitte Drizztet. Csillám egy dőféssel a szívébe hatolt

A félholt gnóm csodálkozva meredt Drizztre, aztán elájult Drizzt futásnak eredt, és figyelmeztetéseket kiáltozott a gnómoknak a saját nyelvükön arról, hogy a sötét elfek a távolabbi kijáratnál lesnek rájuk. Mindazonáltal vigyázott, hogy ne lépjen nyílt területre, mert a gnómok is rátámadhattak, a sötét elfek pedig felismerhették.

Megpróbált nem belegondolni abba, hogy mit tesz. Próbált nem gondolni a drow nő szemeire, amelyek annyira hasonlítottak a nővére, Vierna szemeire.

Rohant tovább, és nekivetette hátát egy oszlopnak. Egy másik cseppkő mögül egy gnóm szökkent elő, és fenyegetően lóbálta kalapácsát. Mielőtt még Drizzt elmondhatta volna, hogy nem ellenség, egy újabb drow érkezett oldalról, hogy Drizzt pártját fogja.

Az elbizonytalanodott gnóm körülnézett, hogy merre menekülhetne, de új ellenfele már rajta is volt.

Drizzt ösztönösen lesújtott kardjával a drow fegyveres karjára, és mély sebet ejtett rajta. Az ébenszín elf elejtette

kardját, és félig hátrafordulva meredt a drowra, aki ellene fordult. Mikor visszanézett a gnómra, épp arca találta a kalapács.

A gnóm persze nem értette a helyzetet, de már készítette kalapácsát a másik ellenfél ellen. Drizzt azonban nem volt sehol.

A papnók veszélyének elmúltán egy gnóm sámán sietett a fekvő elementálhoz. Kődarabot helyezett a törmelékhalomra, szétzúzta kalapácsával, majd kántálni kezdett. Az elementál ismét elkezdett alakot öltetni, éppoly nagy lett, mint azelőtt, és roppant kölavinaként zúdult ellenségeire. A sámán figyelte, ahogy elindul, pedig jobban tette volna, ha inkább magára figyel, mert egy sötét elf lopózott a háta mögé, buzogányát gyilkos csapásra emelve.

A sámán csak akkor észlelte a veszélyt, amikor a buzogány lesújtott, és megakadt egy szablyában. Drizzt félrelökte a gnómot, és szemtől szemben állt a döbrent drow-val.

"Barát?", kérdezték a támadó drow ujjmozdulatai. Drizzt megrázta a fejét, eztán Csillámmal félreacsapta a drow buzogányát. Másik szablyája gyorsan követte az első példáját, és messzire ütötte az ellenséges fegyvert. A meglepetés előnye azonban nem volt olyan erős, mint Drizzt várta: a drow szabad bal keze már nyúlt is egy karcsú tör után. Az új fegyver egyenesen Drizzt szíve felé döfött *piwafwi* redői közül, s a drow viczorogva várta biztos diadalát. Drizzt kiperdült jobbra, és hátralépett a tör elől. Lecsapott a közelebbi szablyával, megakasztotta a tör markolatát, és megrántotta a drow karját. Teljesen körbefordult, hátát az ellenfélhez lapította, és magához szorította a kinyújtott kezét. A drow próbálta buzogányát olyan szögbe fordítani, hogy lesújthasson vele Drizztre, de az jobb pozícióban volt, és gyorsabban mozgott. Arrébb lépett, aztán vissza, könyöke föllendült és belecsapott ellenfele arcába, egyszer, kétszer, gyors egymásutánban.

Drizzt széles ívben kicsapta a drow törös kezét, bölcsen az ellenkező irányba pördült, és épp időben lendítette Csillámot,

hogy hárítsa a lendülő buzogányt. Drizzt másik karja előrelendült, s a szablya markolata a drow arcába vágott. Az próbálta megőrizni egyensúlyát, de szemlátomást megszedült. Egy gyors csavarintással Drizzt kitepte a kezéből a buzogányt, miközben baljával, Csillám markolatával, állon vágta a drow-t, aki a földre hanyatlott.

Drizzt a gnóm sámánra pillantott, aki tátott szájjal állt, s idegesen markolászta harci kalapácsát. A körülöttük dúló harc közben nagyjából eldőlt, mert az újraélesztett elementál döntő fölényt hozott a svirfnebliknek.

Két másik gnóm is csatlakozott a sámánhoz, és gyanakvással vegyes riadalommal szemlélték a különös drow-t Drizzt egy kicsit gondolkodott, hogy felidézze magában a svirfnebli nyelvet, melynek dallamos hajlításai némileg emlékeztettek a felszíni elfek beszédére, a kemény mássalhangzók viszont a törpék nyelvére hasonlítottak.

– Nem vagyok ellenség – szólt végül, és mondandójának hangsúlyozására a földre tette szablyáit. A földön fekvő drow felhördült. Az egyik gnóm odaugrott, és a drow nyakához nyomta csákányát. – Ne! – kiáltotta Drizzt, és már indult volna, hogy útját állja a csapásnak. De hirtelen felegyenesedett: perzselő fájdalom mart a hátába. Láta, hogy a gnóm végez a kába drow-val, de nem merenghetett soká ezen, mert a gerincében mintha apró robbanások égtek volna.

Aztán az érzés hirtelen elmúlt, s Drizzt mintha egy örökkévalóságig állt volna mozdulatlanul. A lábai elzsibbadtak aztán egyszerre csak érzéketlen lett a teste deréktól lefelé. Igyekezett megőrizni egyensúlyát, de megingott és elesett. Levegőért kapkodva hevert a földön.

Tudta, hogy az eszméletvesztés – vagy valami még ennél is mélyebb öntudatlanság – sötétje rohamosan közeleg, mert; már alig emlékezett rá, hogy hol van és miért jött.

Még hallotta, a sámán hangját, de ez a kis töredék nem sokban járult hozzá, hogy jobban érezze magát.

– Öljétek meg!

11. fejezet

Hiábavaló fáradozás

– Ez az a hely? – kérdezte a harci tomboló olyan hangerővel, hogy szavát hallani lehessen a süvítő szélben is. Regisszel és Bruenorral együtt jöttek ki Mithril Csarnokból, hogy Artemis Entreri holttestének keresésére induljanak. -A nyomok ott vannak, ahol vannak – tette hozzá rejtelmesen. Regis a fejére húzta túlméretezett köpenyének csuklyáját, hogy védje magát a csípős szélről. Szűk völgyben jártak, vízmosásban, melynek falai az erős szelet valóságos fergeteggé erősítették.

– Errefelé volt – rángatta a vállát Regis, mert nem volt egészen biztos a dolgában. Amikor annak idején kijött Entreri egy magasabb úton ment, a hasadék teteje mentén, más párkányokon. Biztos volt benne, hogy nagyjából jó helyen, de ebből a nézőpontból túlságosan másként látszottak a dolgok, hogy egészen biztos lehessen. – Meg fogjuk találni, királyom – erősítette Pwent. – Ha ugyan van értelme – morogta Bruenor. Regisnek nem tetszett a törpe tompa hangja. Tisztán látta, hogy Bruenor kezd visszasüllyedni a kétségbeesésbe. A törpék nem találtak utat a Mithril Csarnok alatti labirintusban, habár ezernyi keresték – ha Drizzték Ezüstholdba mentek, már rég nincsenek ott. Bruenor kezdte látni az egész erőlködés hiábavalóságát. Hetek teltek el, és nem talált olyan utat Mithril Csarnokból, ami elviheti őt a barátaihoz. A törpe kezdte elveszíteni a reményt.

– De királyom! – dörögte Pwent. – Ő ismeri az utat.

– Csak éppen halott – emlékeztette a harci tombolót Bruenor.

– Az nem gond! – felelte ordítva Pwent. – A papok a halottakkal is tudnak beszélni, és talán van nála térkép. Meg fogjuk találni a drow városba vezető utat, és odamegyünk, királyom! Megöljük az összes bűdös drow-t, kivéve azt a kőszát -tette hozzá, Regisre kacsintva – és visszahozzuk a lányodat.

Bruenor azonban csak sóhajtott, és intett Pwentnek, hogy

folytassák a keresést. Mindenféle kifogása ellenére a törpe király titkon remélte, hogy némi elégtételt érez majd Entreri holttestének látványától.

Mentek tovább, és Regis ki-kipillantott csuklyája alól, hogy tájékozódjék. Végül észrevett egy kiálló, ágforma szirtet.

– Az az – mutatott a szirt felé. – Annak kell lennie. Pwent felnézett, aztán le a hasadék aljára. Négykézláb körbe-körbe kezdett mászni, és a földet szimatolta, mintha nyomot keresne. Regis derűsen figyelte, aztán Bruenorhoz fordult, aki a falnak támaszkodva álldogált, és a fejét csóválta.

– Mi az? – lépett hozzá Regis. Erre Pwent is odament hozzájuk.

Közelebb érve Regis meglátott valamit a kőfalon: valami szürke masszaféleséget. Bruenor letépett belőle egy darabot, és Regis orra alá tartotta.

– Mi az? – kérdezte ismét Regis, és megtapogatta az anyagot. A szálak szövet szétesett az ujjai között, s a bőrre tapadt

Bruenor nagyokat nyelt. Pwent elrohant és végigszimatozta a falat, aztán átszaladt a másik oldalra. Egy háló maradványa – felelte komoran a törpe. Bruenor is, Regis is felpillantottak a kiálló sziklára, és azon gondolkodtak, hogy mit jelenthet az, ha a lezuhanó bérgyilkos alatt egy háló feszült.

Az ujjak túl gyorsan táncoltak ahhoz, hogy követni tudja mozgásukat: olyan üzenetet közvetítettek, amelyet a bérgyilkos nem értett. Vadul megrázta a fejét, a drow pedig összecsapta fekete kezeit, azt mondta, hogy *“Iblith”*, és elment.

Iblith, visszhangozta a szót magában némán Artemis Entreri. Ez a drow szó azt jelentette, hogy *“ürülék”*, s ez volt az a szó, amit a leggyakrabban hallott azóta, hogy Jarlaxle erre a nyavalyás helyre hozta. Mit akarhatott tőle ez a drow katona? Entreri még csak most kezdte tanulni a bonyolult drow kéz-

kódot, melynek ujjmozdulatai olyan aprólékosai és precízek voltak, hogy húsz emberből egy ha meg tudta tanulni. Entreri azonban a beszélt drow nyelvet is igyekezett elsajátítani. Ismert néhány szót és nagyjából tisztában volt a mondat szerkezettel, így egyszerűbb gondolatokat ki tudott fejezni.

Az *“iblith”* szót nagyon is jól ismerte.

Nekidőlt az apró barlangüreg falának, ami ezen a héten a Bregan D'aerthe tevékenységének bázisául szolgált. Soha még ilyen kicsinek és jelentéktelennek nem érezte magát. Amikor Jarlaxle először felélesztette, a Mithril Csarnok melletti hasadék egyik üregében, a bérgyilkos még csodálatos dolognak, nagyszerű kalandnak gondolta a zsoldos azon ajánlatát (vagy visszatekintve inkább parancsát), hogy menjen vele Menzoberranzanba.

Most már látta, hogy ez nem kaland, hanem maga az eleven pokol. Entreri *“colnbluth”* volt, azaz nem-drow, és az igen kevés idegenszerető sötét elfek húszezres tömegének közepén kellett most élnie. A drow-k nem különösebben gyűlölték az embereket – nem jobban, mint bármely más fajt –, de nem-drow volta következtében a valaha elismert bérgyilkos a Bregan D'aerthe drow rangsorának legalján találta magát. Bármit tett vagy bárkit ölt meg, Artemis Entreri Menzoberranzanban sosem léphetett volna előre a húszezer-egyedik helyről.

És azok a pókok! Entreri utálta a pókokat, a nyolclábú borzadályok viszont ott mászkáltak mindenütt a drow városban. Egyre nagyobb, mérgesebb változatokat tenyésztettek ki belőlük, és házikedvencként tartották őket. Egy pókot megölni akkora bűn volt, amely *“jivvin quul'elghinri'-t*, azaz halálra kíntást vont maga után. A hatalmas barlangüreg keleti végén, a donigarteni tónál lévő moha- és gombatelepnél, ahol Entrerinek sokszor kellett goblin rabszolgákra felügyelnie, a pókok ezrével nyüzsögtek. Körbefolytak, rámásztak, pókfonalon lógtak elé, alig néhány

ujjnyira az arcától.

A bérgyilkos elővette zölden izzó kardját, s a pengét maga elé tartotta. Most legalább több fény volt a városban: valamilyen ismeretlen oknál fogva mágikus fények és fáklyák szokatlan tömege jelent meg Menzoberranzanban.

– Nem lenne okos dolog egy ilyen csodálatos pengét drow Vérrel beszennyezni – hallatszott egy ismerős hang a bejárat felől, hibátlan közös nyelven. Entreri nem vette le pillantását a pengéről, amikor Jarlaxle belépett.

– Azt hiszed, hogy képes lennék rátámadni a hatalmas drow-kra? – kérdezte a bérgyilkos. – Hogy is tudnék én, az iblith...

Folytatta volna, de Jarlaxle nevetése belefojtotta az önsajnálatot. Entreri a zsoldosra pillantott, és látta, hogy Jarlaxle a kezében tartja széles karimájú kalapját, s a diatryma-tollal játszadozik.

– Én sosem becsültem alá a képességeidet, bérgyilkos -szólt Jarlaxle. – Számos harcot éltél túl Drizzt Do'Urden ellen, amit nem sokan mondhatnak el magukról Menzoberranzanban.

– Egyenlő vetélytársak vagyunk – szúrta a szót a fogai közt; Entreri. Hirtelen eszébe jutott, hogy sokszor harcolt ugyan Drizzt Do'Urdennel, de csak kétszer nem kellett idő előtt abbahagyniuk a küzdelmet valami zavaró tényező miatt. És ezen két alkalommal Entreri mindig vesztett. Nagyon szerette volna kiegyenlíteni a számlát, hogy bebizonyítsa: ő a jobb. Mégis el kellett ismernie, legalább önmaga előtt, hogy a szíve mélyén egyáltalán nem kíván ismét megküzdeni Drizzttel. Miután először szenvedett vereséget, Calimport csatornájában, Entreri napjait teljesen kitöltötte a bosszúvágy. Egész élete akörül forgott, hogy visszavágjon Drizztnek. A második vereség után azonban, aminek a végén sebzetten és nyomorultul lógott egy sziklaszirten, a szeles szakadék felett...

Mi történt? – kérdezte magától Entreri. Miért múlt el a harci kedve? Vajon eldőlt az elsőbbség kérdése, vagy egyszerűen csak fél? Ezek a gondolatok erősen zavarták Entrerit, hisz

éppoly idegenek voltak számára, mint ő a drow városnak.

– Egyenlő vetélytársak vagyunk – suttogeta ismét, a lehető legnagyobb meggyőződéssel, amit csak ki tudott préselni magából.

– Én a helyedben ezt nem hangoztatnám – felelte a zsoldos.

– Dantrag Baenre és Uthegental Armgo öltre mennének egymással, csak hogy eldöntsék, melyikük végezhet veled.

Entrerinek a szeme sem rebbent, csak a kardja izzott fel, mintha tükrözné feltámadó haragját és büszkeségét. Jarlaxle megint elnevette magát.

– Hogy eldöntsék, melyikük harcoljon először veled – javította ki magát, és mélyen, bocsánatkérően meghajolt.

A bérgyilkos még most sem pislantott. Talán visszaszerezhetné elveszett büszkeségének egy részét, ha megölné az egyik legendás drow harcost? – tűnődött. Vagy ismét kudarcot vallana, és ami még a halálnál is rosszabb, ezzel a tudattal kellene tovább élnie?

Entreri elvette a szeme elől a kardot, s visszacsúsztatta hüvelyébe. Még soha életében nem volt ilyen bizonytalan, ilyen tétova. Még fiatal suhanc korában is, amikor Calimshan kegyetlen utcáin kellett küzdenie a mindennapi életben maradásért, még akkor is ragyogott az önbizalomtól, és ez magabiztosság komoly előnyt jelentett neki. Itt azonban erről

szó sem volt. – A katonáid állandóan ingerelnek – fortyant fel hirtelen, a zsoldosra zúdítva tehetetlenségét: Jarlaxle felkacagott, és visszaüllesztette a kalapot tar koponyájára.

– ölj meg egy párat közülük – javasolta, és Entreri nem tudhatta, hogy tréfál-e, vagy sem. – Akkor a többiek majd békén hagynak.

Entreri kiköpött. Méghogy békén hagyják! Kivárják, amíg elalszik, aztán apró darabokra vagdossák álmában, hogy feletlessék a Donigarten pókjaival. Ez a gondolat némileg kizökkentette a bérgyilkost merengéséből: pislogni kezdett. Megölt egy nőt (ami Menzoberranzanban sokkal súlyosabb tett

volt, mintha hímet gyilkolt volna meg), és valamelyik ház talán már éhezteni is pókjait az emberhús-lakomára, – Községes vagy – mondta a zsoldos, de egy kicsit szánta a szerencsétlen embert. Entreri felsóhajtott és elfordította a fejét. Keze fejével megtörölte nyáltól nedves száját. Hova süllyedt! Calimportban, a céhekben, de még a pasáknál és más megbízóinál is ő volt az úr. Senki sem mert az útjába állni. Mennyire szerette volna újra Calimport sápadt egét látni!

– Ne félj, *abbll* – mondta Jarlaxle. A drow szó bizalmas barátot jelentett. – Látni fogod még a napkeltét.

A zsoldos szélesen elmosolyodott azon, hogy Entreri milyen arcot vág. Láttá, hogy kitalálta a bérgyilkos gondolatát.

– Mithril Csarnok küszöbéről fogjuk nézni a hajnalt.

Ebből Entreri rájött, hogy mennek vissza, Drizzt után. Menzoberranzan fényeiből ítélve – most már értette a kivilágítás okát –, ezúttal a Harcpöröly klán kerül terítékre.

– Hacsak a Horlbar Ház nem veszi előbb a fáradságot, hogy kiderítse, ki ölte meg az egyik nagyasszonyát.

Jarlaxle sarkantyúcsattogtatva, kalapját megbiccentve távozott.

Szóval Jarlaxle tudja! És az a nő nagyasszony volt! Entrerinél betelt a pohár. Elgyengülve támaszkodott a falnak.

Honnan tudhatta volna, hogy a gonosz nőszemély ott a sikátorban egy átkozott nagyasszonyanya volt?

A falak fenyegetően nehezedtek fölé, mintha agyon akarnák nyomni. Hideg veríték gyöngyözött az amúgy mindig higgadt Entreri arcán, és a bérgyilkos a levegőt is nehezen vette. Minden gondolata a lehetséges szökés körül forgott, de mindig áthatolhatatlan falakba ütközött. A terep nehézségei éppúgy akadályozták, mint a drow pengék.

Egyszer már próbált megszökni, és kiosont Menzoberranzanból a keleti kijáraton, túl Donigartenen. De hová mehetett, volna? Mélysötét veszedelmes alagutak és mély hasadékok birodalma, tele ismeretlen szörnyeteggel. Entreri nem ismerte a Mélysötét vadonját, nem remélhette,

hogy sokáig életben maradhat benne. Sosem talál vissza
egyedül a felszínre. Csapdában volt, mint egy ketrecbe zárt
állat, megfosztva büszkeségétől és méltóságától. Előbb-utóbb
pedig szörnyű halállal pusztul el.

12. fejezet

A kedvező alkalom

– Ezt az egész részt leomlaszthatjuk – szölt Dagna generális, és a térképre bökött zömök ujjával.

– Még hogy leomlaszthatjuk! – bödült el a harci tomboló. – Akkor hogyan öljük meg a бүдös drow-kat?

Regis, aki ezt a találkozót összehozta, hitetlenkedve meredt Dagnára és a három másik törpe parancsnokra, akik még az asztal körül álltak. Pwentre pillantott.

– Majd a mennyezet öli meg a бүдös drow-kat – magyarázta Pwentnek.

– Szófia beszéd! – puffogott a tomboló. – Miféle szórakozás ez? Szívesen megkenném egy kis drow vérrrel a páncélom, de ennél az ostoba tervnél hónapokig áshatok, mire találok egy megfelelő hullát.

– Akkor vezesd az itteni rohamot – mutatott Dagna a térkép egy másik részére, ahol nyílt folyosók látszottak. –Kapsz százlépésnyi előnyt.

Regis savanyú pillantást vetett a generálisra, és a többi bólogató parancsnokra. Tudta, hogy Dagna csak félig tréfál. A Harcpöröly klán tagjainak legalább fele nem ejtett volna könnyet, ha a túlbuzgó Thibbledorf Pwent netán elesik a drow-k ellen vívott harcban.

– Szóval leomlasztjuk azt az alagutat – próbálta Regis visszaterelni a beszélgetést a lényegre. – Itt és itt pedig erős védelemre van szükség – mutatott két pontra az amúgy szűk alsóbb járatoknál. – Még ma beszélni fogok a settlestone-i Berkthgarral is.

– Bűdös embereket akarsz idehozni? – hördült fel Pwent. Még a törpék is elhúzták a szájukat a megjegyzés hallatán, pedig ők kedvelték a poros, izzadt test szagát. Mithril Csarnokban az a mondás járta, hogy Pwent hónaljszaga ötven lépésről lehervasztja a virágokat.

– Még nem tudom, mihez kezdek az emberekkel – felelte Regis. – Még arról sem szóltam nekik, hogy várható drow támadásra gyanakszunk. Ha azonban hajlandóak velünk tartani, és nincs okom rá, hogy az ellenkezőjét higgyem, azt hl-; szem, jobb lesz távoltagezni őket az alsóbb járatoktól – még ha úgy Is terveztük, hogy világítani fogunk ott.

Dagna bólogatott.

– Valóban bölcs gondolat – mondta. – A magas embereknek inkább való a hegyoldalon vívott harc. És az a sejtésem, hogy a drow-k kívülről, a hegy felől is jönni fognak, nem csak az alagutakon.

– Akkor kint Settlestone népe fogadja majd őket – szolt egy másik törpe.

Bruenor kíváncsian figyelt a résnyire nyitott ajtajú szoba; homályából. El volt képedve azon, hogy Regis milyen gyorsan átvette az irányítást, főleg annak ismeretében, hogy nincs nála a bűvös rubinfüggője. Miután a félszerzet alaposan leszidta Bruenort, amiért nem cselekszik elég gyorsan: és határozottan, és amiért megint önsajnálataba temetkezik, Regis – a nyomában Pwenttel – egyenesen Dagnához és a többi parancsnokhoz indult.

Bruenort nem az lepte meg, hogy törpék ilyen mohón vetik magukat a hadi készülődésbe, hanem az, hogy elfogadják Regis vezetőjüknek. A félszerzet persze összekotyvasztott egy hazugságot arra is, hogy irányító szerepét igazolja. Kihaszználva Bruenor újjáéledt közönyét, Regis úgy tett, mintha rendszeresen tanácskozna a törpe királlyal, és aztán úgy ment Dagnához, mintha Bruenor üzenetét közvetítené.

Amikor először rájött a cselre, Bruenor legszívesebben agyonütötte volna a félszerzetet, de Regis tartotta magát, és felajánlotta Bruenornak, hogy szívesen átadja neki a vezető helyet.

Bruenor szerette volna átvenni a parancsnokságot, szerette volna, ha van annyi energiája, de a harcnak már a gondolata is elszomorította, mert a legutóbbi végzetes csata jutott eszébe, és főleg Wulfgar halála. Annyira megbénították a fájdalmas emlékek, hogy inkább hagyta Regist tovább ügyködni.

Dagna kiváló stratégia volt, de tapasztalatai főleg törpékre és goblinokra korlátozódtak. Regis viszont Drizzt közeli barátjaként sokat hallott a drow-tól a sötét elfek világáról. Regis Wulfgart is jól ismerte, tehát a szövetségesként megszerzendő barbárok lelkületéről is voltak fogalmai.

Dagna azonban nem kedvelte azokat, akik nem törpék, így az a tény, hogy zokszó nélkül elfogadta egy félszerzet – egy korántsem hősies és bátor félszerzet! – irányítását, alaposan meglepte Bruenort.

És kissé bántotta is. Bruenor legalább olyan jól ismerte a sötét elfeket és a barbárokat, mint Regis, és átlátta a törpe-taktikát is. Neki kellett volna ott állni annál az asztalnál, a térképre mutogatva, és neki kellett volna tárgyalnia a Bátor Berkhgarral.

Bruenor lesütötte a szemét, és végigsimított groteszk forradásán. Fájdalom hasított üres szemüregébe, és ürességet érzett a szívében is. Elvesztette Wulfgart, és most Drizzt meg Catti-brie is elment a veszedelembé.

A körülötte lejátszódó események már túlmutattak királyi kötelességein. Elsősorban a gyermekei iránt érzett felelősséget, és most az egyik halott, a másik ki tudja, hol jár. Másodsorban a barátaival törődött, és most egyikük sorsa felett sem volt hatalma: csak remélhette, hogy sikerrel járnak, életben maradnak és visszatérnek hozzá, mert ő maga nem érthette el őket.

Wulfgart pedig már soha nem kaphatta vissza. A király

sóhajtott, és lassan elindult magányos szobája felé. Észre sem vette, hogy a megbeszélés közben véget ért.

Regis némán figyelte Bruenort az ajtóból, és nagyon szerette volna, ha most nála van a rubinfüggő, ha másért nem, azért, hogy újraélessze vele a tüzet a megtört törpe királyban.

Catti-brie gyanakvóan fürkészte az előtte húzódó járatot. Próbálta kivenni az egyes cseppkövek körvonalait. Olyan környékre ért, ahol a követ helyenként sár váltotta fel, így eléggé tisztán láthatta a nyomokat – goblin nyomok voltak, nem is túl régiek.

Az előtte elterülő terep tökéletes hely volt egy rajtaütés számára. Catti-brie elővett egy vesszőt a hátán hordott tegezből, és kézbe vette bűvös íját, Taulmarilt, a Szívkeresőt. Egyik hóna alatt a párdücfigurát tartotta. Azon gondolkodott, hogy előhívja-e Guenhwyvart. Nem volt rá konkrét bizonyítéka, hogy a goblinok még most is a környéken járnak, de volt benne némi félsz.

Úgy döntött, hogy most még nem szólítja a nagy macskát, józan esze úrrá lett az ösztönein. A falhoz lapult, s lassan araszolni kezdett előre. Összerezzen, valahányszor csizmája cuppant a sárban.

Már tucatnyi sztalagmitot hagyott a háta mögött, hátával a fal-hoz tapadva, amikor megállt, hogy hallgatózzon egy kicsit. Minden tökéletesen csendesnek tűnt, de Catti-brie képtelen volt szabadulni az érzéstől, hogy valaki minden lépését figyeli, és egy szörnyeteg les rá ugrásra készen, 'vajon végig ilyen lesz Mélysötéten? – tűnődött. Bele fog örülni a képzelt szörnyetegektől való félelmébe? Vagy talán megzavart ösztöneinek téves riasztásai; miatt éppen akkor lesz gyanútlan, amikor valóban bajba kerül?

A lány megrázta a fejét, és meresztgetni kezdte a szemét aj mágikus, csillagfényes homályban. Alustriel úrnő ajándékának az az előnye is megvolt, hogy Catti-brie szemei nem ragyogtak

a hólátás áruló vörösében. A tapasztalatlan leány azonban nem tudta ezt: csak annyit tudott, hogy mindenfélel baljós formákat lát. A cseppkövek nyúlványai fegyvert tartó goblin kezekre emlékeztették.

Catti-brie elüzte magától a kellemetlen gondolatokat, és továbbindult, de azonnal meg is torpant. Halk, kaparászó hangot hallott, mintha fegyver hegye súrlódna kőhöz. Sokáig várt, de nem hallotta a neszt újra, úgyhogy elhitette magával: csak képzelődött.

De vajon a goblinok nyomait is csak képzelte?

Tett még egy lépést előre. Letette a földre a párducsobrocskát, aztán felajzott ijáal megpördült. A legközelebbi sztalogmit mögöl egy goblin rontott rá, ocsmány arcán széles vigyorral, rozsdás kardot lengetve.

Catti-brie lött, és a nyíl alig röppent el, amikor a goblin feje színes szikraesővel szétrobbant. A nyíl sértetlenül suhant át a szikrák közt, és súrolt egy cseppköoszlopot.

– Guenhwyvar! – szólt Catti-brie, és felajzotta iját. Tudta, hogy menekölunie kell, mert a szikraeső jókora feltúnést kelt ezen a helyen. Látta, hogy a jellegzetes szürke köd már kavarog, tehát az idézés sikeresen megkezdődött: felkapta a szobrocskát, és futásnak eredt. Átlépett a halott goblin fölött, és bekanyarodott a legközelebbi oszlop mögé, aztán átment két másik között. A szeme sarkából egy újabb, négy láb magas, kuporgó alakot pillantott meg. Kilötte újabb nyílát, s az ezüstös csíkot húzó vessző ismét célba talált. Catti-brie mégsem volt igazán boldog, mert a fényvillanás idecsalhatta a többi goblint is a környékről.

Az ocsmány horda huhogva, üvöltve indult rohamra. A falnál a szürke ködből lassan kezdett testet ölteni a párduc alakja.

Guenhwyvar felismerte a sürgető helyzetet, és hátracsapott füllel mérte fel a terepet, aztán nesztelenül munkához látott.

Catti-brie igyekezett minél jobban eltávolodni a faltól, hogy a közelgő csapat oldalába kerüljön. Valahányszor megkerült egy újabb oszlopot, kilötte egy nyílveszőt, és épp annyiszor talált el pusztá sziklát, mint goblint. Tudta, hogy egyetlen szövetségese itt a zavarkeltés lehet: meg kell akadályoznia, hogy a goblinok összeszerveződjenek és körülvegyék. Újabb nyílvesző röppent, s fényénél Catti-brie egy közelebbi célpontot is megpillantott: egy goblin lapult a közeli oszlop mögött. A lány a cseppkö mögé húzódott, ott megállt, és sietve új nyílveszőt vett elő.

A goblin előjött a másik oldalról, és nekiment. Catti-brie az íjával hárította a kard csapását. Cuppanást, majd szisszenő zajt hallott a háta mögül, mire ösztönösen térdre vettette magát.

Egy goblin bukott át a hirtelen törpévé zsugorodott ellenségén, egyenesen a saját társába. De mind a ketten hamar feltápáskodtak, és Catti-brie az íjával védekezett, miközben másik kezével megpróbálta elővenni az övéből az ékköves tört. A goblinok érezték, hogy előnyben vannak, és rohamoztak – aztán egyszer csak maga alá temette őket egy háromszáz ki-lós párductest.

– Guen – suttogta néma hálával Catti-brie, és új nyilat szedett elő. Ahogy számított rá, a háta mögül további goblinok közeledtek.

Taulmaril pendült, egyszer, kétszer, harmadszor: Catti-brie ritkította a goblinok sorait. A színes robbanások keltet-te zavart felhasználva szaladni kezdett, de nem visszafelé, ahogy a goblinok várták, hanem egyenesen előre.

Meg is bolondította őket, és lebukott egy újabb cseppkő mögé. Majdnem elnevette magát, amikor egy goblin kiugrott mögötte, és fénymarta szemét dörzsölgetve kémlelt az ellenkező irányba.

Catti-brie alig öt lábról lőtte ki nyilat, s a vaksi goblin messzire repült a lövés erejétől.

Catti-brie felpattant és futott tovább, megkerülve a széles cseppkőhalmot. Hallotta Guenhwyvar mordulását, majd goblinok sivítottak. A lány előtt egy alak kuporgott, s Catti-brie már készítette nyilat, hogy szabaddá tegye maga előtt az utat.

Valami csípőn találta. Kilőtte a nyilat, de lövése messze célt tévesztett, s a falba fűrődött.

Catti-brie-t kizökkentette egyensúlyából a meglepő támadás. Beverte a bokáját egy kiálló kőbe, és fél térdre esett. Amikor új nyilvesszőért nyúlt, melegséget érzett: a saját Vére volt az, ami a derekán lévő mély vágásból folyt. Csak ekkor jutott el a tudatáig az égető fájdalom.

Igyekezett eszméleténél maradni, s célra emelte íját.

A goblin ott volt mellette, bűzhödt lehelete forrón tört elő sárga fogai közül. A kardját már a feje fölé emelte.

Catti-brie lőtt. A goblin felszökkent a levegőbe, de megint talpra esett. Mögötte egy másik goblint ért a nyíl a nyakán és szinte teljesen leszakította a fejét.

Catti-brie úgy érezte, menten meghal. Hogy követhetett el ekkora hibát? A nyíl talán átment a goblin hóna alatt, amikor felugrott

ijedtében? Ez nem volt túl meggyőző, de nem volt ideje sokat elmélkedni. Tudta, hogy közel a halál, mert nem fogja tudni elég gyorsan hárítani a goblin következő csapását

A kard azonban nem sújtott le rá. A goblin egyszerűen megállt, és Catti-brie számára végtelennek tetsző ideig mozdulatlanul dermedt. Aztán kardja csattanva a földre hullt, mellkasából vér buggyant, s a goblin összeroskadt.

Catti-brie csak most látta, hogy mégis célba talált a nyila, csak teljesen átment az első goblinon, s úgy találta el a másodikat

A lány nagy nehezen feltápáskodott. Próbált továbbfutni, de hullámszerűen kezdett körülötte a világ, és ismét fél térdén találta magát. Hidegséget érzett az oldalában, hányinger fogta el, és legnagyobb rémületére újabb goblint pillantott meg, aki tuskés husánggal hadonászva rohant feléje.

A lány minden erejét összeszedte, kívárta a legutolsó pillanatot. és maga elé csapott az íjával. A goblin felvisított és hátraugrott, elkerülve a csapást, de ezalatt Catti-brie időt nyert arra, hogy előhúzza rövidkardját és az ékköves tört.

Leküzdötte fájdalmát, rosszulletét, és felállt.

A goblin mondott valamit bosszantó, sipító hangján, nyilván fenyegetést, bár a beszéde úgy hangzott, mintha vonyítana. Hirtelen támadott, csapkodni kezdett a bottal, és Catti-brie hátraugrott.

Szűrő fájdalom hasított az oldalába, majdnem el is esett. A goblin győzelmet szimatolva rontott neki. ? Tovább sipítózott Catti-brie-nek, pedig az egy szót sem érlett a beszédéből. A goblin kuncogott, és a lány sebesült lába felé bökött.

Catti-brie bízott benne, hogy le tudja győzni a goblint, de tartott tőle, hogy ezzel sem megy sokra. Még ha ő és Guenhwyvar végeznek is az összes goblinnal, mi jöhet ezután? A

lába alig bírta el – nem folytathatta így az utat –, és Catti-brie kételkedett benne, hogy megfelelően ki tudja tisztítani és be tudja kötni a sebet. A goblinok nem fogják megölni, de megállították, és a fájdalom hullámai egyre sűrűbbek lettek.

Catti-brie látványosan ájuldozni kezdett. Pislogott néhányat, és összeszedte az erejét, amikor a göbiin bevette a csejt, és megindult. Amikor észrevette, hogy becsapták, megpróbált megállni, de elcsúszott a sárban. A goblin kétségbeesetten csapkodott husángjával, de Catti-brie kardja felfogta a csapásokat, és beleakaszkodott az egyik tuskébe. A lány tudta, hogy nincs elég ereje

a husángot félretolni, ezért előredőfte a kardot, bele a goblinba. Közben töre is nyomult előre, egyenesen a goblin hasa felé. A csúfság szabad kezével védte magát, így a tör hegye csak megkarcolta a bőrét.

Catti-brie nem tudta, meddig bírja még: fogytán volt az ereje. Legszívesebben lefeküdt volna a földre. I Ekkor, legnagyobb meglepetésére a goblin fájdalmasan felordított: hátravetette a fejét, és minden erejével igyekezett kiszabadulni.

Hirtelen energiasugár vibrált végig a törön, és felszaladt a lány karján. Catti-brie nem tudta mire vélni a dolgot, amikor a goblin görcsös rángások kezdtek rázni, és minden rándulásra újabb energianyaláb szabadult el.

A goblin a földre hanyatlott, és Catti-brie vele a tör markolatig hatolt az áldozatba. A következő energialöket majd-nem feldöntötte Catti-brie-t, és a lány döbbenten értette meg, hogy Artemis Entreri fegyvere szó szerint kiszívja a goblin életerejét, és átviszi öbelé!

A goblin kiterült a kövön. Szemei kifejezéstelenül meredtek a semmibe, testét Időnként halálos görcsök rázták meg.

Catti-brie elhúzódtott tőle, kezében a véres törrel. Hitetlenkedve kapkodta a levegőt, és borzadva meredt a csöpögő pengére.

De ekkor elbódult Guenhwyvar, s a lánynak eszébe jutott, hogy a harcnak még nincs vége. Eltette a tör, és arra gondolt, hogy meg kell keresnie az íjat. Már vagy két lépést futott, amikor rádöbben, hogy meg tud állni a lábán.

Valahonnan a homályból egy goblin hajított lándzsát felé: a fegyver közvetlenül mellette ütődött a szikláknak, s kikökkentette a lányt gondolataiból. Catti-brie levetette magát a sárba, és kúszás közben felmarkolta a földről az íjat. Belenézett a tegezbe, és látta, hogy a fegyver mágiája már megkezdte az elhasznált nyílvevesszők pótlását.

És azt is látta, hogy elállt a sebe vérzése. Megtapogatta a sérülést, és érezte, hogy máris gyógyító var képződött rajta. Hitetlenkedve csóválta a fejét, felkapta az íjat, és lövöldözni kezdett.

Csak egy goblin tudott a közelébe jutni, a cseppkődomb másik oldaláról. A lány már húzta volna elő a vágófegyvereit, de megtorpant – a goblinnal együtt –, amikor óriás párdücmancs csapott le a goblin fejére, és acélkemény karmok vájtak a homlokába.

Guenhwyvar hátralökte a goblin, olyan erővel, hogy a nyomorult kiesett a csizmájából. Catti-brie elfordult, amikor Guenhwyvar tépni

kezdte áldozatát.

A lány nem látott újabb ellenfelet, de azért kilőtt egy nyilat, hogy megvilágítsa a folyosó végét. Fél tucat goblin menekült fejvesztve erre, és Catti-brie őket kezdte lödözni.

Még mindig nyilazott – csodás tegezésből sosem fogyott ki a vessző –, amikor Guenhwyvar hozzádörgölözött. Catti-brie felsóhajtott, és megsimogatta a nagy macska izmos oldalát. Pillantása az övébe szúrt törre esett.

Látta Entrerit harcolni ezzel a törrel, és érezte már a saját nyakán is a pengét. Megborzongott, amikor eszébe jutottak a borzalmas pillanatok, amelyek még félelmetesebb színben tűntek fel most, hogy már ismerte a tör igazi természetét.

Guenhwyvar morogva törleszkedett hozzá, és igyekezett indulásra bírni a lányt. Catti-brie megértette a párdúc sürgető szándékát: Drizzt elbeszélése szerint a goblinok nemigen járnak kis csapatokban. Valószínűleg még több százan vannak a környéken.

Catti-brie visszanézett az alagútba, ahonnan jött, és amerre a goblinok menekültek. Egy pillanatig arra gondolt, hogy arra indul, átvágja magát a goblinokon, és visszamegy a felszíni világba, ahová való.

De ez csak futó gondolat volt, megbocsátható, pillanatnyi gyengeség. Tudta, hogy tovább kell mennie, de hogyan? Megint az övére nézett, és mosolyogva kezdte lekötözni róla a mágikus maszkot. Az arca elé emelte: nem tudta pontosan, hogy is működik.

Vállat vont Guenhwyvar felé, és az arcára illesztette a maszkot. Semmi sem történt.

Catti-brie a bőréhez nyomta az álarcot, és erősen Drizztre gondolt. Elképzelte magát egy drow finoman csiszolt vonásaival, ébenszín bőrével.

Hirtelen bizseregni kezdett minden pórusa. Elengedte a maszkot, de az nem vált le az arcáról. Catti-brie pislogni kezdett: a Macskaszem varázsos csillagfényénél látta, hogy visszahúzott keze tökéletesen fekete, és ujjai hosszabbak, karcsúbbak, mint amilyennek megszokta őket.

Milyen egyszerűen ment!

Catti-brie szerette volna, ha ellenőrizheti álcáját egy tükörben, de érezte, hogy a dolognak rendben kell lennie. Eszébe jutott, milyen tökéletesen utánózta Entreri Regist, az utolsó felszerelési tárgyig. Amikor erre gondolt, szemügre vette a ruháját. Emlékezett Drizzt

történeteire, Lloth mesebeli, gonosz papnőire.

Viseltes útiköpenye helyén pompás, bíbor-fekete köntös díszelgett. A csizmái befeketedtek, orruk finoman felfelé ívelt. A fegyverei azonban megmaradtak, és Catti-brie úgy látta, hogy új megjelenéséhez leginkább Entreri töre illik.

Megint csak visszatértek a gondolatai erre a szörnyű fegyverre. Legszívesebben elhajította volna a sárba, hogy soha többé ne akadjon rá senki. Még meg is markolta a tör nyelét.

De azonnal el is engedte: meggondolta magát, és elsimíttatta drow köntösét. A penge eddig segített rajta: nélküle nyomorékan és mozgásképtelenül, ha ugyan nem holtan, heverne valahol. Ugyanúgy fegyver, mint az íja. Hiába volt riasztó a tör brutalitása, Catti-brie ebben a pillanatban megtanulta elfogadni. Ahogy múltak a hetek, egyre természetesebben viselte az alattomos fegyvert.

Elvégre a Mélysötéten járt, ahol csak a vadak maradhatnak életben.

3. RÉSZ

ÁRNYAK

Mélystétén nincsenek árnyékok.

Csak a felszínen eltöltött évek után értettem meg ennek a látszólag Jelentéktelen ténynek a súlyát, a világosság és sötétség közti különbség erejét. Mélystétén nincsenek árnyékok. nincsenek rejtelmes zugok, ahová csak a képzelet hatolhat be.

Milyen csodálatos dolog is az árnyék! Láttam a saját alakomat a lábam alatt, amikor a nap magasan járt, láttam az apró mókus árnyát medvenagyságúra nőni. Jártam alkonyati erdőben, s tekintetem vándorolhatott a nap – utolsó sugarain, a szürkébe forduló zöld leveleken, és a sötét foltokon, ahová már csak a képzelet lát. Talán szörnyeteg lapul ott? Ork, vagy goblin? Esetleg elrejtett kincs, varázsfegyver, vagy csupán rókalyuk bújik meg az árny rejtekén?

Amikor napszálltakor az erdőben járok, a képzeletem is ott van velem, kiélesíti érzéseimet, megnyitja elmémet mindenféle lehetőség előtt Mélystétén azonban nincsenek árnyak, s nincs helye a játékos képzeletnek sem. Itt minden komor, állandó némaságba burkolózik, s a veszedelem örökké jelen van.

Lapuló ellenséget vagy talált kincset elképzelni örömteli gyakorlat, az éberség, az élet játéka. De amikor az ellenség túlságosan is gyakran bizonyul valóságosnak, amikor minden kiálló szirt, minden lehetséges rejtekhely feszültségforrása, a játék már nem okoz akkora örömet.

Mélystétén nem lehet a képzeletünkkel együtt járni. Ha elképzeljük, hogy az egyik kő mögött ellenség van, esetleg nem vesszük észre az igazi ellenfelet valahol máshol. Az álmodozás az éberség rovására megy, s Mélystétén az óvatlanok büntetése halál.

Ez volt a legnehezebb váltás a számomra, amikor visszatértem a fénytelen alagutakba. Újra vissza kellett változnom az ősi vadásszá, s minden pillanatban éberem kel-

lett tartanom az ösztöneimet, és ideges energia tartotta feszülten, ugrásra készen az izmaimat. Minden lépésnél csak a Jelen számított, a lehetséges ellenség lehetséges rejtékhelyének felkutatása. Nem engedhettem meg magamnak, hogy elképzeljem ezeket az ellenségeket. Meg kellett várnom őket, figyelniem kellett őket, és reagálnom minden mozdulatra.

Mélyszóttan nincsenek árnyékok. Itt nincs helye a képzeletnek. Itt csak az éberség fér meg, az igazi élet nem, hisz nincs tere sem a reményeknek, sem az álmoknak.

Drizt Do'Urden

13. fejezet

Az éhes istennő

A blingdenstone-i Firble tanácsos általában szeretett kirándulni a mélységi gnómok városából, ma mégsem élvezte az utat. Az aprócska gnóm kicsiny teremben állt, a méretek most mégis hatalmasnak tűntek előtte: védtelennek érezte magát. A padlót rugdosta, Összefonta kezeit a háta mögött, de időről időre végigsimított majdnem kopasz fején, hogy letörölje róla a verítéket.

Tucatnyi járat torkollott a terembe, és Firble-t némiképp megnyugtatta az a tudat, hogy két csapat svirfnebli áll készenlétben, hogy a segítségére siessen, többek közt sámánok is bűvös kövekkel, amelyekkel elementál-óriásokat tudtak megidézni a földi síkról. Firble minden társánál jobban ismerte a drow-kat, akiknek városa negyvenöt mérföldre keletre feküdt Blingdenstone-tól, és ezért volt, hogy még az örök jelenléte sem nyugtatta meg teljesen. A gnóm tanácsos jól tudta, hogy ha a sötét elfek ezt csapdának szánják, akkor Blingdenstone összes mágiája és gnómja sem lesz elég.

Ismerős csörgés hallatszott a szemközti járatból, és hamarosan Jarlaxle Tépett be széles karimás, diatryma-tollas kalapjában és rövid mellényében, ami látni engedte feszes hasizmait. A zsoldos megállt a gnóm előtt, körülnézett, aztán mélyen meghajolt, kalapjával a földet söpörve.

– Üdvözöllek! – szólt Jarlaxle szívélyesen, amikor ismét fölemelte a fejét, s kecses mozdulattal visszahelyezte a fejére a kalapot.

– Látom, jókedvű vagy ma – jegyezte meg Firble.

– Miért is ne lennék? – kérdezett vissza a drow. – Hisz újabb szép nap van Mélysötéten! Új nap, amit ki kell élvezni.

Firble nem volt meggyőzve, de mint mindig, most is lenyűgözte a drow svirfnebli nyelvtudása. Jarlaxle épp oly könnyedén és folyékonyan beszélt, mint bármelyik gnóm Blingdenstone-ban, bár mondat szerkesztése inkább a drow nyelvre volt jellemző.

– Számos svirfnebli bányászcsapatot ért támadás – szólt Firble, némiképp vádlón. – Olyan csapatokat, amelyek Blingdenstone-tól

nyugatra dolgoztak.

Jarlaxle kajánul elmosolyodott, és széttárta a kezét.

– Ched Nasad? – kérdezte ártatlanul, a másik legközelebbi drow városra utalva.

– Menzoberranzan! – jelentette ki szilárdan Firble. Ched Nasad több heti járásra esett. – Az egyik sötét elf egy menzoberranzani nemesi ház jelét viselte.

– Akkor portyázó csapatocskák – vélte Jarlaxle. – Szórakoznak a fiatalok.

Firble ajka vékony vonallá keskenyedett. Mindketten tudták, hogy többről van itt szó, mint fiatal harcosok erőfitogtatásáról. A támadások tökéletes szervezetségről tanúskodtak, és pontosan voltak kivitelezve. Sok svirfnebli veszett oda.

– Mit tudnék én mondani? – kérdezte Jarlaxle ártatlanul. – Egyszerű gyalog vagyok csupán a körülöttünk zajló eseményekben.

Firble szorzyintott.

– Köszönöm, hogy ilyen sokra tartasz – folytatta a zsoldos szinte lélegzetvétel nélkül. – De kedves Firble, ezt már egyszer megbeszéltük. Ezúttal semmi befolyásom nincs az eseményekre.

– Miféle eseményekre? – kérdezte Firble. Az elmúlt két hónapban kétszer találkoztak ugyanebben az ügyben, mert a drow ténykedés a svirfnebli város környékén drámai méreteket kezdett öltetni. Jarlaxle minden egyes beszélgetés alkalmával célzott valamiféle nagy eseményekre, de többet nem mondott.

– Már megint ugyanaz? – panaszkodott a zsoldos. – Kedves Firble, kezdelek unni...

– Elfogtunk egy drow-t – szólt közbe Firble, és keresztbefonta a karját maga előtt, mintha még nagyobb súlyt akarna adni a közlésnek.

Jarlaxle hitetlenkedő arcot vágott, s széttárta kezeit.

– És?

– Úgy hisszük, hogy ez a drow menzoberranzani – folytatta Firble.

– Nő? – kérdezte Jarlaxle, mert azt hitte, hogy ha a gnóm ekkora feneket kerít a dolognak, csakis papnőről lehet szó. Viszont nem hallott róla, hogy bármelyik papnő eltűnt volna (kivéve persze Jerlys Horlbart, ő viszont bizonyos értelemben nem is tűnt el).

– Hím – felelte Firble, mire a zsoldos kétkedő arcot vágott. – Akkor végezzétek ki – javasolta a mindig gyakorlatias Jarlaxle.

Firble türelmetlenül topogni kezdett az egyik lábával a padlón.

– Firble, ugye nem hiszed, hogy egy hím drow fogoly tárgyalási alapot nyújt nektek? – kérdezte a zsoldos. – Azt várod, hogy visszafussak Menzoberranzanba, és könyörögni kezdjek egy hím életéért? Azt hiszed, hogy a nagyasszonyok emiatt leállítják az akciókat?

. – Akkor hát elismered, hogy szervezett tevékenységről van szó! – csapott le a svirfnebli, és zömök ujjával Jarlaxle felé bökött.

– Pusztán elvi értelemben beszéltem – helyesbített Jarlaxle. – Csak átvettem a te feltevéseidet, hogy helyesen tudjam értelmezni a szándékod.

– Fogalmad sincs a szándékaimról, Jarlaxle – közölte Firble. Jarlaxle azonban látta, hogy a gnómot idegesíti ez a hüvös viselkedés. Mindig ugyanez történt. Firble csak akkor hívatta a zsoldost, amikor a helyzet már kritikussá vált Blingdenstone számára, és ezek a találkozások igencsak sokba kerültek neki.

– Mondd hát az árat – folytatta a gnóm.

– Az árat?

– A városom veszélyben forog – csattant fel Firble. – És Jarlaxle tudja, miért!

A zsoldos nem válaszolt, csak elmosolyodott.

– És Jarlaxle tudja a nevét annak a drow-nak is, akit elfogtunk – folytatta Firble. Most ő volt a ravasz. A zsoldos most csodálkozott el először.

Firble válójában nem akart ennyire messzire menni ezzel a beszélgetéssel. Nem állt szándékában felfedni a “fogoly” kilétét. Drizzt Do'Urden elvégre Belwar Dissengulp barátja volt, a fűrésok nagyrabecsült felügyelőjéé. Drizzt sosem adta tanújelét annak, hogy Blingdenstone ellensége lenne, sőt, annakidején még segített is a svirfneblíknak, amikor először járt itt. És segített most is, a drow rajtaütéssel szemben.

Firble számára azonban fontosabb volt a saját népe és a saját városa, és amennyiben Drizzt nevének kiadása segít a jelenlegi nehéz helyzeten, és Jarlaxle elárulja a nagy eseményeket, amikre célzott, akkor megéri az áldozat.

Jarlaxle sokáig hallgatott: próbált rájönni, merre tart ez a hirtelen jelentőségteljessé váló beszélgetés. Úgy sejtette, *hogy* a szóban forgó hím valami kósza egyén lehet, talán a Bregan D'aerthe egyik régi

tagja, akit elveszettnek hittek eddig. De az is lehet, hogy a gnómok egy magasabb rangú foglyot szereztek, valamelyik nagyhatalmú házból. Jarlaxle szeme fel-, csillant a gondolatra, hogy micsoda nyereséget hozhat egy ilyen rangos túsza a Bregan D'aerthének.

– Van neve? – kérdezte a zsoldos.

– Van, méghozzá általad és általunk is ismert neve – felelte Firble, kiélvezve, hogy felülkerekedett (ami igen ritkán fordult elő vele a zsoldossal szemben).

Titokzatos válasza azonban többet árult el, mint akarta. Blingdenstone gnómjai kevés drow-t ismertek névről, és ezek hollétének Jarlaxle könnyen utána tudott nézni. A zsoldos szeme hirtelen elkerelkedett az elképedéstől, de hamar visszanyerte önuralmát, és agya meglódult az új lehetőségek ösvényén.

– Mesélj nekem – mondta Firble. – Mit akar Menzoberranzan Blingdenstone-nal? Mondd meg, és én megmondom a nevet.

– Megmondhatod, ha akarod – vont vállat Jarlaxle. – De én már megmondtam, hogy kutakodj Ched Nasadban, vagy az Akadémia fiataljai között.

Firble ökle összeszorult, mintha meg akarná ütni a zsoldost. Minden fölénye egy csapásra elolvadt.

– Kedves Firble – búgta Jarlaxle. – Nem kéne találkozunk, ha nem fontos kérdésekről van szó. Ezekben a veszélyes időkben nem kéne ennyit eljárnod otthonról a semmiért.

A svirfnebli önkéntelenül feljajdult tehetetlen dühében. A zsoldos állandóan célozgatott rá, hogy valami komoly dolog van készülődben, és hogy a fokozott drow tevékenység hátterében valami nagyszabású terv áll.

Jarlaxle azonban keresztbe tette a karját a teste előtt, a tenyerébe támasztotta a másik könyökét, és rárakta az állát. Közönyösnek, sőt, némileg derültnek tűnt. Firble látta, hogy ma már semmilyen lényeges dolgot nem fog megtudni, így hát kurtán meghajolt, és dühösen kiviharzott a teremből.

A zsoldos még egy ideig közönyös tartásában maradt, aztán jelt adott az egyik alagút felé. Egy ember jött elő, akinek

[azonban hőlátó vörösben izzottak a szemei, egy főpapnő ajándékaként.

– Hát nem szórakoztató? – kérdezte Jarlaxle felszíni nyelven. – És egyben hasznos is – felelte Entreri. – Ha visszamegyünk a városba, hamar kiderítheted, ki a fogoly drow. Jarlaxle kíváncsian

méregette a bérgyilkost. – Te talán már tudod is? – kérdezte. – Nem tudok egyetlen hiányzó nemesről sem – felelte Entereri, s alaposan végigmerte a zsoldost. – Viszont a fogoly mindenképp nemes, hisz a nevét nem csak te ismered, de a gnómok is. Nemes vagy kalandvágó drow kereskedő. – És mi lenne, ha azt mondanám, hogy ez a drow nem is fogoly? – vigyorodott el Jarlaxle.

Entereri értetlenül nézett rá: nem tudta, mire céloz a zsoldos. – Hát persze – folytatta Jarlaxle. – Te nem ismered a múlt eseményeit, nem rakhatod össze a dolgokat. Volt valaha egy drow, aki elhagyta Menzoberranzant, és egy darabig itt élt a gnómkkal, de nem gondoltam volna, hogy valaha is visszatér. – Csak nem azt akarod mondani, hogy... – fulladt el Entereri hangja. De, pontosan – pillantott Jarlaxle Firble távozásának irányába. – Úgy tűnik, hogy a légy eljött a pókokhoz. Entereri nem tudta, mit gondoljon. Drizzt Do'Urden ismét Mélysötéten? Mit jelent ez a Mithril Csarnok ellen tervezett rajtaütés szempontjából? Vajon elvetik a támadási tervet? El-: vész az egyetlen lehetősége, hogy valaha is a felszínre jusson?

– Mit tegyünk? – kérdezte a zsoldost elkeseredetten.

– Hogy mit tegyünk? – nevetett az derűsen. – Hogy mit tegyünk? – ismételte, mintha jó viccet hallott volna. – Semmit. Ülünk és páholyból csodáljuk az eseményeket. Válasza nem volt teljességgel meglepő Entereri számára, ha jobban belegondolt. Jarlaxle imádta az iróniát – ezért is lubickolt olyan örömmel a kaotikus drow világban –, s nyilván kedvére volt ez a váratlan fordulat is. Jarlaxle számára az élet játék volt csupán, amelyet a következmények és az elvek mérlegelése nélkül kell játszani és élvezni.

Máskor talán Entereri is osztotta volna ezt a nézetet, de most semmiképpen. Túl nagy volt a tét neki, a szegény nyomorult bérgyilkosnak. Drizzt közelsége létfontosságú kérdéseket vetett fel Entereri jövőjét illetően, amely most igencsak sötét színben tűnt fel.

Jarlaxle hosszan, keményen felkacagott. Entereri komor tekintettel meredt a drow város felé vezető alagútra, és lelki szemei előtt leggyűlöltebb ellenségének bíbor tekintetét látta.

Drizztet roppantul megnyugtatta az ismerős környezet Majdnem úgy érezte, mintha álmodna, mert az apró sziklalak éppen olyan volt, mint amilyennek emlékezett rá: még a függőágy is, amiben feküdt.

Persze tudta, hogy nem álmodik, hisz deréktól lefelé érzéketlen volt a teste, és nem érezte a lábán a függőágy köteleinek nyomását.

– Ébren vagy? – szólt egy hang az odú másik, kisebb helyiségéből. Drizztet váratlanul érték a svirfnebli nyelven kiejtett szavak.

Egyszerre felidéződtek benne a gnóm nyelv elemei, pedig húsz éve nem hallotta, nem is beszélte. Némi erőfeszítésébe került, hogy elfordítsa a fejét, és szemügyre vegye a közeledő fűrásfelügyelőt. Amikor meglátta a gnómot, elállt a lélegzete. Belwar öregedett egy kicsit, de ugyanolyan keménynek tűnt, mint régen. Összecsapta a kezét, amikor látta, hogy Drizzt, a régi barát, valóban ébren van.

Drizzt örömmel látta ezeket a kezeket, a kovácsmesterség eme műremekeit, amelyek a gnóm igazi kezelt helyettesítették. Drizzt tulajdon bátyja vágta le Belwar mindkét kezét, amikor ő és a gnóm először találkoztak. Összecsapás tört ki a drow-k és a mélységi gnóмок között, és Belwar először foglyul ejtette Drizztet. Dinin azonban gyorsan a testvére segítségére sietett, és a helyzet hamar megfordult.

Dinin meg is ölte volna Belwart, ha nincs Drizzt. így viszont Dinin megcsönkített a gnómot, és Mélysötéten a nyomorékok nem sokáig élnek.

Amikor Drizzt Blingdenstone-ba érkezett Menzoberranzanból, mint menekült, ismét találkozott Belwarral, s látta, hogy a gnóмок – a drow-któl eltérően – a társuk segítségére siettek, és műkarokat készítettek neki. Jobb keze helyén a fűrások nagyrabecsült felügyelője (ahogy a gnóмок Belwart nevezték) bűvös rúnákkal és ábrákkal vésett mithril kalapácsfejet viselt. A másik keze helyett hordott kétfejű csákány sem volt kevésbé csodálatos. Ezzel a két bűvös szerszámmal remekül lehetett harcolni és bányászni, s ráadásul varázslat is volt rajtuk. Drizzt nemegyszer

tanúja volt, ahogy Belwar úgy fűrja át magát a sziklán, mint vakond a puha talajon.

Jó volt látni, hogy Belwar most is él és virul. – *Magga cammara*, elf – kacagott fel a gnóm. – Már azt hittem, sosem ébredsz fel!

Magga cammara, “a kövekre”, visszhangzott Drizzt agyaiban. A furcsa mondas, amelyet már vagy húsz éve nem hallott, megnyugtatta, és visszavitte abba a békés korszakba, amit Belwar vendégként Blingdenstone-ban töltött. Észrevette, hogy a svirfnebli a lábát vizsgálgatja.

– Érzél velük valamit? – kérdezte Belwar. – Nem – felelte

Drizzt.

A gnóm bólogatott, és csákány-kezével megvakargatta hatalmas orrát.

– Nukával csinálták – vélekedett.

Drizzt nem válaszolt: nem értette, miről van szó.

– Nukával csinálták – ismételte Belwar, és a falnál álló szekrényhez lépett. Csákányával kinyitotta az ajtaját, aztán óvatosan kisedett belőle valamit, és odavitte Drizztchez.

– Ez a nuka – mondta. – Új fegyver. Csak pár éve találták ki. Drizzt úgy látta, hogy a nuka leginkább hódfarokra hasonlít, rövid markolattal a keskenyebbik végén, visszahajló éllel a szélesebbiken. A penge mindenhol sima volt, csak egy helyen fűrészfogas.

– Ez a nuka – tartotta a fegyvert magasra Belwar. A fegyver kicsúszott bizonytalan fogásából, s koppanva a földre hullt.

Belwar vállat volt, és összecsattintotta két mithril kezét. –Még szerencse, hogy nekem megvannak a saját fegyvereim! -csapta össze fém-végtagjait megint.

– Szerencséd van, Drizzt Do'Urden – folytatta, – hogy a svirfneblak a harcban rájöttek, hogy barát vagy.

Drizzt hümmögött: pillanatnyilag nem érezte túl szerencsésnek magát.

– Az éles szélével is eltalálhattak volna – szólt Belwar. – És akkor kettétört volna a gerinced.

– Most is úgy érzem, mintha kettétört volna -jegyezte meg Drizzt.

i – Ugyan, ugyan – ment oda Belwar a függőágy végéhez. -Csak megnukázták. – A gnóm rácsapott egy kicsit Drizzt lábára, s a drow feljajdult. – Látod, már kezd visszatérni bele az élet – mosolygott kajánul Belwar, és megint megütögette Drizztet.

– Fogok én még járni! – mondta a drow fenyegetőnek szánt hangon, mint aki belement a játékba.

Belwar megint megbökte.

– Az még egy kicsit odébb van! – nevetett. – De nemsokára; már a csiklandozást is megérezd!

Minden olyan volt, mint régen: Drizzt úgy érezte, hogy aj lelkére nehezedő súlyok egy kicsit felengedtek. Milyen jó is! volt újra látni régi barátját, ezt a gnómot itt, aki pusztá ragaszkodásból kiment vele a Mélysötét vadonjába, akit Drizzttel együtt elkaptak az agynyűzők, és aki Drizzt mellett harcolt.

– Véletlen volt, szerencsés véletlen nekem is és a társaidnak is,

hogy éppen akkor jártam arra, amikor jártam – szólta Drizzt.

– Nem kellett hozzá olyan nagy szerencse – felelte Belwar elkomorodva. – Mostanában túlságosan is gyakoriak az ilyen harcok. Egy héten legalább egy van, és sok svirfnebli halt meg.

Drizzt lehunyta szemmel próbálta megemésztetni a hallottakat

– Azt mondják, Lloth éhes – folytatta Belwar –, és a blingdenstone-i gnómok sorsa rosszra fordult. Most próbáljuk megtudni, mi az oka ennek.

Drizzt most minden korábbinál erősebben érezte, hogy helyesen tette, amiért visszajött. Többől volt szó, mint hogy a drow-k megpróbálják elfogni őt. Belwar megjegyzése arról hogy Lloth éhes, ennél komolyabbra utalt.

Drizzt érezte, hogy megint megpiszkálják a lábát, és Belwar ismét mosolyogva nézett rá.

– Elég a sötétségből! – rikkantotta a gnóm. – Húsz évet kell elmesélnünk egymásnak!

Csákányával megemelte Drizzt lábát, és megszimatolta a csizmája talpát.

– Kijutottál a felszínre? – kérdezte őszinte reménykedéssel. A nap további részét meséléssel töltötték. Inkább Drizzt

beszélt, mert ő több új világban járt. Belwar sokszor nevetett, de sírt is a történet hallatán, és őszintén meggyászolta Wulfgar halálát.

Drizzt tudta, hogy ismét rátalált egy igaz barátra. Belwar figyelmesen hallgatta Drizzt minden szavát, s a valódi barát néma támogatásával osztotta meg a drow-val az elmúlt húsz év eseményeit.

Aznap este vacsora után Drizzt megtette első, ingatag lépéseit, Belwar pedig, aki ismerte a nuka hatását, biztosította a drow-t arról, hogy egy-két nap múlva már szaladni fog.

Drizzt örült is, nem is ennek a jövődölésnek. Persze jó volt, hogy meg fog gyógyulni, de ugyanakkor szeretett volna minél tovább Belwarral is együtt lenni, és jól tudta, hogy amint ismét járóképes lesz, tovább kell indulnia Menzoberranzanba, hogy végrehajtsa feladatát.

14. fejezet

Az álca

– Várj itt, Guen – suttogta Catti-brie a párducnak, s mind ketten körülnéztek a viszonylag levegős teremben, ami előttük sötétlett. Goblin hangok szűrődtek feléjük. Catti-brie sejtette, hogy itt tartózkodik a főcsapat, s nyilván aggódnak már, amiért a kiküldött felderítők még mindig nem tértek vissza. A lány tudta, hogy a néhány túlélő gyorsan közeledik; Mindent megtettek, hogy az ellenkező irányba zavarják őket, de nyilván már visszafordultak, és a harc helye alig egyórányira volt innen. A termet nem lehetett megkerülni, és Catti-brie a hangokból is sejtette, hogy az itteniek túl sokan vannak, nem lehet megfutamítani vagy szétszórni őket. A lány még egyszer utoljára ébenfekete kezeire pillantott. Kissé megnyugtatta a tökéletes drow külső, a hófehér, kiegyenesedett haj, a pompái köpeny. Magabiztosan elindult.

A legközelebb álló goblin őrszemek rémülten hőköltek hátra, amikor a drow papnő belépett a barlangba. Pusztán létszámbeli fölényük miatt nem menekültek azonnal hanyatt-homlok, mert – ahogy Catti-brie gyanította – több mint *százan* táboroztak itt. Tucatnyi lándzsa került a goblin kezekbe, de a lány zavartalanul, méltóságteljesen haladt tovább a barlang közepe felé.

A goblinok körülvették, elvágva a visszavonulás minden lehetőségét. Mások azt az alagutat kémlelték, ahonnan jött; hátha további drow-k is követik. A tömeg azonban szétvált a váratlan látogató előtt: Catti-brie vakmerősége és álcája szemlátomást kellőképpen megtévesztette a goblinokat.

A lány a terem feléhez ért, és látta, hogy vele szemben van a kivezető járat, de a goblinok sokasága összezárult körülötte, s Catti-brie lassítani kényszerült.

Végül meg is kellett állnia. Lándzsák meredtek felé minden irányból, s goblin mormolás töltötte be a termet. – *Gund ha, moga moga* – szólt Catti-brie. Goblin nyelvtudása igen-

csak kezdetleges volt, így nem is tudta pontosan, hogy amit [mondott, az azt jelenti-e, hogy "lépjetek arrébb és engedjétek utamra", vagy azt, hogy "dobjátok anyámat a gödörbe". Mindazonáltal remélte, hogy az előbbi változatot alkalmazta. – *Moga gund, geek-ik moon'ga'wooriga!* – csikorogta egy természetes goblin, aki majdnem akkora volt, mint egy ember –, és Catti-brie elé állt. A lány igyekezett megőrizni higgadságát, pedig legszívesebben Guenhwyvarért kiáltott volna, másrészt pedig nevezhetnékje támadt. Ez a fickó nyilván a

vezér, vagy legalábbis a sámán. Mindenesetre ráfért volna némi divat-tanácsadás. Magas-

fekete csizmát viselt, amilyet a nemesek szoktak, de oldalt kihasítva, hogy vastag, kacsacombszerű lábszára beleférjen. Bö, fodros női pantalló alkotta további öltözkédét, valamint – hím egyed létere – női alsót, fűzöt, valamint igencsak telt keblekre szabott melltartót is hordott. Mindenféle összevissza nyaklánc – némelyik ezüst, némelyik arany – díszelgett vékony, inas nyakán egy gyöngysorral együtt, göcsörtös ujjain pedig aranygyűrűk csillogtak. A fejdíszéről Catti-brie sejtette, hogy valami vallási jelkép, de hogy melyik szektáé, azt nem tudta eldönteni. A jel hosszú aranyszalagokkal díszített napkitörésre emlékeztette, de Catti-brie-nek úgy tűnt, hogy a goblin fordítva viseli, mert a szalagok egyike a sámánféle szerzet orra előtt lengedezett.

Ezzel együtt kétségtelennek látszott, hogy a goblin a tolvaj-divat csúcsának tartja saját magát a törzs szerencsétlen áldozatainak ruháiban. Tovább rikácsolt idegesítően sipító hangján, de olyan gyorsan, hogy Catti-brie csak egy-egy szót volt képes kivenni. Ezután a goblin hirtelen elhallgatott, s megdöngötte mellkasát.

– Beszéled a felszíni nyelvet? – kérdezte Catti-brie, hogy valamiképp közös nevezőre jussanak. Nehezőre esett megőrizni hidegvérét, és már várta, mikor áll belé egy lándzsa. A goblin vezér furcsálkodva méregette: szemlátomást egy

szót sem értett a kérdésből. Végigmérte a lányt, s vörösen izzó tekintete végül megállapodott Catti-brie kinyitható medálján. – *Nying so, wucka* – közölte, és a medálra bökött, majd

Catti-brie-re, s végül széles mozdulatot tett a kijárat felé.

Ha a medál közönséges ékszer lett volna, a lány szívesen odaadta volna a szabad elvonulásért cserébe, de szüksége volt a mágiájára, hogy megtalálja Drizztet. A goblin megismételte kérését, ezúttal

sürgetőbb hangnemben, s a lány tudta, hogy gyorsan kell cselekednie.

Hirtelen ötlettől vezérelve elmosolyodott, és feltartotta egy kinyújtott ujját.

– *Nying* – közölte, mert úgy vélte, hogy ez a goblin szó jelenti az ajándékot. Kétszer összeütötte a tenyerét, és hátra sem nézve a nevén szólította Guenhwyvart.

A hátrébb álló goblinok rémült sivítása jelezte, hogy a párdúc útban van felé.

– Nyugalom, Guenhwyvar – mondta a lány. – Szép békésen gyere ide mellém, ne bánts senkit.

A párdúc lesunytt fejjel, hátracsapott fülekkel közeledett Időnként mély hangon felmordult, csak hogy kordában tartsa a goblinokat. A sokaság messze szétvált előtte, s szabad utat engedett neki.

Guenhwyvar ott termett Catti-brie lábánál, s körbeszimatolt.

– *Nying* – ismételte Catti-brie, és a párducra, majd a goblinra mutatott. – Tiéd a macska, én pedig kimegyek – mondta, és mutogatott is, hogy biztosan megértsék. A goblin divatfi vakarászni kezdte a fejét, de úgy, hogy a fejdísz is elmozdult rajta.

– Menj oda, és viselkedj – suttogta Catti-brie Guenhwyvar-nak, és megtaszította a macskát a lábával. A párdúc bosszankodva meredt rá, de a lány nőgatására lassan elindult, s leült a goblin elé.

– *Nying* – mondta Catti-brie, és intett a vezérnek, hogy simogassa meg az állatot. A goblin hitetlenkedve meresztette szemét, de lassan összeszedte a bátorságát, és megérintette a fekete bundát.

Elvigyorodott, és immár merészebben simogatta meg a macskát. Guenhwyvar várakozóan nézett Catti-brie-re.

– Maradj csak szépen ott ezzel a kedves goblinnal -mondta a lány, ügyelve, hogy hanglejtése ne árulja el valódi szándékát.

Megveregette az övtáskáját, amiben a szobrocskát tartotta. – Majd hívlak, ne félj.

Ezzel Catti-brie kihúzta magát, és a goblin Vezér szemébe nézett. Megveregette saját mellkasát, majd határozottan a ki-járat felé mutatott.

– Most pedig megyek! – jelentette ki ellentmondást nem tűró hangon, és megindult előre.

A goblin főnök először mozdult, mintha útját akarná állni, de a lábánál heverő macskára vetett pillantás után meggondolta magát. A lány tökéletesen játszott: lehetővé tette, hogy goblin vezér

méltóságán ne essék csorba, saját veszélyességének látszatát is megőrizte, valamint háromszáz kilónyi akadályt telepített a vezér lába elé. – *Nying so, wucka* – mutatott a goblin Guenhwyvarra, majd a kijárat felé, és félreállt, hogy a lány elmeheessen. Catti-brie végigsuhogott a termen, félrelökve egy goblint, aki nem takarodott el elég gyorsan az útjából. A goblin kardot rántott, de Catti-brie meg se rezzent, és a goblin a vezér egyetlen szavára meghunyászkodott.

Catti-brie a csúf arcba nevetett, és kivillantotta köpenye alól ékköves törét.

Kijutott egy szűkebb járatba, és kissé lassabban folytatta majd megállt, visszanézett, és elővette a szobrocskát. Bent a teremben a goblin vezér épp új szerzeményével dicsekedett a többieknek, és nagy hangon hengegett azzal, hogyan járt túl az "ostoba drow nőstény" eszén. Az mit sem számított, hogy a többiek is láttak mindent: a goblin kultúrában napról napra változott a történelem. A vezér önelégült mosolya azonban hamar lehervadt, amikor szürke köd támadt a párdúc körül, és Guenhwyvar alakja kezdett elenyészni. A goblin vadul káromkodni kezdett, és a tűnékeny jelenés után kapott.

Hatalmas mancs nyúlt ki a ködből, elkapta a vezér fejét, s a szerencsétlen goblint berántotta magához. Aztán a köd is eltűnt, és a goblin vezér folytatta útját a párduccal az asztrális sík felé. A hátramaradt goblinok fejvesztve kiáltoztak és rohantak, szinte egymást tiporva le az általános pánikban. Egyesek az eltávozott drow nyomába akartak eredni, de mire összeszerveződtek volna, Catti-brie már messze járt. Teljes erőből rohant, és nagyon meg volt elégedve magával.

Az alagutak ismerősek voltak – túlságosan is ismerősek.
Hányszor Járt erre az ifjú Drizzt Do'Urden, legtöbbször drow őrjárat elővédjeként! Csakhogy akkor vele volt Guenhwyvar.
A drow kissé sántikált: az egyik térde kicsit még gyenge volt a nukától.

Ez azonban nem lehetett ürügy arra, hogy továbbra is Blingdenstone-ban maradjon, hiába fájt az elválás neki is, Belwarnak is. A gnóm mégsem szállt vitába Drizzt elhatározásával, ami annak a jele volt, hogy a többi gnóm már szerette volna, ha elmegey.

Ennek már két napja, és Drizzt ötven mérföldnyi kanyargós alagutat hagyott maga mögött. Legalább három drow őr-járat útját keresztezte útközben. Szokatlanul sok drow harcos járt ily messze Menzoberranztól, és ez alátámasztotta Belwar azon állítását, hogy valami veszedelmes dolog van készülóban: a Pókkirálynő éhes. Drizzt mindhárom alkalommal követte a drow csapatokat, és arra gondolt, hogy csatlakozik hozzájuk, Ched Nasad-i küldöttnek vagy kereskedőnek adva ki magát. Az utolsó pillanatban azonban mindig visszariadt, s folytatta útját Menzoberranz felé, egyre halogatva a félelmes pillanatot, amikor fel kell vennie a kapcsolatot fajtársaival.

Az alagutak kezdtek egyre ismerősebbek lenni: közeleli a döntő pillanat.

Minden lépésére ügyelt, tökéletesen nesztelenül mozgott, kifordult egy szélesebb folyosóra. Zajt hallott maga előtt, lábak surrogását. Persze nem drow lábakét: azok nem csapnak zajt.

Felmászott az egyenetlen falon, s egy magasabban húzódo parkányon folytatta útját. Néha csak a kezével kapaszkodva függeszkedett tovább, de zajt nem ütött. Hamarosan mozgást vett észre előlről. Megdermedt. Szerencsére a parkány éppen kiszélesedett, ezért szabad volt a keze. Óvatosan elővette szablyáit, és koncentrációval ügyei arra, hogy Csillám ne ragyogjon fel.

Cuppanó hangok fogadták a következő kanyar után. Alacsony, görbe hátú, emberforma alakokat pillantott meg, akik; bő köpenyt s arcba húzott csuklyát viseltek. Nem beszéltek, csak értelem nélkül motyogtak, de Drizzt a lábukról feltol merte, hogy goblinok.

Görnyedt tartásukról, mozgásukról látszott, hogy rabszolgák, hisz csak a rabok járnak ilyen nehézkes belenyugvással.

Drizzt még egy darabig némán figyelte őket, próbálta meglátni a rabtartó drow-t. Legalább kéttucat goblin volt a teremben, a Heldaeyn Tavának nevezett apró víztükrő partján sorakoztak fel. Úgy nyelték a vizet, mintha napok óta nem ittak volna.

Nyilván így is volt. Drizzt néhány földalatti rothe tehenet, vett észre. Az állatok a közelben legelésztek, és Drizzt arra

gondolt, hogy a rabok talán épp az elkóborolt jószágokat keresik. Az ilyen keresőutakon a rabszolgák keveset vagy semmit sem kaptak enni, de súlyos terhet kellett cipelniük. A kísérő drow örök ezzel szemben bőségesen étkeztek, legtöbbször az éhező szolgák szeme láttára.

Egy korbács csattanása ugrasztotta fel a goblinokat a víz mellől.

Két drow katona: egy hím és egy nő jelent meg. Fesztenül beszélgettek, s a nő időnként pattintott egyet korbácsával.

A terem másik végéből egy újabb drow parancsszava hallatszott, mire a goblinok rendetlenül sorbaálltak.

Drizzt tudta, hogy elérkezett a legalkalmasabb pillanat. A rabszolga-felvigyázók a legkevésbé szervezett és ellenőrzött városon -kivüli csapatok. A rabszolgaőrző osztagokban számos különböző ház tagjai szolgáltak, valamint az Akadémiai diákjai is.

Drizzt csendesen lecsusszant a párkányról, és elindult a fal mellett, a szokásos üdvözléseket mutatva ujjaival (habár kissé elszokott a finom mozdulatoktól).

A nő előretolta hím társát, aki azonnal célba vette Drizztet kicsiny kézi nyílpuskájával, melynek lövedéke sejtetően erős altatóba volt mártva. *“Ki vagy?”*, mutatta a nő a hím válla fölött. *“Csak én maradtam meg egy őrzőjáratból ami Bltngdenstone közelében járt”*, felelte Drizzt.

– Akkor Tier Breche-be kéne menned – szólt a nő, immár hangosan. A drow nők oly jellegzetes, hol dallamos, hol vérfagyasztó hangjának hallatán Drizztben feléledtek a régi emlékek. Csak most fogta fel igazán, hogy itt van, alig pár száz lépésre Menzoberranzantól.

– Nem áll szándékomban bemenni – felelte Drizzt. – Legalábbis nem előre bejelentve.

Az érvelés teljesen helytálló volt, ezt Drizzt jól tudta. Ha valóban az egyetlen túlélője egy elpusztult őrzőjáratnak, akkor alaposan kifaggatnák az Akadémián, esetleg meg is kínoznák, amíg a mesterek meg nem győződnek róla, hogy nem volt áruló szerepe a katasztrófában, vagy meg nem hal -amelyik előbb bekövetkezik.

– Melyik az első Ház? – kérdezte a nő Drizzt bíbor szemét fürkésze.

– A Baenre – vágta rá Drizzt. Számított erre a próbára. Nem volt szokatlan dolog, hogy rivális városok drow-i jöttek kémkedni.

– Ki a legkisebb fiuk? – kérdezte ravaszul a nő, s szája gonosz mosolyra húzódott.

Drizzt szerencsés véletlen folytán épp egy osztályba járt az Akadémián a Baenre Ház legkisebbik fiával – már ha az elmúlt két évtizedben Baenre anya nem szült újabb hímet.

– Berg'inyon – felelte magabiztosan, és kevélyen az övébe

akasztotta hüvelykujját.

– Ki vagy? – kérdezte ismét a nő, és kíváncsian megnyalta ajkát.

– Senki, aki számít – felelte Drizzt, és mosolyogva állta a nő pillantását.

A nő megérintette társa vállát, és intett neki, hogy menjen. *“Tényleg elmehetek végre?”*, kérdezte néma kézjelekkel, reménykedő arccal a hím.

– Ez a *bol* veszi át mára a munkád – dorombolta a nőstény, a rejtélyest, érdekest jelentő drow szóval jelölve Drizztet.

A hím szélesen elvigyorodott, és már eltette volna nyílpuskáját, de mivel a fegyver töltve volt, s tucatnyi rabszolga állt mellettük, inkább lövésre emelte a nyílvetőt.

Drizzt nem reagált, pedig fájt neki, ahogy a goblinokkal bántak.

– Ne – fogta meg a hím kezét a nő. Kivette a lövedéket a fegyverből, s másikra cserélte. – A tiedtől csak elaludnának – nevetett.

A hím egy pillanatig értetlenül nézett, aztán szemlátomást megértette: célba vett egy bóklászó goblint, és lőtt. A goblin megrándult, ahogy az apró lövedék beléhatolt. A rabszolga a tóba bukott.

Drizzt a goblin tehetetlen vergődéséből látta, hogy a lövedék egyfajta bénító méreggel volt bekenve, ami mellett az áldozat eszméleténél marad. A goblin elveszti az uralmat végtagjai felett, megfullad, és ami a legrosszabb, teljesen tudatában lesz végzetének. A szerencsétlennek sikerült annyira összehúznia magát, hogy az arca a víz fölé emelkedjen, de Drizzt tudta, hogy nem fogja bírni erővel a méreg hatásának elmúltáig.

A hím derűsen felkacagott, eltette nyílpuskáját, és elindult a Drizzttól balra eső alagút felé. A nő csattintott korbácsával, és jelzett a többi drow őrneke, hogy a karaván induljon el a jobb oldali alagútban, majd hideg pillantást vetett Drizztre.

– Mit állsz ott? – förmedt rá. *Drizzt* a vergődő goblinra mutatott, aki már alig-alig bírta a száját a víz tükre fölött

tartani. Sikerült kipréselnie magából egy kacajt, mintha szórakoztatná a szörnyű látvány, pedig legszívesebben levágta volna a nőt.

A teremből kifelé Drizzt egész úton azon gondolkozott, hogyan lehetne mégis megmenteni valamiképp a goblint. A drow nő azonban állandóan szemmel tartotta, és Drizzt sejtette, hogy a gonosz teremtés forgat valamit a fejében. Hisz miért nem saját magát váltotta le a szolgálatból, amikor ő megérkezett?

A fuldokló goblin verdesésének utolsó csobbanásai kísérték Drizztet a teremből kifelé. A renegát drow minden erejével igyekezett palástolni borzadályát. Akárhányszor volt is tanúja, képtelen volt hozzászokni népe brutalitásához.

És tulajdonképpen örült, hogy így van.

15. fejezet

Álarcok

Catti-brie még sosem látott hasonló lényeket. Valamennyire gnómra emlékeztettek, legalábbis testalkukat tekintve: három láb magasak lehettek, de kopaszak voltak, s bőrük a mágikus csillagfényben szürkésnek tűnt. Zömökek voltak, majdnem olyan izmosak, mint a törpék, és a náluk lévő mívés eszközökből, testre szabott páncélokból ítélve a bányászathoz és kovácsmesterséghez is jól értettek.

Drizzt már beszélt Catti-brie-nek a svirfneblikről, azaz a mélységi gnómokról, innen gondolta a lány, hogy velük áll szemben. Persze biztos nem lehetett benne, és tartott tőle, hogy akár duergarok, azaz gonosz szürke törpék is lehetnek.

Lekuporodott néhány magas, vékony cseppkőoszlop mellé. Több zegzugos járat is elhaladt itt. A mélységi gnómok -ha ugyan azok voltak – a szemközti irányból jöttek, most pedig a folyosó kiszélesedő részén beszélgettek. Űgyet sem vetettek a közeli cseppkőcsoportra.

Catti-brie nem tudta pontosan, mit tegyen. Ha svirfneblík, akkor értékes szövetségesnek bizonyulhatnak, de hogyan menjen oda hozzájuk? Nem beszélík egymás nyelvét, és nyilván ők éppúgy nem ismerik az embereket, ahogy ő sem ismeri az ő népüket.

Úgy döntött, hogy legjobb lesz, ha tétlenül kivárja, amíg elmennek. Catti-brie nem volt szokva a hólátáshoz, ezért eszébe sem jutott, hogy testhőmérséklete a hideg sztalagmitok közt teljes harminc fokkal magasabb a környezeténél, tehát

szinte világít a svirfneblük előtt.

Amíg ő az oszlopok közt lapult, svirfneblük szóródtak szét a környező alagutakba, hogy kiderítsék: a drow (mert Catti-brie most is viselte az álarcot) egyedül van, vagy egy nagyobb csoporthoz tartozik. Néhány perc telt el, amikor Catti-brie a kezére pillantott: mintha érzett volna valamit a kőben, valami enyhe rezgést. Csodálkozva meredt bizsergő ujjaira. Nem tudta, hogy a mélységi gnóмок félig gondolatátvitellel, félig a kőben gerjesztett rezgésekkel kommunikálnak, amelyet az érzékeny ujjak olvasni tudtak.

– Catti-brie nem tudta, hogy a rezgés, amit érez, a felderítők megerősítő üzenete, miszerint a drow egyedül van.

Az egyik svirfnebli a lánnyal szemben hirtelen megindult, érthetetlen kántálásba kezdett, s egy követ hajított Catti-brie felé. A lány fedezékbe húzódott a cseppkövek mögé, és azon gondolkodott, hogy megadja magát, vagy inkább elővegye az íját, és elijessze a gnóмок.

A dobás túl rövidre sikerült; a kő ártalmatlanul hullt le

Catti-brie előtt, s szilánkjai szétszóródtak az oszlopcsoport tövében. A szilánkok azonban füstölni és sisteregni kezdtek, a föld pedig megremegett. Mielőtt Catti-brie felfoghatta volna, mi történik, a kövek

-hatalmas buborékokká nőttek előtte, majd egyesültek, s tizenöt láb magas emberforma óriás alakját öltötték fel. A

lénynek oly hatalmas kőkarjai voltak, amelyekkel egy házat is szétzúzhatott volna. A legelső cseppkövek is beleolvadtak a szörnyű teremtménybe, és most előreálló tuskékként meredtek ki az óriás mellkasából. A gnóмок csatakiáltásokat hallattak. A fenyegető visszhang minden oldalról körbefogta a rémült lányt. Catti-brie hátrálni kezdett, amikor a roppant kőkar letörte az egyik cseppkő csúcsát. Letette a földre az ónix szobrocskát, és kétségbeesetten szólította Guenhwyvart, miközben előkapta és felajzotta íját.

A földelementál nyomult előre: lábai beleolvadtak a kőszirtekbe, s áthatoltak rajtuk. Megpróbálta elkapni a lányt,

de egy ezüstesisíkot húzó nyílvevessző arcon találta, s hasadékot vágott a szemei közé.

Az elementál megtántorodott, aztán összenyomta szétesőben lévő fejét. Mikor visszanézett az ellenfél felé, a drow nő helyett egy hatalmas fekete macskát pillantott meg.

Catti-brie hátulról megkerülte az oszlopcsoportot, hogy egérutat keressen, de a gnómok elzártak minden oldaljáratot. Futásnak eredt a főfolyosón, cseppkőtől cseppkőig szökkenve, hogy fedezékben maradjon, nem mert visszanézni Guenhwyvarék felé. Egyszer csak beleütközött valamibe a bokája, felbukott és elterült. Egy cseppkő mögül svirfnebli ugrott elő, s csákányát gyilkos csapásra emelte.

Catti-brie felült és felkapta iját, de már nem tudott löni. Arrébb hengeredett, de három gnóm vetette utána magát, és súlyos fegyverek emelkedtek csapásra.

Guenhwyvar felhőrdült, és vissza akarta fordítani a behemótot. Az elementál gyorsabb volt, mint gondolta: az egyik hatalmas kéz elkapta a szökkend párducot a levegőben, és magához rántotta. Guenhwyvar felordított, amikor az egyik sztalagmit tüske beleállt a vállába, a mélységi gnómok pedig előjöttek bajnokuk mögül. Örömmel nyugtázták, hogy a drow és szövetségese hamarosan elpusztulnak.

Kalapács sújtott Catti-brie feje felé. A lány előrántotta rövidkardját, és megakasztotta a csapást. Hátrálni kezdett, hogy minél több teret nyerjen, de a gnómok szorosan követték, hogy ne legyen helye a visszavágásra.

Annak a látványa, hogy a csodás párduc félig felnyársalva és összetörve kínlódik, diadalmas kiáltásokat csalt ki a svirfnebliből, kivéve kettőt. Ezek ketten, név szerint Seldig és Pumkato, gyerekként játszottak egy ilyen párduccal, és mivel Drizzt Do'Urden, a renegát drow, akivel harminc évvel ezelőtt együtt hancúroztak, épp most járt Blingdenstone-ban, úgy érezték, hogy ez nem lehet pusztán véletlen egybeesés.

– Guenhwyvar! – kiáltotta Seldig, mire a párduc felmordult Catti-brie-t megdöbbsentette a tökéletesen kiejtett név, A

többi gnóm is mintha tétovázni kezdett volna.

Pumkato, aki komoly részt vállalt az elementál megidőzésében, rászólt a behemótra, hogy álljon meg, Seldig pedig csákánya segítségével felkúszott a szörnyre.

– Guenhwyvar? – szólt kérdően, alig néhány lábnyira a párduc pofájától. A macska előrecsapta füleit, és segélykérő pillantást vetett a némiképp ismerős gnómra.

– És ez ki? – mutatott Pumkato Catti-brie-re.

Habár a lány nem értette a svirfnebli egy szavát sem, rájött, hogy itt az alkalom. A földre ejtette karját, és lerántotta magáról a mágikus maszkot: vonásai ismét emberek lettek. A három gnóm meglepetten felkiáltott és hátrahőkölt: úgy néztek a lányra, mintha valami nagyon csúnyát látnának.

Pumkato összeszedte a bátorságát, és odament a lányhoz, majd megállt előtte.

Catti-brie arra gondolt, hogy ha a gnóm ismert egy nevet, akkor talán ismer egy másikat is. Saját magára bökött, aztán széles, ölelő mozdulatot tett.

– Drizzt Do'Urden – mondta végül.

Pumkato szürke szeme tágra nyílt döbbenetében, aztán bólintott, mintha meg sem lenne lepve. Elnyomva magában az emberek iránti undort, kinyújtotta a kezét, és felsegítette Catti-brie-t.

Catti-brie gyorsan fogta a szobrocskát, és hazaküldte Guenhwyvart. Pumkato is visszaparancsolta az elementált a sziklába.

– *Koisen'shea orbb* – suttogta Jarlaxle. Ezt a mondatot ritkán ejtették ki Menzoberranzanban, s nagyjából azt jelentette, hogy “kitépni egy pók lábát”.

A zsoldos előtt álló, látszólag közönséges falszakasz azonnal reagált a jelszóra. Megmozdult és pókhálóvá tekeredett, melynek szálai összehúzódtak, és egy lyuk keletkezett, amin a zsoldos és ember-kísérője átmászhattak.

Még Jarlaxle – aki általában mindig egy lépéssel a többi drow előtt járt – is meg volt lepve, habár kellemesen, amikor Triel Baenrét találta a kicsiny teremben odaát, Gromph Baenre Sorcere-beli magánlakosztályában. Jarlaxle remélte, hogy Gromph is jelen lesz, hogy tanúja legyen a visszatérésnek, de Triel talán még jobb tanú lesz.

Entreri is belépett a zsoldos mögött, s bölcsen hátramaradt a szeszélyes Triel elől. A bérgyilkos körülnézett az érdekes szobában, amelyet állandóan kékes derengés világított be, ahogy a varázslótorony többi részét is. Mindenhol pergamenek heverték, az asztalon, a három széken, a földön. A falak mentén polcok sorakoztak, tucatnyi nagy, lezárt üveggel és kisebb, óraüveg-alakú tárolóedényekkel és dobozokkal. Száznyi különös tárgy is volt még itt, amelyekről Entreri még csak találgatni sem tudta, micsodák.

– *Colbluth-ot* hozol a Sorcere-be? – kérdezte Triel, s meglepetten felvonta szemöldökét.

Entreri ügyelt rá, hogy szemeit lesütve tartsa, de azért vetett néhány óvatos pillantást a Baenre-lányra. Eddig még nem látta Trielt ilyen világosban, és most úgy vélte, hogy drow mércével nem is olyan szép. Túl alacsony, túl széles-vállú, és túl szögletesek a vonásai. A bérgyilkos számára furcsának tűnt, hogy Triel ilyen magasra emelkedhetett a drow-k között, akik oly nagyra tartják a testi szépséget, de aztán úgy döntött, hogy ez nyilván Baenre anya hatalmának újabb bizonyítéka.

Entreri nem értett túl sokat a drow nyelvből, de annyit felfogott, hogy Triel nyilván éppen őt szapulja. Az ilyesfajta sértéseket a bérgyilkos régebben fegyverrel torolta volna meg, de jelenlegi helyzetében ez persze lehetetlen volt. Jarlaxle előre figyelmeztette őt Trielre. A nő csak az alkalmat várta, hogy megölhesse – ahogy meg akart ölni minden más *colnbluth-ot* is, meg persze jópár drow-t.

– Sokfelé magammal viszem – felelte Jarlaxle. – Azt hittem, nem lesz itt a bátyád, hogy tiltakozzék.

Triel a csiszolt törpecsontból készült íróasztal és a párnázott

szék felé pillantott. A szobának nem volt több ajtaja, nem voltak rejtekhelyek, és Gromph sem volt sehol.

– Gromphnak itt kell lennie – mondta Jarlaxle. – Különben hogy lehetne itt az Arach-Tinilith nagyasszonya? Ez a szabályok durva megsértése lenne, már amennyire emlékszem, legalább akkora megsértése, mint hogy én egy nem-drow-t hozok a Sorcere-be.

– Ne merészd kétségbe vonni Triel Baenre tetteinek helyességét – vágott vissza az apró papnő.

– *Asanque* – hajolt meg mélyen Jarlaxle. A drow szó jelenthette azt is, hogy “ahogy kívánod”, de azt is, hogy “hasonlóképpen”.

– Miért vagy itt? – kérdezte Triel.

– Tudtad, hogy jövök -jelentette ki Jarlaxle.

– Hát persze – felelte Triel. – Sokat tudok már, de szeretném hallani a te magyarázatodat is arra, hogyan hatoltál be a mestereknek fenntartott titkos ajtón keresztül a főmágus szobájába.

Jarlaxle benyúlt fekete köpenye redői közé, és elővette a különös pókmaszkt, amellyel a Baenre ház bűvös kerítésén is be szokott mászni. Triel rubinszemei tágra nyíltak. – – Anyádtól azt az utasítást kaptam, hogy ezt hozzam vissza Gromphnak – mondta a zsoldos, kissé savanyúan.

– Ide? – vakkantotta Triel. – A maszk a Baenre Ház tulajdona Jarlaxle nem tudott elfojtani egy aprócska mosolyt, és Entrerire pillantott, Remélte, hogy a bérgyilkos felfog valamennyit a beszélgetésből.

– Gromph majd visszaviszi – felelte Jarlaxle. Odament a törpecsont asztalhoz, elsuttogott egy szót, és gyors mozdulattal az egyik fiókba csúsztatta a maszkt. Triel tiltakozni akart, de aztán csak odament az asztalhoz, s szemügyre vet-

te az immár zárt fiókot. Gromphnak titkos jelszóval és csapdával kellett volna levédenie.

– Nyisd ki – szólt Jarlaxle-nak. – Majd én odaadom a maszkt Gromphnak.

– Nem tudom kinyitni – hazudta Jarlaxle. – A jelszó csak egyszer érvényes.

Jarlaxle tudta, hogy veszedelmes játékba kezdett, de Triel és Gromph ritkán beszéltek egymással, és Gromph, főleg most, a nagy előkészületek idején, ritkán tartózkodott itteni dolgozószobájában. Jarlaxle annyit akart elérni, hogy látványosan, tanúk előtt megszabaduljon a maszktól – nehogy később bármikor is kapcsolatba hozhassák vele. Ez a maszk volt az egyetlen lehetőség egész Menzoberranzanban arra, hogy valaki átjusson a Baenre Ház mágikus kerítésén, és ha arra került volna a sor, hogy Jarlaxle-t gyanúba fogják, a maszknak nagyon fontos szerepe lett volna.

Triel halkán kántálni kezdett, és meredten nézte a csukott fiókot. Felismerte a mágikus energia finom elrendeződéseit, a védőjeleket és titkosításokat, de a rendszer túl szövevényes volt ahhoz, hogy könnyen kibogozhassa. Mágiája az egyik legerősebb volt Menzoberranzanban, mégsem merte összemérni képességeit a bátyjával. Fenyégető pillantást vetett a ravaszkodó zsoldosra, aztán odament Entrerihez.

– Nézz rám – mondta a nő a felszíni közös nyelven, ami roppantul meglepte Entrerit, hisz a drow-k közül nagyon kevesen ismerték ezt a nyelvet.

Entreri beletekintett Triel izzó szemeibe. Próbálta megőrizni higgadtságát, próbált a lehető legalázatosabbnak látszani, de Trielt nem vezethette félre. A nő meglátta az erőt a bérgyilkosban, s elmosolyodott, mintha helyeselné, amit lát.

– Mit tudsz erről az egészből? – kérdezte.

– Csak azt, amit Jarlaxle elmondott – felelte Entreri. Felhagyott a színleléssel, és keményen Trielre nézett. Ha az akaratok csatájára került volna sor, a bérgyilkos, aki élt és virágzott Faerun veszedelmes utcáin, nem lett volna hátrányban.

Triel hosszan állta a rezzenetlen pillantást, és meggyőződött róla, hogy nem sok hasznát vehetné ennek az embernek.

– Tűnjetek el innen – mondta Jarlaxle-nak a felszíni

nyelven. Jarlaxle elindult kifelé.

– Gyorsan – jegyezte meg Entreri felé. – Már kint kell lennünk, mire Triel újra próbálkozik a fiókkal.

Ezzel kiugrottak a nyíláson, a fal összezárult mögöttük, s Triel magára maradt átkaival.

A papnő azonban nem volt olyan eszelős, mint amilyennek mutatta magát. Észrevette, hogy három szál fut itt össze: a saját; ja, az anyjáié, és szemlátomást Jarlaxle-é is. A zsoldos készül valamire, amiben Artemis Entrerinek is szerepe kell, hogy legyen.

Amikor biztonságos távolban jártak már Triel Baenrétől és az Akadémiától, Jarlaxle elmesélte Entrerinek, miről esett szó.

– Szóval nem említetted Drizzt közelgő érkezését – szolt a bérgyilkos. Azt hitte, hogy ez fontos eleme lesz a beszélgetésnek Triellel, a zsoldos mégsem említette.

– Trielnek megvannak a maga hírcsatornái – felelte Jarlaxle.

– Nem áll szándékomban megkönnyíteni a munkáját, hacsak nem kapok érte valamit.

Entreri elmosolyodott, aztán gondolkozni kezdett a zsoldos szavain. Ebben a pokoli városban mindig annyi minden történik. Nem csoda, hogy Jarlaxle annyira jól érzi itt magát! Entreri már-már szeretett volna maga is drow lenni, hogy ő is kikaparhasson magának egy helyet, mint Jarlaxle, s a katasztrófa peremén játszva élje az életét. Már-már

– Mikor mondta Baenre Anya, hogy hozd vissza a maszkot?

– kérdezte a bérgyilkos. Jó darabig távol voltak

Menzoberranzantól, amikor kimentek a svirfnebli követtel találkozni. Nem sokkal a Triellel folytatott beszélgetést megelőzően tértek csak vissza, és Jarlaxle – legalábbis Entreri tudomása szerint – a közelében sem járt a Baenre házban.

– Egyszer régebben – felelte Jarlaxle.

– És azt mondta, hogy ide az Akadémiára hozd? – faggatózott tovább Entreri. Furcsának tűnt az egész. És miért

hozta őt magával Jarlaxle? Eddig sosem jöhetett ilyen magasrangú helyekre, sőt, amikor egyszer Jarlaxle-lal akart tartani a Melee-Magtherébe, a zsoldos kerekén elutasította. Akkor azt mondta, hogy kockázatos lenni odavinni egy nem-drowt, most viszont mégis magával vitte a sokkalta veszedelmesebb varázslóiskolába.

– Nem mondta pontosan, hova vigyem – Ismerte be Jarlaxle.

Entreri nem válaszolt, habár tudta, hogy a válasz igaz. A pókmaszk a Baenre klán értékes tulajdona, egy lehetséges gyenge pont a védelmükben. A Baenre Ház legtitkosabb mélyén volt a helye, sehol másutt.

– Az az ostoba Triel – jegyezte meg lezseren Jarlaxle. - Ugyanazzal a szóval, hogy *asanque*, ő is ki tudta volna nyitni a fiókot. Ismerhetné ennyire azt az öntelt bátyját, aki azt hiszi, hogy tőle senki sem próbál meg lopni, ezért nem is Vesztegeti az időt jelszó-trükkökre.

A zsoldos kacagott, s Entreri követte példáját, habár inkább kíváncsi volt, mint derűs. Jarlaxle ritkán mondott bár-mit is cél nélkül, és nyilván annak is oka volt, hogy most ezt közölte vele. De mi lehet az az ok?

16. fejezet

Menzoberranzan

A tutaj lassan siklott Donigarten kicsiny, sötét tavául amely ugyanannak a barlangnak a keleti végén terült el, ahol Menzoberranzan is volt. Drizzt a tutaj szélén ült, és nyugat felé nézett, amerre a barlang terme kiszélesedett. Hőlátó szeme előtt furcsán elmosódottnak tűnt a látvány. Drizzt ezt kezdetben a tó meleg áramlatainak tulajdonította, és nem sokat törődött vele. Túlságosan el volt foglalva az emlékeivel!

Az ork evezősök ritmikus nyögései elszongították, s egyesével vette számba a múlt dolgait.

Lehunyta a szemét, s akarattal átváltott hőlátásról fénylátásra. Emlékezett rá, hogy Menzoberranzan csodás tornyai, finom mívű faragványai bíbor, kék és vörös tündefényben izzanak.

Amikor azonban kinyitotta a szemét, Jókorá meglepetés érte. A város szinte úszott a fényben! Nemcsak tündefényekben, hanem sárga és fehér világosságban is. Fáklyák és mágikus lámpások ragyogtak mindenfelé. Drizzt egy futó pillanatig arra gondolt, hogy ez a fényözön talán a sötét elfek gonosz életmódjának változását jelzi. Drizzt Mélysötét örökös homályát mindig is összekapcsolta a drow-k sötét szándékaival, de legalábbis ahhoz Illőnek tartotta.

Miért ez a sok fény? Drizzt nem volt oly önhitt, hogy azt gondolja: a kivilágítás vele van kapcsolatban. Nem gondolta, hogy ennyire fontos lenne a drow-knak, és csak a mélységi

gnómok utalásaiból tudta, hogy valami készül. (Fogalma sem volt arról, hogy felszíni támadásról is szó lehet.) Szeretett volna egy másik drow-t megkérdezni erről – a vele lévő nő nyilván tájékozott –, de hogyan hozhatná fel a dolgot anélkül, hogy elárulná magát?

Szinte végszóra, a nő odaült mellé, kényelmetlen közelségbe.

– Hosszúak a napok a Rothe Szigeten -jegyezte meg, s félreérthetetlen vonzalom csillant vörösen izzó szemeiben.

– Sosem tudnám megszokni ezt a fényt – felelte Drizzt éles témaváltással, és a város felé nézett. Remélte, hogy megjegyzésével a kívánt irányba terelheti a beszélgetést. – Csak úgy szúrja a szemem.

– Hát persze – bűgta a nő még közelebb húzódva, s megérintette Drizzt könyökét. – De a kellő időre megszokod.

A kellő időre? Ugyan mihez? – kérdezett volna vissza legszívesebben Drizzt, mert úgy vette ki a válaszból, hogy a nő konkrét eseményre céloz. Fogalma sem volt, hogyan tovább a beszélgetés fonalát, de a hozzábújó nő hirtelen sürgősebb problémát kezdett jelenteni. A drow kultúrában a hímek alacsonyabbrendűnek szolgának számítottak, és egy nő közeledését visszautasítani komoly függelemsértésnek számított.-

Khareesa vagyok – dorombolta a nő. – Mondd, hogy akarsz a rabszolgám lenni. Drizzt felpattant, s előrántotta szablyáit. Elfordult, és meredten figyelni kezdte a vizet, hogy a nő tudtára adja: nem ellene akar fordulni.

– Mi az? – kérdezte a meglepett Khareesa.

– Mozgást láttam a vízben – hazudta Drizzt. – Valami enyhe mélyáramlatot, mintha valami nagy úszott volna át a csónak alatt.

Khareesa a homlokát ráncolta, de azért felállt és fürkészni kezdte a sötét vízfelszínt Menzoberranzanban köztudott volt,

hogy a Donigarten jobbára nyugodt tükre alatt sötét dolgok lakoznak. A rabszolga-felvigyázók legkedvesebb Játékai közé

tartozott, hogy a goblin és ork rabokat átúszatták a szigetről a partra, hogy lássák, mikor rántja le őket valami szörnyeteg. Néhány percig feszült csend volt, csak az ork evezősök nyögtek tovább.

Egy harmadik drow is csatlakozott hozzájuk, s kíváncsian Nézegette Drizzt kéken izzó szablyáját. *“Minden ellenséget Idecsalsz a környékről”,* jelezte némán Drizztnek. Drizzt eltette a szablyát, és visszaállította a szemeit hőlátásra. *“Ha ellenségeink itt vannak a víz alatt, akkor tutajunk árnyéka minden fénynél árulóbb”,* felelte kézjelekkel. – Nincs itt semmiféle ellenség – intett a nő a harmadik drow-nak, hogy menjen vissza a helyére. Amikor a drow távozott, a nő fürkészőn meredt Drizztre. – Harcos vagy? Netán őrzáratvezető?

Drizzt rábólintott, hisz ezzel nem hazudott: valaha valóban őrzáratvezető volt.

– Remek – szólta Khareesa. – Szeretem az olyan hímeket akik

megérik a faradságot.

Gyorsan közeledtek a Rothe Sziget felé.

– Később talán majd még beszélgetünk – mondta a nő, azzal megfordult, s elsuhogott.

Drizzt pislogott, mint akit pofonvágtak. Khareesának nyilván legkevésbé beszélgetni állt szándékában. Drizzt nem tagadhatta, hogy a nő gyönyörű; míves vonásaival, sűrű sörényével, izmos és karcú testévé igazi szépség volt. Drizzt azonban a drow-k közt eltöltött évek során megtanult a te ti szépség és a testi vonзалom mögé tekinteni. Immár képtelen volt különválasztani a testet az érzelmeiktől. Kitérő harcos volt, mert a szívével harcolt, és éppúgy nem küzdött pusztán magáért a harcért, mint ahogy nem tudta magáért valónak elképzelni a testi kapcsolatot sem.

– Később – szólta Khareesa, visszatekintve kecses válla fölött

– Majd ha a férgek eszik a csontjaidat – morogta magában Drizzt álcamosolya alatt. Valamilyen oknál fogva Catti-brie jutott az eszébe, és ennek az emlékképnek a melege egy

pillanat alatt elűzte a kiéhezett drow nő keltette hideg borzongást.

Blingdenstone teljesen elbűvölte Catti-brie-t, annak ellenére, hogy a gnómok nem épp rég nem látott barátként kezelték. Megfosztották fegyvereitől, ékszereitől, de még a csizmáitól is, egy szál ruhában vitték be a városba. A gnóm kísért nem bántották, de nem voltak túl kedvesek sem. Szorosan összekötözték a kezelt, és végigráncigálták a város védheti előcsarnokának keskeny alagútjain.

Először levették a fejről a homlokpántot, de miután rájöttek a működésére, visszaadták az ékszert a lánynak. Drizzt sokat mesélt erről a helyről, s beszélt arról, hogy a mélység gnómok milyen természetes összhangban élnek a környezetükkel, de Catti-brie sosem képzelte volna, hogy ez ennyire igaz. A törpék bányászok voltak, a legjobbak a világon, de a gnómok túlszárnyalták őket. Ők mintha maguk is a sziklákhöz tartoztak volna: földalatti ásólények, akik eggyek a kővel. Házaik olyannak tűntek, mintha csak vulkánkitörésben szétszóródott kőtömbök lennének, a folyosók pedig rég ki-száradt folyó kanyargó járatai.

Száznyi szempár követte Catti-brie-t végig a városon. Tud-, hogy talán az első ember, akit ezek a svirfneblík valaha Nem bánta az érdeklődésüket, mert ő maga is el volt öltve a svirfneblíktől. A gnómok vonásai, melyek odakint olyan szürkének és keménynek tűntek, most mintha lágyabbak, kedvesebbek lettek volna. A lány arra gondolt, milyen lehet egy ilyen arc mosolyogva, és nagyon szerette volna látni is. Ezek itt Drizzt barátai, emlékeztette magát, és megnyugtatta a drow kósza ítélőképessége. Egy kicsi, kerek helyiségbe vitték. Az egyik őt intett neki, 'üljön le valamelyik kőszékre. Catti-brie habozott, mert ékezt Drizzt egyik történetére, amikor a svirfnebli szék

szabályosan foglyul ejtette. Most azonban semmi ilyesmi

nem történt, és hamarosan egy felettebb különös mélységi gnóm lépett be, csákányban végződő kezének végén Drizzt medálját lógatva. | – Belwar – Ezt Catti-brie inkább mondta, mint kérdezte, hisz a gnóm tökéletesen olyan volt, mint amilyennek Drizzt leírta legkedvesebb gnóm barátját.

A gnóm megtorpant, és gyanakvóan méregetni kezdte a lányt S szemlátomást váratlanul érte, hogy egy vadidegen felismeri.

– Drizzt...Belwar – folytatta Catti-brie, és ölelő mozdulatot lett. Saját magára mutatott, és azt mondta: – Catti-brie...

És megismételte a mozdulatot.

Egy szót sem beszéltek egymás nyelvén, kézzel-lábbal mutogatva azonban hamarosan szót értettek, s Catti-brie még azt is el tudta magyarázni, hogy Drizztet keresi. Nem tetszett neki az a sötét arc, amit Belwar erre a megjegyzésre vágott. Amit pedig a gnóm ezután mondott, az az egyetlen tulajdonnév, a drow város neve sem volt túl megnyugtató: Drizzt elment Menzoberranzanba. – A lány főtt gombát kapott, mindenféle más, ismeretlen növényfélésekkel, aztán visszaadták neki a holmiját is, a medállal és az ónix párduccal együtt. A maszkot ellenben nem kapta meg.

Amikor egyedül hagyták – úgy érezte, órákra –, üldögélt a csillagfényes homályban, áldva Alustrielt az értékes ajándékért, s azon gondolkodott, milyen nehéz dolga lett volna a Macskaszem nélkül. Még Belwart sem látta volna, s így nem is ismerhette volna fel.

Még mindig Belwar körül jártak a gondolatai, amikor gnóm végre visszajött, két másik gnómmal, akik a svirfneblík jellegzetes, durva, fémlapokkal borított ruhája helyi hosszú, elomló köntöst viseltek. Catti-brie sejtette, hogy fontos előljárók lehetnek, talán tanácsosok.

– Firble – mutatott Belwar az egyik svirfneblíre, aki eléggé savanyú arcot vágott.

Aztán Belwar a lányra mutatott, majd Firblere, aztán az ajtóra, és elmondott egy hosszú mondatot, amiből Catti-brie

csak annyit értett, hogy "Menzoberranzan".

Firble intett a lánynak, hogy kövesse. Szemlátomást sietett, és Catti-brie, bár szívesen maradt volna még Blingdestone-ban, hogy jobban megismerje a svirfnebliket, egyetértett vele. Drizzt máris túl messze jár. Catti-brie felállt, és indult volna az ajtó felé, de Belwar csákánykeze útját állta.

A gnóm elővette a mágikus maszkot, és a lánynak nyújtotta.

– Drizzt – szólt, és a lány arca felé bökött. – Drizzt. Catti-brie bólintott: megértette, hogy a gnóm szerint bölcsebb lesz, ha drow alakban indul útnak. Már ment volna kifelé, de aztán visszafordult, és hirtelen indíttatással meg paskolta Belwar arcát. Mosolyogva kilépett a házból, és Firble nyomában maga mögött hagyta Blingdenstone-t.

– Hogy vetted rá Firble-t, hogy elvigye a drow-k városába – kérdezte a másik tanácsos Belwart, amikor egyedül maradtak.

– Bivrip! – rikkantotta Belwar. Összezsapta mithril kezeit, mire szikrák és izzó energiahullámok futottak végig szerszámokon. Ravaszkodó pillantást vetett a tanácsosra aki elnevette magát a gnóm-praktikán. Szegény Firble!

Drizzt örömmel kísért ki egy csapat orkot a szigetről vissza a szárazföldre, hisz így elkerülhette a találkozást Khareesával. A nő a partról nézte őt, kissé csalódottan, de várakozón is, mintha azt akarná jelezni, hogy Drizzt most megmenekült, de csak időlegesen.

A szigetet maga mögött hagyva Drizzt teljesen átadhatta magát a gondolatainak. Feladatai, a rá leselkedő veszélyei ott várták a városban, és ő nem tudta, hol kezdje a keresést. Félt, hogy végül meg kell adnia magát, mert csak így ment heti meg a barátait.

Zak'nafein jutott eszébe, apja és barátja, akit helyette áldoztak fel a gonosz Pókkirálynőnek. Aztán Wulfgarra gondolt, és a fiatal barbár emléke megerősítette elszántságában. Nem magyarázkodott a parton várakozó

rabszolga-felvigyázóknak. Arc kifejezésével világosan tudtukra adta, hogy

itt nincs helye a kérdezősködésnek, és határozottan elindult (szárazföld belseje felé).

Könnyedén és vigyázva járt Menzoberranzan zegzugos utcáin. Tucatnyi sötét elffél találkozott, házi örök gyanakvó pillantásai kísérték a sztalogmit-oszlopok mellől. Drizztnek állandóan az a lehetetlen gondolat járt a fejében, hogy felismerhetik, és állandóan újra el kellett mondania saját magának hogy több mint harminc éve nem járt erre. és Drizzt

Do'Urden, de még maga a Do'Urden Ház is már rég a múlté.

De ha mindez igaz, akkor miért van most itt, ezen a helyen, amit látni sem akar?

Drizzt szeretne volna, ha van egy fekete piwafwija. Erdő-1, vastag és meleg útiköpenye a felszíni környezetre készült, és aki ránéz, annak ez eszébe is juthat. A fejébe húzta csuklyáját, és ment tovább. Egyre ismerősebbek lettek a kanyargó utak, sötét járatok.

f Az egyik kanyar után meglepő fény csapott hőlátó szemébe. A cseppkőhöz lapult, s megfogta Csillám markolatát. i: Négy drow hím közeledett beszélgetve, ügyet sem vetettek Drizztre. Amikor Drizzt szeme átállt a fényre, látta, hogy a Baenre Ház jelét viselik, s egyikükönél fáklya is van.

Drizzt nem sok hasonló furcsaságot látott életében. Miért? – kérdezte magától állandóan. Nem tudta, mire vélje a dolgokat. Úgy döntött, hogy visszamegy a Rothe Szigetre, és ezen a félreeső helyen üt tanyát. Talán még Khareesából is ki tud szedni valamit a fények okáról, s így több tudással indulhat következő városi körútjára.

Ment tovább, mélyen a szemébe vont csuklyával, s észre sem vette a lépteket, melyek az övét követték:

Menzoberranzanban nem sokan vették észre a Bregan D'Aerthe működését.

Catti-brie-nek még sosem volt része ilyen rejtelmes, csodálatos látványban. A Macskaszem csillagfényében a

tornyok és a függő cseppkövek még látványosabbak voltak. Menzoberranzan tündéfényei megvilágították a mesteri faragványokat, melyeknek sokszor felismerhető alakjuk volt (legtöbbször pók), de akadtak szabadon áramló, szürrealisztikus és gyönyörű ábrák is. Catti-brie örült volna, ha más körülmények között jöhetett volna ide. Szívesen lett volna felfedezői aki feltárja az üres Menzoberranzant, és biztonságban tanulmányozhatja a fantasztikus drow művészet alkotásait. Mert bármennyire el is volt bűvölve, rettenetesen félt Húszezer drow, húszezer gyilkos ellenség járt körülötte, Félelmei legyőzésére megszorította mágikus medálját, és a benne lévő képre, Drizzt Do'Urden arcására gondolt. Mert tudta, hogy Drizzt itt van valahol a közelben, és ennek bizonyítékeként a medál felizzott, s erősen melegíteni kezdte a tenyerét.

Aztán kihűlt. Catti-brie módszeresen haladt: először visszafordult észak felé, a titkos alagutakba, amelyeken át Firble idehozta. A medál hideg maradt. Lassan jobbra, nyugat felé fordult a közeli szakadék felé – Karomszurdoknak hívták –, majd a magasabb szintekre vezető lépcsők felé. Ezután délre nézett, a legpompásabb városrész csillámló tornyai felé. A medál hideg maradt, és csak akkor kezdett melegedni, amikor a lány továbbfordult, a viszonylag levegős keleti részek felé. Drizzt tehát kelet felé van. Catti-brie nagy levegőt vett, megerősítette magát, és bátorságot gyűjtött, hogy kilépjen a járatból a nyílt térre. Megint a kezére pillantott, díszes köpönyegére, és kissé megnyugtatta a tökéletes drow álca. Szerette volna, ha Guenhwyvar mellette van – eszébe jutott, amikor Ezüsthaldban megjelent a párdúc –, de nem akart szükség-telén feltűnést kelteni.

Gyorsan és csendesen mozgott, mélyen a homlokába húzva csuklyáját. Összegörnyedve haladt, s kezében ott szorongatta a medált, ami vezette és ami erőt adott neki. Igyekezett elkerülni a házi örök pillantásait, és tüntetően elfordította tekintetét, amikor egy drow szembejött vele.

Már majdnem túlért a cseppköves részen, látta a mohamezőt, a gombaligetet, de még a tavat is, amikor hirtelen két drow lépett elő a homályból, és elállták az útját.

Az egyik kérdezett valamit, amit ő persze nem értett. Önkéntelenül is hunyorogni kezdett, és észrevette, hogy amazok a szemét nézik. Hogyne nézték volna, amikor nem ragyogott a hőlátás vörösében – ahogy a gnóмок meg is mondták neki. A hím ismét feltette kérdését/némileg erőteljesebben, aztán a háta mögött a tó felé pillantott.

Catti-brie sejtette, hogy valami őrjárat tagjai lehetnek, és felől tudakozódnak, hogy ugyan mit keres a városnak ezen részén. Észrevette, milyen udvariasan bánnak vele, és eszébe jutottak azok a dolgok, amiket Drizzt mesélt a drow társadalomról.

Elvégre ő nő, amazok pedig csak hímek. Az érthetetlen kérdés ismét elhangzott, de Catti-brie csak egy vicccsorral válaszolt. Az egyik járőr a fegyvere markolatához kapott, de Catti-brie vádlón a hímekre mutatott, és gonoszul elvicsorodott.

Az örök látható zavarban néztek össze. Úgy látták, hogy ez nő vak, vagy nem használja a hőlátását, pedig a város fényei nem ennyire erősek. Nem lett volna szabad látnia a mozdulatot, márpedig nyilván látta, hisz rámutatott. Catti-brie felmordult, intett, hogy álljanak félre, és legnagyobb meglepetésére (valamint határtalan megkönnyebbülésére) a hímek elháráltak. Gyanakvóan méregették tovább, te nem tetted ellenséges mozdulatot. Catti-brie megint össze akarta húzni magát, hogy csuklyája alá rejtőzzék, de aztán mást gondolt. Elvégre ez Menzoberranzan, tele gögös sötét elffel, tele intrikával. Olyan hely, ahol a tudás, vagy a tudás látszata – rendkívül fontos az életbenmaradáshoz.

Catti-brie hátravetette csuklyáját, és kihúzta magát. Kirázta fehér hajzuhatagát a csuklya ráncsaiból. Gonosz pillantást a két döbrent hímre, s kacagásban tört ki. A két őr elrohant. A lány rettentően megkönnyebbült. Újabb nagy lélegzetet

vett, megmarkolta tenyerében a medált, és elindult a tó felé.

17. fejezet

Az ellenség legjava

“Tudod, kicsoda?”, kérdezte a drow katona néma kézjelekkel Khareesa előre-hátra ingatta magát álltában: nem egészen; értette a dolgokat. Egy csapat fegyveres drow jött a Rothe Szigetre, kérdezősködtek, kivallatták az ork és goblin rabszolgákat, de még a felügyelőket is. Nem viselték egyetlen ház jelét sem, és kivétel nélkül mind hímek voltak.

Ez azonban nem akadályozta meg őket abban, hogy igencsak keményen bánjanak vele, a nővel, mellőzve a nemének kijáró tiszteletet.

– Tudod? – kérdezte a katona most már hangosan, s a váratlan zajra két másik katona is odajött.

– Elment – mondta a hím a társainak, megnyugtatóképpen.

– Be a városba

“De már jön vissza”, szólt egy negyedik drow kézjelekkel, miközben sietve csatlakozott a többiekhez. *“Épp most kaptuk a Jelet a partról”*

Ez a nagy érdeklődés kíváncsivá tette Khareesát.

– Khareesa H'kar vagyok – jelentette ki: a H'kar ház a város alacsonyabb rangú nemes házai közé tartozott, de azért még

nemes volt. – Ki ez a hím, akiről beszéltek? És mitől olyan fontos?

A négy drow ravaszul összenézett, majd az újonnan érkezett ellenségesen Khareesára meredt. -

– Hallottál már a Daermon N'a'shezbaernonról? – kérdezte halkan.

Khareesa bólintott. Hogyne hallott volna erről a Házzól, amit közismert nevén Do'Urdennek neveztek. Valaha a város nyolcadik Háza volt, de csúfos véget ért.

– És az ő másodszülött fiukról? – kérdezte a hím. Khareesa bizonytalanul beharapta a száját. Megpróbált

visszaemlékezni a Do'Urden ház tragikus történetére, és eszébe jutott valami renegát-ügy. Az egyik hím segített neki emlékezni.

– Drizzt Do'Urden – mondta az ör.

Khareesa már bólintott volna – természetesen azelőtt futólag hallotta ezt a nevet –, de aztán kimeredt a szeme, amikor rádöbbsent, ki volt az a jó kiállítású, bíborszemű drow, aki otthagya a Rothe Szigeten.

“Látott valamit”, vélte az egyik katona.

“Ugyan már”, vitatkozott egy másik. “Semmit sem sejtett, amíg meg nem hallotta a renegát nevét.”

– De most már sejt – szólt az első hím, és mindenki a nőre meredt.

Khareesa már rég kiismerte gonosz szándékukat, és lassan hátrálni kezdett tőlük, karddal és korbáccsal a kezében, de hirtelen egy kard hegyét érezte hátulról a páncéljának nyomódni.

– A H'kar ház... – kezdte volna, de hangja hirtelen elhalt, amikor a mögötte álló hím átdöfte kardját a finom páncélon, és a drow nő veséjén is. Khareesa megrándult, amikor a hím kihúzta a fegyver pengéjét. Fél térdre rogyott, megpróbált eszméletén maradni és gyors mozdulattal fegyvere után kapott.

A négy katona rávetette magát. Nem hagyhattak szemtanúkat.

Drizzt le nem vette a tekintetét a különös fényben úszó városról, miközben a tutaj lassan siklott Donigarten sötét vizén.

Fáklyák? Mindig csak erre tudott gondolni, és szinte teljesen meg volt győződve arról, hogy a drow-k felszíni expedíciót terveznek. Mi másért rontanák a szemüket ilyesmivel?

Amikor a tutaj beért a Rothe Sziget hínáros öblébe, Drizzt észrevette, hogy más hajó nem áll a part mellett. Ezen azonban nem sokat gondolkozott, s kilépett az iszapos partra. Az orkok még le sem tették az evezőt, amikor egy másik drow bukkant fel, és a tutajra ugrott. Megparancsolta a szolgálknak, hogy azonnal induljanak vissza a szárazföld felé.

A parton ork rothe-pásztorok tipródtak a sárban, rongyos köpenyüket szorosan összehúzza magukon. Ez a látvány nem volt szokatlan, hisz nemigen volt mit csinálniuk. A sziget apró volt, alig száz lábnyi hosszú, és még ennél is kevésbé széles, ellenben elképesztően gazdagon tenyészték itt az olyan alacsonyabbrendű növényfélék, mint a moszat és a gomba. A tájat meredek dombok és völgyhasadékok szabdalták, és az orkok feladata – amellet, hogy a jószágokat a szigetre hozták – főleg abban állt, hogy vigyázzanak, nehogy az állatok valami szakadékba találjanak esni.

Így *aztán* jobbra a parton üldögéltek, komor merengésbe burkolózva. Drizztnek úgy tűnt, mintha kissé feszültebbel lennének a szokottnál, de a városi eseményeken rágódva ennek sem szentelt túl nagy figyelmet. A drow rabszolga-felvigyázók őrhelyei felé pillantott, és megnyugodva látta, hogy strázsák a helyükön vannak. A Rothe Szigeten sosem történt semmi.

Drizzt megindult a szárazulat belseje felé, a sziget legmagasabban lévő helyéhez. Itt állt a sziget egyetlen épülete: kicsiny, kétkamrás, gombaszárakból épült kunyhó. Drizzt menet közben átgondolta a stratégiát, ahogy majd kiszedi Khareesából a szükséges adatokat, nyílt összeütközés nélkül.

Az események azonban sürgették, és el is határozta, hogy a szabályait is használja majd, ha kell.

Alig tíz lépésnyire a kunyhó ajtajától Drizzt megállt, és látta, hogy az ajtó lassan nyílni kezd befelé. Egy drow katona jelent meg a küszöbön, s könnyed mozdulattal *Drizzt* lába, elé gurította Khareesa levágott fejét. I

– Erről a szigetről nincs menekvés, Drizzt Do'Urden - mondta az ismeretlen drow.

Drizzt mozdulatlanságba dermedt, de a tekintete ide-oda járt: gyorsan felmérte a helyzetet. Feltűnés nélkül befúrta a lábát a mohába.

– Elfogadom, ha megadod magad – folytatta a drow. - Nem...

A drow szava elakadt, amikor földes moharög repült az arcába. Kardot rántott, s védekezően maga elé kapta a kezét.

Drizzt rohama követte a moha-lövedéket. A kósza egyetlen szökkenéssel ellenfele előtt termett, és egy pördüléssel letérdelt. Lendületét kihasználva alattomos, mély vágást ejtett, ami a térdénél találta el a meglepett drow-t. A katona teljes szalót vetett, aztán földet érve sebesült lábához kapott.

Drizzt érezte, hogy mások is vannak még a házban, ezért felpattant és gyorsan megkerülte az épületet, hogy az ajtóból ne lássanak rá. Leszaladt a domb meredek lejtőjén. Elvetődve gurulni kezdett lefelé, hogy lendületet vegyen. A gondolatai összekuszálódtak, s egyre inkább kétségbeesett.

Több tucatnyi rothe legelészett a mohás hegyoldalban: morogva tiltakoztak a behatoló megjelenése ellen. Drizzt kattanásokat hallott: nyílpuska-lövedék fúródott az egyik allatba. A rothe megtántorodott, és mire a földre puffant, már aludt is.

Drizzt földközelségben maradt, próbálta kitalálni, merre meneküljön. Csak rövid ideje volt a szigeten. A múltban sosem járt erre, és nem ismerte a terepet. Azt azonban tudta, hogy a lejtő mély hasadékba torkollik, és sejtette, hogy ez lesz az egyetlen esélye.

Újabb lövések érkeztek a háta mögül, s egy elhajított dárda is csatlakozott a lövedékekhez. A rémült csorda rohangálni, rugdosódni kezdett. A rothék nem voltak nagyok a maguk három lábnyi magasságával, de testük izmos és tömör. Könnyedén eltaposhatták vagy összenyomhatták volna Drizztet, aki közöttük kúszott.

A problémák szaporodni látszottak, mert Drizzt az egyik állat lábai között katonai csizmákat pillantott meg. Nem sokat gondolkodott, nekidőlt a rothenek, és lelökte a lejtőn, ellenfele felé. Egyik szablyája a magasba emelkedve hárította a lecsapó kardot, a másik pedig kidőött a rothe lábai között, de az ellenfél elugrott.

Drizzt maga alá húzta a lábait, és teljes erejével nekifeszült az állatnak, kihasználva az enyhe lejtő előnyét. A rothe felemelkedett a földről és oldalra dőlt, leverve lábáról a drow-t. A katona elég ügyes volt ahhoz, hogy egyik lábát átemelje az állat háta felett, és átvetődjön rajta, hogy szemtől szemben állhasson Drizzttel. Drizzt azonban nem volt sehol.

Egy rémült mekegés volt az egyetlen jel, hogy a kósza támad oldalról. A meglepett katona előrenyújtotta kardjait és megpördült, alig-alig hárítva a szablyák vágását. Az egyik lába ki is csúszott alóla, de gyorsan visszanyerte egyensúlyát, 8 vad döfésekkel próbálta sakkban tartani Drizztet.

A kósza kilépett jobb felé, s ismét magasabban volt, pedig tudta, hogy ezzel a mozdulattal esetleg kiszolgáltatja magát a dombtetői íjászoknak. A szemével és a szablyáival előre figyelt, de a fülei hátra hallgatóztak.

Az egyik kard alacsony ívvel vágott felé, de Csillám megakasztotta és lenyomta. Az első vágást egy másik követte, kissé magasabban, és Drizzt másik szablyája is megvillant, váratlan előremutató mozdulattal, hogy lecsapja a pengét. Halk hussanó hang hallatszott hátulról. Az ellenséges drow gonoszul elvigyorodott: azt hitte, találni fog előredőfő pengéjével, de Drizzt Csillámot is bevetette.

s félrecsapta a drow karját. Felrántotta a szablyákat, teljes

körben megpördült, a kardokat a feje fölé tartotta, és a drow mellé lépett.

Bizodalma az ismeretlen ijásban nem volt hiábavaló. Ellenfele rémulten rándult félre, hogy elkerülje a lövedéket, de nem járt sikerrel. A drow katona találatot kapott, s arca eltorzult a fájdalomtól. Drizzt lerántotta a drowt, s rárontott. Szablya ütközött kardnak. *Drizzt* másik szablyája céltudatosabban mozgott, a drow hasát kereste.

A sebesült drow figyelemreméltó ügyességgel védekezett, de az egyik lábát már alig érezte. Hátrálás közben egyre jobban húzta le a lejtő. Amikor hátrapillantott, köszirtet látott a húszlábnyi mély szakadék szélén. Megcélozta ezt a szirtet, hogy majd nekivesse a hátát. Társai már rohantak le a lej tőn: hamarosan kisegítik. A hamarosan azonban túl késő lett. Mindkét szablya lecsapott gyors egymásutánban, és egyre lejjebb kényszerítette a drowt. A szakadék előtt Drizzt egyszerre döfött a két pengével keresztbe, s széttolta ellenfele kardjait. Drizzt nekivetette magát a drownak, és rálökte a szirtre. A katona fejében mintha ezernyi csillag robbant volna szét. A mohás földre rogyott, azzal a tudattal, hogy a renegát gyilkos pengéi mindjárt végeznek vele.

Drizztnek azonban sem ideje, sem kedve nem volt a végső csapásra. A szakadék széléhez ugrott, s remélte, hogy odalent moha és nem kő van.

Ehelyett sarat talált, s pompás szaltóval levetette magát, aztán rohanni kezdett, ahogy csak tudott, cikkcakkban cikázva a sztalagmit tük között. Összegörnyedt, mert sejtette, hogy az ijások hamarosan megjelennek a párkányon.

Rájött, hogy sok ellenség van körülötte, méghozzá nagyon közel. Egy alak haladt vele párhuzamosan, jobbra tőle. Drizzt behúzódot az egyik cseppkő mögé, de ahelyett, hogy folytatta volna útját előre, kifordult oldalra, hogy szemtől szembe találkozzon ellenfelével.

Csillám ezúttal alacsony vágást hárított. Drizzt nem tudott meglepetést okozni, legalábbis a manőverével nem, arra

azonban a magasra tartott kardú drow nem volt felkészülve, amikor Drizzt a vártnál jóval fürgébben felcsapott másik pengéjével. A felfelé mutató kardhegy átszúrta a drow hasfalát, és bár Drizzt nem tudta eléggé kinyújtani a karját ahhoz, hogy befejezze a mozdulatot, a drow harcképtelenül hanyatlott a földre.

De mögötte már ott volt az újabb ellenfél, aki vakmerő vadsággal vetette magát a térdelő Drizztre.

A kószát csak pusztá ösztöne mentette meg: felkapta szablyáit a feje fölé, inkább csak érezve, mint látva a támadó mozdulatait. Drizzt érezte, hogy hátrányban van: öröklött mágiájához folyamodott, és sötét gömböt idézett maga és ellenfele köré.

A pengék tovább csattogtak, marták egymást, s mindkét fél kapott jó pár karcolást. Drizzt felmordult és igyekezett még jobban koncentrálni. Lassan sikerült az egyik lábát maga alá húznia.

Az ellenfél váratlan, erőteljes kettős vágással rukkolt elő - és kis híján orra bukott, amikor pengéi a semmibe hasítottak. Azonnal megpördült, s maga elé kapta kardjait – majd-nem ki is repült a kezéből mind a kettő, amikor belecsapott egy cseppkőtű oldalába.

. A harc hevében megfedkezett a terepviszonyokról, a közeli oszlopról. Hallott már egyet s mást Drizzt Do'Urdenről, 8 most teljes súlyával felfogta, mekkorát hibázott.

Drizzt az oszlop egyik lekerekedett nyúlványán kuporgott, és Összerándult, amikor hallotta a kőnek csattanó kard

hangját maga alól, de nem örült *igazén*. Nem látta Csillám kékes izzását, ahogy a szablya lecsapott a mágikus sötétségben. Egy pillanat múlva már zavartalanul rohant tovább. A bokája még fájt, de bírta az iramot: Elért a hasadék hátsó végébe, felmászott a magas dombbal szemközi oldal egyik párkányára. A párkány a sziget távolabbi, keleti vége felé futott. Drizzt úgy tudta, hogy arrafelé egy lagúna van, nem is túl messze. Ha eljut odáig, egyenesen beleugrik. Pokolba a

víziszörnyekről szóló mesékkel! Volt épp elég nagyon is valóságos ellenfele.

Catti-brie hallotta a neszeket a sziget felől. A hangok zavartalanul úsztak át a Donigarten sima, sötét tükre felett. Egy gombaszár mögött magához hívta Guenhwyvart, és ahogy a köd kézzelfogható alakot öltött, elindultak.

A tónál a lány, nem túlságosan bízva drow álcájában, elkerülte a környéken lézengő sötét elfeket, s inkább magához intett egy orkot. Rámutatott az egyik csónakra, jelezve, hogy az ork vigye át a szigetre. Az ork azonban idegesnek látszott, vagy legalábbis zavartnak. Megfordult és el akart menni.

Catti-brie tarkón vágta.

A meghunyászkodott rabszolga visszafordult. Catti-brie a csónak felé taszigálta: az ork beszállt, s megmarkolta az evezőt.

Catti-brie is be akart lépni a csónakba, de erős drow férfikéz kulcsolódott a csuklójára.

A lány fenyegető pillantást vetett merénylőjére, és felmordult: ismét blöffölni próbált, de az elszánt hím nem vette be a cselt. Másik kezében tört tartott/amit Catti-brie oldalának szegezett.

– El innen! – szólt. – A Bregan D'Aerthe mondja, hogy el innen!

Catti-brie egy szót sem értett a felszólításból, de ellenfele meglepetése hamarosan épp akkora lett, mint az övé, amikor egy háromszáz kilós fekete tömeg zuhant rá, s a vízbe borította,

Catti-brie beugrott a csónakba, s vad pillantást vetett az orkra, aki úgy tett, mintha semmit sem látott volna, csak evezett, mint a veszekedett. A lány visszánézett a partra: félt, hogy hagyják Guenhwyvart.

Félelme azonban alaptalannak bizonyult: hatalmas csobbanás hallatszott mellettük, s a párduc már előttük járt.

Ez már túl sok volt a holtra rémült orknak: felordított, a vízbe vetette magát, s kétségbeesetten evickélni kezdett a part felé. Catti-brie átvette az evezést, s többé nem nézett hátra.

A párkány kezdetben mindkét oldalról nyitott volt, s Drizzt hallotta a nyílpuska-lövedékek szisszenéseit a feje fölött és a háta mögött. Szerencséjére a lövöldöző drow-k a másik oldalon voltak, hátrébb, a domb aljánál, s a kézi nyílpuska nem tartozott a hosszú távra is pontosan lövő fegyverek közé.

Drizzt nem volt meglepve, amikor futó alakja bíbor lángokat vetett: tündéfenyek gyúltak a lábán, a karján, hogy ellenfelei jobban lássák.

Szúrást érzett a bal vállában: odanyúlt, és gyorsan kirántotta az apró lövedéket. A seb felületi volt csupán, s a lövedék lendületét javarészt felfogta a törpe-készítésű mithril láncing, amit Drizzt viselt. Futott tovább, s csak reménykedhetett benne, hogy nem került túl sok méreg a vérébe. A párkány lassan jobb felé kanyarodott: Drizzt háttal került ellenségeinek. Most még sebezhetőbbnek érezte magát, de aztán hamar rájött, hogy az új helyzet még a javára is válhat, mert gyorsabban maga mögött hagyhatja a lövészeket. A I lövedékek egy idő után ártalmatlanul kezdtek lehullani a háta mögött, és a párkány megint elkanyarodott, vissza bal felé, egy másik domb alapja mentén.

A Donigarten vize ott sötétlett Drizzt alatt. A drow arra gondolt, hogy elteszi a szablyáit és ott helyben leugrik, de túl

sok éles szikla állt ki a falból ahhoz, hogy megkockáztassa.

A párkány nagyjából nyitott maradt jobb felé, és futott tovább. A hegyoldal ott tornyosult a bal oldalán, megvédte őt a távoli íjászoktól, de a közelebbi ellenségektől nem. Egy kanyarból kibukkanva az utolsó pillanatban vette észre, hogy a forduló mögött beugró van, a beugróban pedig ellenség várakozik.

A katona kiszökökent Drizzt elé, kezében kard és tör. Az egyik szablya félreütötte a kardot, s Drizzt egyenesen előredőfött, tudva, hogy a tör megállítja szúrását. Amikor bekövetkezett a várt hárítás, Drizzt a lendülete erejével kicsapta a tör, s térdével keményen a drow hasába rúgott. Drizzt összecsapta két kezét, s a szablyák markolata keményen nekicsattant a drow fejének. Azonnal visszakapta a pengéket, mert attól tartott, hogy a tör vagy a kard visszadőf, de ellenfele már túl volt azon, hogy visszavágjon: eszméletét 5 veszve zuhant a földre. Drizzt átlépett rajta, s folytatta útját. Most már forrongtak benne az ösztönök, s úgy érezte, hogy senki sem állhat meg előtte. Egycsapásra visszaváltozott a valamikori vadásszá, az ősi, szenvedélyes düh megtestesítőjévé.

Egy sötét elf ugrott rá a következő cseppkő mögül: Drizzt fél térdre vetette magát és megpördült, hasonló manőverrel, mint amit a háznál alkalmazott.

Ezúttal azonban ellenfelének több ideje volt reagálni, s hárításra eresztette karját. A vadász azonban számított erre.

Drizzt elülső lábára támaszkodott, s széles forgórúgást hajtott végre: állon találta a meglepett drow-t. A katona lezuhant a szakadék szélén, de néhány méter után megkapaszkodott: azt hitte, hogy a bíborszemű drow most azonnal végez vele.

A vadász azonban már messze járt: futott a szabadságáért,

Drizzt újabb ellenfelet pillantott meg maga előtt, aki előre-nyújtott karral állt: nyilván nyilpuskát tartott a kezében.

A vadász azonban gyorsabb volt a suhanó lövedéknél. Ösztönei azt súgták neki – s nem is tévedtek –, hogy villanó szablyáival útját állhatja a lövésnek.

Aztán Drizzt már rá is vetette magát a drow-ra, s annak társára, aki éppen előugrott egy közeli cseppkő mögül. A két sötét elf vadul hadakozott, azt hitték, hogy számbeli fölényük több mint elegendő.

Nem ismerték fel Drizztben a vadászt – Artemis Entreri vörösén izzó tekintete azonban igen.

4. RÉSZ

A HÁLÓBAN

Az egyik Jaeruni szekta szerint az emberiségnek hét fő bűne van. de ezek közül is a legelső a kevélység. Az én értelmezésem szerint ez elsősorban a királyokra vonatkozik, akik istennek kiáltják ki magukat, vagy legalábbis meggyőzik alattvalóikat arról, hogy istenekkel beszélgetnek, tehát hatalmuk istentől adott.

Ez azonban csak egyik megnyilvánulása ennek a súlyos bűnnek. Nem kell királynak lenni ahhoz, hogy valakit hatalmába kerítsen a hamis büszkeség. Montolio DeBrouchee, kósza-mesterem sokszor figyelmeztetett erre, az ő leckéje azonban a gőg személyes oldalát hangsúlyozta. "A kósza sokszor egyedül jár, de mindig vannak a közelben barátai", mondta annak idején ez a bölcs ember. "A kósza ismeri környezetét, és tudja, hol találhat szövetségest magának."

Montolio észjárása szerint a gőg a vaksággal volt egyen-lő, a belátás és a bölcsesség elhomályosulása, a bizalom veresége. Aki túl büszke, az egyedül jár; és nem törődik azzal hogy társakat szerezzen.

Amikor észrevettem, hogy Menzoberranzan hálója kezd egyre szorosabban körém fonódni, ráébredtem tévedésemre: a gőgömre. Annyira elteltem volna magammal, hogy elfelejtem szövetségeseimet, akik lehetővé tették, hogy megérjem ezt a

küldetést? Wulfgar halála miatti haragom és Catti-brie-ék iránti félelmeim között sosem gondoltam bele abba, hogy életben maradt barátaim magukon is tudnak segíteni. Eldöntöttem, hogy a baj, ami a nyakukba szakadt, csakis az én hibám, és kizárólag az én kötelességem, hogy ezt jóvátegyem, bármennyire lehetetlenfeladat is ez egyetlen személy számára.

Hogy elmegyek Menzoberranzanba, feltárom az igazságot, és útját állom a bajnak, még akkor is, ha ennek a saját életem az ára.

Micsoda ostoba voltam!

A büszkeség elhitette velem, hogy én vagyok az oka Wulfgar halálának. A büszkeség hitette el velem, hogy én vagyok az egyetlen, aki helyre teheti a dolgokat. A pusztá önhietség akadályozott meg abban, hogy őszinte legyek barátommal, a törpe királlyal, aki elegendő sereget adhatott volna bármiféle drow támadás ellen.

Azon a párkányon ott, a Rothe Szigeten rádöbbsentem, hogy fizetnem kell önhietségemért, és talán azoknak is fizetnie kell, aki kedvesek nekem.

A lélek igazi kudarca az a tudat, hogy önhietségünk ilyen veszteséget és fájdalmat okozhat. A büszkeség a személyes diadal csúcsai felé hív, a magaslaton azonban erős szelek süvöltenek, s a láb bizonytalan. Aztán jön a zuhanás.

Drizzt Do'Urden

18. fejezet

A hősies vereség

Egy sötét elfet pillantott meg a szigeti kikötőben, aki integetett neki, hogy forduljon vissza. Úgy tűnt, egyedül van.

Catti-brie felemelte Taulmarilt, és lőtt. A nyílvesző ezüstös fénnel fűrődött a sötétségbe, majd a meglepett drow mellkasába, messze hátralökve őt. Egy perc múlva a lány és a párduc már a parton álltak. Catti-brie megtapogatta a medált, és éppen mondta volna Guenhwyvarnak, hogy jobbra [menjen, de a párduc már érezte gazdája közelségét, és rohant befelé a szigetre, elkanyarodva a parttól.

A lány követte, amilyen gyorsan csak tudta, de majdnem rögtön elvesztette szem elől a loholó macskát, amikor Guenhwyvar bevett egy éles kanyart az egyik domb mögött.

Catti-brie döbbsent kiáltást hallott, majd amikor kibukkant a hegy pereme mögül, egy sötét elf katonát látott, aki meredten bámult az ellenkező irányba, nyilván Guenhwyvar után. Az egyik kezében lövésre emelt számszeriját tartott. 'A lány

futtában rálőtt, de a lövés túl magas volt, és a drow feje fölött perzselt lyukat a kőbe. A katona megpördült és visszalőtt: a lövedék a vetődő lány mellett suhant el.

Catti-brie gyorsan előkapott egy új vesszőt, és ismét célzott: a vessző átégette a félreugró drow lebbenő piwafwiját. A katona fél térdre ereszkedett, újratöltötte a számszeríjat, és újabb lövésre készült.

Catti-brie sem télenkedett: a nyíl átégette a számszeríjat s a drow kezét, majd belefűrödött a mellkasába.

A lány megnyerte ugyan a párbajt, de értékes időt veszített. Megint a medál iránymutatását kérte, s futott tovább.

Képzett ellenfeleinek vad támadásai lassan kimért csapásokká csitulnak, ahogy Drizzt minden vágást hárított, sőt, néha még visszatámadnia is sikerült. Az egyik drow-nál már csak egy fegyver maradt: tört tartó kezét az oldalához szorította, hogy elállítsa az erős vérzést.

Drizzt önbizalma kissé erőre kapott. Vajon hány ellenfél lehet még a szigeten? – tűnődött, s kezdte azt hinni, hogy talán győzhet.

Megfagyott a vér az ereiben, amikor fenyegető hördülést hallott a háta mögül: nyilván ellenfeleinek valami szörnyeteg segítőtársát. A sebesült drow katona rémült arcot vágott, hátrálni kezdett, de Drizzt most ennek sem tudott örülni. A legtöbb drow fegyvertárs legalábbis veszedelmes volt, legtöbbször kiszámíthatatlan, kaotikus borzadály. Ha ez csakugyan valami megidézett szörnyeteg, valami démoni szövetséges, akkor neki befellegzett.

A hátráló drow futásnak eredt a párkány szélén, Drizzt pedig, távozását kihasználva, kissé oldalra fordult, hogy vethessen egy pillantást új ellenfelére.

Fekete macska-alak surrant el mellette, s a menekülő drow nyomába eredt. Drizzt egy pillanatig azt hitte, hogy

valamelyik drow-nak olyan szövetségese van, aki nagyon hasonlít Guenhwyvarra, de aztán látta – vagy inkább ösztönösen érezte –, hogy ez maga Guenhwyvar. *Guenhwyvar!*

Először izgatott lett, *aztán* összezavarodott. Arra gondolt,; hogy talán Regis hívta elő a macskát Mithril Csarnokban, Guenhwyvar kiszökött utána. Ez azonban lehetetlennek tűnt, mert a párduc nem lett volna képes annyi ideig az; Anyagi Síkon maradni, hogy egészen ideig eljusson a törpe erősségtől. Valakinek ide kellett hoznia a figurát Menzoberranzanba!

Álnok döfés hatolt át Drizzt ellanyhuló védelmén: a drow penge hegye átszúrta a finom láncinget, s belevágott Drizzt mellkasába. Az elrévedt kósza azonnal kizökkent gondolataiból: eszébe jutott, hogy van még egy ellensége.

Szemkápráztatóan gyors pördüléssel előreszökkent, s különböző irányból kezdett vagdalkozni. A katona azonban állta a sarat: pengéi háritották a gyilkos csapásokat, de még fel is hasították Drizzt csizmáját, amikor a kósza megpróbálta térden rúgni.

Türelem, intette magát Drizzt, de Guenhwyvar megjelenése és a számtalan megválaszolatlan kérdés nem hagyta nyugodni.

A menekülő drow befordult a kanyarba. A párduc egyre jobban megközelítette. A katona megmarkolta az egyik cseppkőtűt, és jobb felé lendült róla, át a párkány peremén. A sárba huppant, és éppen elejtett kardját keresgélte, ami-kor Guenhwyvar ráugrott, s a vízbe döntötte. A drow megpördült és kirúgott, de a párduc fogai már a nyakán voltak. A feje még a víz fölé emelkedett, de nem kapott levegőt, s tudta, nem is fog már többé. Guenhwyvar, mint aki jól végezte dolgát, kimászott a vízből, és megpróbált visszaszökkenni a párkányra, de nem bírt tizenkét láb magasra felugrani. Gyanakvóan vicsorogni kezdett, amikor a párkány szélénél egy szivárványszín buborék úszott elő. Mielőtt bármit tehetett volna, a buborék szét-pukkant, s csiklandós szilánkok

záporoztak a párducra. Guenhwyvar megint fel akart ugrani a peremre, de a cél mintha egyre távolabb és távolabb került volna tőle. Dühösen felmordult, s most már érezte, hogy mire valók a szemcsék: visszaküldik hazai létsíkjára. A morgás hamarosan elveszett a hullámok csobbanásaiban, a párkányról pedig halk, csörömpölő hang hallatszott. Jarlaxle nekitámaszkodott a kőfalnak, s szemügyre vette új fejleményt. Eltette értékes fémsípját, amivel elkergette a veszedelmes párducot, és felemelte a lábát, hogy letörölje a sarat csizmájáról. Nyugodtan szemlélte a folytatódó küzdelmet: biztos volt benne, hogy Drizzt Do'Urden végül alulmarad.

Catti-brie csapdába került a hasadéokban: két sötét elf rejtőzött az ikerceppkövek mögött, közvetlenül a lány előtt, egy harmadik pedig épp lövésre emelte nyílpuskáját a hegyoldal alján, bal felől. Catti-brie amennyire csak tudott, neki-simult saját cseppkőfedezékének, mégis meglehetősen védtelennek érezte magát, ahogy a lövedékek szaporán koppantak körülötte. Időnként neki is sikerült megeresztenie egy-egy nyilat, de ellenfelei biztos fedezékben lapultak, s a veszők ártalmatlanul pattantak le a kövekről. Egy lövedék megkarcolta a lány térdét. Még jobban be kellett húzódnia rejtékhelyére: innen már nem tudott nyilazni. Félni kezdett: azt hitte, itt a vereség pillanata. Semmit sem tehetett három képzett, alaposan felfegyverzett drow harcos ellen.

Újabb lövedék érte a csizmája sarkát, de nem hatolt át rajta. A lány mély, hosszú lélegzetet vett. Makacsul eltökélte, hogy visszavág. Azzal semmire sem megy, ha csak lapul tétlenül, amíg meg nem hal – Drizzttel együtt.

A kedves drow gondolata erőt öntött belé, s fordult egy hogy löni tudjon. Fennhangon káromkodva röppentette a nyílveesszőt, de ellenfelei továbbra is biztos menedékben lapultak.

Vagy talán nem? Catti-brie zajtalanul visszakúszott az oszlopcsoport hátsó végéhez, a lehető legtöbb terepakadályt gyűjtve maga és a nyílpuskás drow közé. A két szemközti katona számára fedetlen célpontot nyújtott így, de azok nem vették észre.

Taulmaril megendült, s a lány gyilkos zárótűzet zúdított ellenfeleire. Nem látott egy drow alakot sem, inkább a fedezékre célzott: a bűvös vesszők az ikeroszlopoknak csapódtak. Szikraeső támadt, s megperzselt kődarabok hulltak alá. A két drow nem mert előjönni, hogy visszatámadjon. Elvesztették a fejüket, s menekülni kezdtek a hasadéokban. Catti-brie hátba találta az egyiket, és már emelte iját a másodikra.

Ekkor valami az oldalába szúrt, s mikor megpördült, egy drow-t pillantott meg alig tíz lépésnyire a háta mögött, aki magabiztosan mosolygott rá nyílpuskája mögül.

Catti-brie felemelte iját. A drow rémülten felordított, Catti-brie egyenesen az arcába röpítette a nyilat. A katona hátraesett.

A lány szemügyre vette vérző oldalát. Egy fájdalmas grimasszal kirántotta magából a lövedéket, aztán körülnézett. Nem lehetett biztos benne, hogy ez volt az utolsó drow, azt viszont érezte, hogy alattomos méreg kúszik a végtagjaiba, s tudta, hogy nem várhat sokáig. Elszántan mászni kezdett felfelé a szurdok falán, s hamarosan fent is volt a párkányon. Szédelegve, imbolyogva vonszolta magát tovább.

Csillám beleakaszkodott a drow kardjába, s Drizzt csavart egyet rajta. A két penge köröket hasított a levegőbe a vívók között. Az ellenséges drow megpróbált beszúrni a táncoló; pengék mögé, de Drizzt másik szablyája készenlétben állt, s félreacsapta a kardot.

Drizzt tartotta a lendületet, sőt, még fokozta is a tempót. Magasan és alacsonyan cikáztak Szablyái, s most már ő próbálkozhatott ravasz beszúrásokkal. Ellenfele hátrálni kény-

szerült, s kizökölt ritmusából. Drizzt fürgébb volt, jobban uralta a helyzetet, s mindketten tudták, hogy egyre nagyobb előnyre tesz szert.

Az ellenséges drow megfeszítette izmait, hogy ellenirányú nyomást gyakoroljon Csillámra – s Drizzt éppen erre várt. Amint megérezte a nyomást a pengén, megállította a kerülővágást, irányt váltott, s rövid ívben kicsapta a drow kardját a másik oldalra. Az ellenállás hirtelen megszűnésekor a drow kibillent egyensúlyából, s előrebukott. A pengéje szélesen előrelelendült a teste előtt, s oldalra sodorta. Próbálta felemelni másik kardját, hogy hárítson, de Drizzt másik szablyája gyorsabb volt, és belevágott a drow Oldalába.

A katona egyik kardját a földre ejtve tántorodott hátra. Drizzt hirtelen kiáltást hallott, és valaki keményen megtagasztotta a vállát. Nekivágódott a köfalnak, és készenlétbe emelt szablyákkal fordult vissza.

Az álla is leesett attól, amit látott. *Entreri!*

Catti-brie észrevette Drizztet a párkányon, látta a lehanyatló másik drow-t, és felkiáltott, amikor egy újabb sötét alak rohant ki egy mélyedésből, egyenesen Drizztnek. A lány *már* emelte az íjat, de aztán látta, hogy ha az ellenség hirtelen félreugrik, a lövés éppen Drizztet találná. Különben is egyre erősebb szédülési rohamok törtek rá: az altatómérég kezdett szétáradni a testében.

Célra tartotta Taulmarilt, s elszántan botorkált tovább, de Drizzt mintha egyre távolabb került volna tőle.

Entreri kardja zöld fénnel izzott, s a bérgyilkos még jobban láthatóvá vált. Hogy lehet ez? – tűnődött Drizzt. Ő maga győzte le Entrerit, és holtan hagyta a szeles szakadékban Mithril Csarnok mellett.

Ezek szerint azonban mégsem mindenki hitte halottnak, s

hagyta sorsára.

A kard ördögi kettős mozdulattal döfött felé, aztán magasra csapott, majdnem eltalálva a drow szemét. Drizzt próbálta visszanyerni egyensúlyát és józan eszét, de Entreri nem engedte magához térni: vicsorogva vagdalkozott. Fűrge rúgás érte a kósza térdét, s Drizzt alig tudott el– ugrani egy felülről induló hatalmas vágás elől, ami végül szikrát vetve szántott végig a falon.

A bérgyilkos Drizztal együtt pördült, s széles horoggal a drow felé vágott törével. Drizzt szabályja nekicsattant a rövidebb pengének, s a tör elrepült, de Entreri ökle már Drizzt védelmén belül volt.

Egy töredék pillanattal azelőtt, hogy kapott volna egyet az orrába, Drizzt rádöbbsent, hogy Entreri egy lépéssel előtte járt, s számított – sőt, számolt – a pontos háritással.

A kósza hátralépett. Csak egy cseppkötő akadályozta meg abban, hogy leessék. Entreri már rajta is volt. Kék és zöld szikrák röppentek fel, amikor a bérgyilkos erőteljes csapása kiütötte Csillámot Drizzt kezéből.

Drizzt másik szabályja háritotta a visszakezes vágást, de mielőtt a drow felvehette volna elvesztett fegyverét, Entreri leguggolt és lerúgta Csillámot a peremről.

Drizzt bizonytalan, lefelé irányuló csapással próbálkozott, de a bérgyilkos könnyedén háritott, s ellentámadásával betalált Drizzt gyomrába.

Entreri kardja fölfelé lendült, magával rántva Drizzt szabályját. Afféle sakkjátékká vált a küzdelem: Entreri volt fehérrel, azaz előnyösebb helyzetben, s szakadatlanul folytatta offenzíváját. A bérgyilkos a kószára vetette magát, arcul csapta Drizztet A drow feje keményen a kőnek koppant. Entreri kardja ismét nekicsattant a szablyának, felfelé nyomta, majd hirtelen lecsapott, s Drizzt ott állt felemelt karral: eljött a vég. Elhúzódott jobb felé, s a kard belehasított köpenyébe, megcsörrent finom törpe-páncélján, s sebet ejtett a hónalján.

Drizzt levetette magát a párkányról, s arccal a sárba

csobbant.

Entreri ösztönösen ugrott: egy villanást látott a szeme sarkából. Ezüstcsíkot húzó nyílveessző röppent felé. Sikerült kinyúlania a köpenye alól, s megmarkolta elejtett törét.

– Drizzt! – kiáltott fel Catti-brie. Kábaságát egy pillanatra megtörte Drizzt zuhanásának látványa. A lány kardot rántott és elindult. Nem is tudta, hogy előbb a bérgyilkossal végezzen-e, vagy barátja segítségére siessen.

A tetthelyhez közeledve látta, hogy a választás egyáltalán nem könnyű: a bérgyilkos látszólag sértetlenül talpra ugrott. A nyíllövés célt tévesztett, s csak a férfi köpenyét lyukasztotta át.

Catti-brie könnyes szemmel, összeszorított fogakkal küzdött. Hárította Entreri első szúrását, s az ékköves tör után

nyúlt. Mozdulatai azonban lassúak voltak a méregtől, és amikor ujjai a tör markolatára fonódtak, érezte, hogy a kardot kiverik a kezéből, s egy tör hegye az ékköves penge markolatának szegezte kézfejét.

Entreri kardja a magasba emelkedett. Catti-brie tudta, hogy itt a vég, és elsötétült előtte a világ. csak Entreri kardjának hideg acélját érezte, amint nyaka finom bőréhez ér.

19. fejezet

Hamis büszkeség

“Él”, Jelezte a katona Jarlaxle-nak, miután megvizsgálta a legyőzött kőszát.

A zsoldosvezér intett a katonának, hogy fordítsa át Drizztet, arccal ki a vízből. Jarlaxle végignézett a csendes tavon: tudta, hogy a csatazaj messzire elhallatszott a víztükör felett. A zsoldos látta a repülő korongok jellegzetes kékes derengését: ilyeneken jártak a nagyasszonyok a városban. A korongok a part felől közeledtek, s Jarlaxle sejtette, hogy Baenre-katonák utaznak rajtuk.

“Hagyd”, jelzett a katonának. “És *hagyd meg a felszerelését is*”. Aztán eszébe jutott valami: szájához emelte a bűvös sípot, szembefordult Drizzttel, s fújt egy magas hangot. A fütty varázsa megmutatta neki, hogy a kósza mágikus páncélt visel, ami legalább olyan finom, mintha drow munka' lenne, és

Jarlaxle szinte felsóhajtott, amikor megpillantotta,, milyen erős mágia sugárzik Csillámból. Nagyon szerette volna a saját fegyvertárában tudni a szablyát, de Menzoberranzanban köztudott volt, hogy Drizzt Do'Urden két szablyával harcol, s ha az egyik hiányozna, Baenre Anya nem örülne.

Drizztnél nemigen volt más, amiben varázslat lehetett volna, kivéve egy dolgot, ami azonban azonnal felkeltette a zsoldos érdeklődését. Ez a valami is erős mágikus kisugárzással rendelkezett, s épp az a fajta eszköz volt, amit a ravasz Jarlaxle a legszívesebben alkalmazott.

A katona, aki úgy fektette vissza Drizztet, hogy a kósza arca a víz fölött legyen, elindult Jarlaxle felé, de a zsoldosvezér' megálljt intett neki. *“Vedd el tőle a függőt”*, mutatta Jarlaxle.

A katona visszafordult, és csak most vette észre a közeledő repülő korongokat.

– Baenre? – kérdezte halkán, amikor visszafordult.

“Megfogják találni a prédát”, mutatta Jarlaxle magabiztosan. *“És Baenre Anya tudni fogja, ki tálalta elé Drizzt Do'Urden”*.

Entrerinek esze ágában sem volt megkérdezni, hogy ezúttal miféle drow nőt kell eltennie láb alól. A Bregan D'aerthe érdekeinek megfelelően dolgozott, s ez a drow, mint az is ott a gomba-házban, útban volt, s szemtanúként veszélyes lehetett. De hirtelen észrevett valamit, ami elgondolkodtatta: a drow nő övéről ismerős ékköves tör csüngött. Entreri alaposan szemügyre vette a sötét elfet, kardja hegyét a nő nyakához szegezte, s apró vércseppeket fakasztott.

– Mit keresel itt? – kérdezte elfúló hangon, őszinte meglepetéssel Entreri. Tudta, hogy ez a nő nem Drizzttel jött Menzoberranzanba – Firble tanácsos biztosan említette volna. Jarlaxle nyilván tudott a jöveteléről.

És a nő mégis eljutott idáig. Ügyes!

Entreri elhúzta a kardot a nő nyakától, s óvatosan az álla alá feszítette, hogy lepattintsa a varázsmaszkot.

Catti-brie vitézül küzdött rettegése ellen. A helyzet nagyon

is emlékeztetett arra, amikor először került Entreri kezére. A bérgyilkos már-már esztelen félelmet ébresztett benne, olyan mélységes borzalmat, amelyet semmiféle szörnyeteg nem lett volna képes felkelteni benne.

És a bérgyilkos most újra itt volt, csodálatosképp elevenen, kardjával a lány nyakán.

– Micsoda váratlan jutalom – tűnődött fennhangon Entreri. Gonoszul felkacagott, mintha a haszonszerzés legjobb módján gondolkodna.

Catti-brie arra gondolt, hogy leugrik a peremről – akkor is megfordult volna ez a fejében, ha ezer láb magasan lettek volna. Érezte, hogy a tarkóján fölmered a szőr, a homlokán pedig veríték gyöngyözik.

– Nem – suttogeta, mire Entreri zavart arcot vágott.

– Nem? – visszhangozta a bérgyilkos, mert nem tudta, hogy a lány ezt csak úgy magának mondta.

Catti-brie rámeredt.

– Szóval élsz – szólt tárgyilagosan. – És most itt vagy azok között, akikhez a legjobban hasonlítasz.

A bérgyilkos futó grimaszából látta, hogy Entrerinek nem tetszik ez a megjegyzés. A férfi ütött is egyet a lányon a kardja markolatával, s Catti-brie-nek eleredt az orra vére.

– A lány hátraesett, de azonnal fel is ült, s rezzenetlen tekintettel fürkészte a bérgyilkost. Ezúttal nem akarta megadni

Entrerinek azt az elégtételt, hogy az rettegni lássa.

– Meg kéne öljelek – szólt Entreri. – Még hozzá igen lassan Catti-brie az arcába nevetett.

– Ölj csak meg – felelte. – Nincs hatalmad fölöttem, amióta tudom, hogy Drizzt jobb nálad.

Entreri majdnem keresztüldöfte hirtelen dührohamában,

– Csak volt – jelentette ki, s alattomos pillantást vetett a párkány széle felé.

– Láttalak már titeket lezuhanni, nem is egyszer – szólt Catti-brie, minden önuralmát összeszedve. – Nem hiszem el

senkiről, hogy halott, amíg nem láttam a hideg hulláját!

– *Drizzt* él – hallatszott egy suttogó hang a háta mögül, tökéletes közös nyelven. Jarlaxle s két Bregan D'Aerthe lépett a bérnyilkoshoz. *Az* egyikük megállt, hogy véget vessen az oldalsebet kapott, haldokló drow szenvedéseinek.

Entrerit elvakította a düh: ösztönösen Catti-brie felé csapott, de a lány felemelte egyik elzsibbadt karját, s hárított az ütést.

Jarlaxle közékük ugrott, s korántsem felületese érdeklődéssel szemügyre vette Catti-brie-t.

– Lloth áldott pókjára! – jegyezte meg, és végigsimított Catti-brie feldagadt arcán.

– Baenre közeleg – szólt a zsoldos mögött álló katona drow nyelven.

– Valóban – felelte Jarlaxle felszíni nyelven. Úgy tűnt, hogy teljesen lekötö figyelmét az előtte álló egzotikus, felszíni teremtés.

Catti-brie kihúzta magát, mintha csak a végső, gyilkos csapást várná. Jarlaxle ehelyett levette a lány fejről a pántot, 6 ezzel megvakította. Catti-brie ellenállás nélkül tűrte, hogy Taulmarilt és a tegezt is elvegyék tőle, és tudta, hogy csak Entreri mohó keze lehetett az, ami kikapta az ékköves tört az övéből.

Erős, de meglepően kíméletes ujjak ragadták meg a karját, és vezetni kezdték – egyre távolabb az elesett *Drizzttól*.

Már megint elkaptak, gondolta *Drizzt*, és tudta, hogy fogadtatása ezúttal korántsem lesz olyan kellemes, mint *Blingdenstone*-ban. Belesétált a pók hálójába, s tálcán kínálta fej az értékes zsákmányt – önmagát.

Valami falhoz volt bilincselve, s lábujjhegyen állt, hogy súlya ne nehezdedjen fájó csuklóira. Nem emlékezett rá, hogyan

került ide, azt sem tudta, mióta csüng itt, ebben a sötét és mocskos helyiségben, a csuklója azonban sajgott, a hőlátás ;

sebeket mutatott, mintha a bőr nagy darabon lehorzsolódott volna. Drizzt bal válla szintén fájt, és kellemetlen húzódást érzett a mellkasa felső részén és a hónaljánál, ahol Entreri megvágta.

Rájött, hogy valamelyik papnő nyilván kitisztíthatta és valamelyest meggyógyíthatta a vágást, mert sokkal csúnyább sebre emlékezett. Ez a gondolat azonban nem javított sokat a kedélyén, mert tudta, hogy a drow-k szeretik minél tökéletesebb egészségi állapotban felszolgálni áldozataikat a Pók-királynőnek.

A tehetetlenség és a fájdalom közepette is talált azonban némi vigaszt. A szíve mélyén végig tudta, hogy ez lesz a vége, hogy elfogják és megölik, hogy barátai a Mithril Csarnokban békén élhessenek tovább. Drizzt már régen megbékélt a halál gondolatával, és számított erre az eshetőségre, amikor elindult Mithril Csarnokból. Miért érzi magát most mégis olyan kényelmetlenül?

A jellegtelen helyiség pusztá barlangüreg volt, kőbe falazott bilincsekkel, és egy ketreccel, ami a mennyezetről lógott. Drizzt azonban nem sokáig tanulmányozhatta a helyet, mert az ajtó nyikorogva kitárult, és két egyenruhás drow katonanő rontott be, majd feszes vigyázzba merevedtek az ajtó mellett.

Drizzt állá megfeszült. Eltökélte, hogy méltósággal néz szembe a halállal. Egy illithid lépett be az ajtón.

Driztnek leesett az álla, de aztán hamar visszanyerte önuralmát. Egy agynyúzó? Amikor jobban szemügyre vette a szörnyeteget, rádöbbsent, hogy nyilván a Baenre Ház pincebörtönében lehet. Ez nem volt épp megnyugtató gondolat, sem neki, sem a barátainak.

Két drow papnő – az egyik alacsony, gonosz tekintetű, szögletes arcú, szigorú szájú, a másik magasabb, méltóságtelejesebb – lépett be az illithid mögött. Utánuk megérkezett maga a legendás, aszott nagyasszony is, kényelmesen ülve egy kisebb repülő korongon. Mellette egy másik nő: Baenre Anya egy fiatalabb, gyönyörű kiadása. A menetet két hím zárta, akik

tartásukból és fegyverzetükből ítélve harcosok tehettek.

Baenre Anya korongjának derengése lehetővé tette, hogy Drizzt fénylátásra váltson – s egy halom csontot vett észre aj másik bilincspár alatt.

Drizzt szemügyre vette a díszes társaságot, s szeme megakadt a fiatalabbik hímen. Berg'inyon volt az, hajdani osztálytársa a drow Akadémián – a második legjobb Drizzt mögött.

A három fiatalabb nő elhelyezkedett a nagyasszony korongja mögött, a két hím pedig megállt az ajtónál. Az illithid, Drizzt legnagyobb megdöbbenésére és riadalmára, járkálni kezdett körülötte, csápjait egészen közel lengette Drizzt arcához, sőt, néha meg is érintette a bőrét. Drizzt látott már ilyen csápokat, amint kiszívják egy sötét elf agyát.

– Drizzt Do'Urden – szólta Baenre Anya. Szóval ismeri a nevét. Drizzt tudta, hogy ez rossz Jel.

émelyítő, rossz érzés ismét feltámadt benne, és most mái kezdte érteni, miért.

– Nemes bolond! – vakkantotta a nagyasszony. – Idejönni Menzoberranzanba, amikor tudod, hogy vérdíj van kitűzve szármalmas fejedre!

A nagyasszony leszállt a korongjáról, odaugrott Drizztthez, s arculcsapta.

– Önhitt, nemes bolond! Hogy merészelted azt hinni, hogy győzhetsz? Azt hitted, hogy ötezer éves múltat képes leszel egymagad elsöpörni?

Ez a kitörés meglepte Drizztet, de nem mutatta: arcizma sem rezdült.

Baenre Anya kissé lecsillapodott, s arca fanyar mosolyra húzódott. Drizzt mindig is gyűlölte ezt a tipikus drow szokást. A sötét elfek oly szeszélyesek és kiszámíthatatlanok, hogy barátaikat és ellenségeiket is mindig képesek meglepni: senki sem tudhatja, hányadán is áll velük.

– Kapjon elégtételt a gögöd – kacagott fel Baenre Anya. - Bemutatom a lányaim, Bladen'Kerst Baenrét, aki a második

legidősebb Triel után – mutatott a középen álló nőre. – Ő Vendes Baenre – intett a legkisebb teremtés felé. – És Quenthel. Mögötte pedig ott állnak a fiaim, Dantrag és Berg'inyon, aki nem ismeretlen előtted.

– Üdv – mondta Drizzt derűsen Berg'inyonnak. Még egy mosolyt is sikerült kipréselnie magából, aminek jutalmaként újabb csattanós pofont kapott a nagyasszonytól.

– Hat Baenre jött el hozzád, Drizzt Do'Urden – folytatta Baenre Anya, és Drizzt már kezdte unni, hogy minden mondatban szerepel a neve. – Érezd magad megtisztelve, Drizzt Do'Urden.

– Szívesen tapsolnék örömben – felelte Drizzt –, de át...

Sajnálkozóan megbilincselte kezeire pillantott, és alig rezgett meg, amikor megérkezett a várható harmadik pofon.

– Tudod, hogy oda fogunk adni Llothnak – szólt Baenre. Drizzt egyenesen a nagyasszony szemébe nézett.

– A testemet igen, de a lelkemet soha. – Remek – búgta a nagyasszony – Nem fogsz gyorsan meghalni, ígérem. Mindent el fogsz mondani, Drizzt Do'Urden. A beszélgetés során most először felhősödött el Drizzt arca. – Majd én megkínzom, anyám – ajánlotta fel mohón Vendes. – *Duk-Tak!* – torkollta le Baenre Anya. “DukTak”, ismételte némán Drizzt, aztán eszébe jutott a név. Drow nyelven a *duk-tak*, szó szerint szentségtelen hóhért jelentett. Ez volt a gúnyneve az egyik Baenre-lánynak is – nyilván ennek itt –, akinek művei, leginkább ébenfekete Szobrokká dermesztett sötét elfek alakjában, sokszor voltak láthatók az Akadémián. – Csodálatos – morogta Drizzt.

– Hallottál már nagyszerű leányomról? – kérdezte Baenre Anya, s visszafordult a fogolyhoz. – Épp eleget lehetsz majd együtt vele, Drizzt Do'Urden, de előbb elmondasz nekem bizonyos dolgokat.

Drizzt kételkedő pillantást vetett az aszott nagyasszonyra. – Talán ellent tudsz állni a kínzásoknak – jegyezte meg Baenre Anya. – Ebben nem kételkedem, nemes bolond... -intett az

illithidnek, aki odalépett melléje. – De vajon ellent tudsz-e állni egy illithidnek?

Drizzt érezte, hogy minden vér kifut az arcából. Egyszer már volt az illithidek foglya, s elméjét kis híján megtörték roppant akaratukkal. Vajon ellent tud-e most állni?

– Ez a vég, nemes bolond! – csikorogta Baenre Anya. – Te magad kínáltad fel a zsákmányt, nemes, önhitt bolond!

Drizzt émelygése tízszeres erővel tért vissza.

Megborzongott, miközben a nagyasszony folytatta mondókáját. Logikájának elkerülhetetlen végkövetkeztetése fájdalmasan mart Drizzt szívébe.

– De te csak egy zsákmány vagy – mondta a nagyasszony,; – És te fogsz segíteni a többiek legyőzésében. Mithril Csarnok most már könnyebben a miénk lesz, hisz Bruenor király legerősebb szövetségese kikerült a képből. És éppen ő fog nekünk elárulni a törpék gyenge pontjait...

– Methil! – csattant fel a nagyasszony, s az illithid Drizzt elé lépett. A kósza lehunyta a szemét, de így is érezte, ahogy a csápok tapogatózni kezdenek az arcán, mintha egy bizonyos helyet keresnének.

Drizzt rémülten felordított, vadul csapkodni kezdett a fejével, s még az egyik csápot is sikerült leharapnia.

Az illithid hátrahőkölt.

– *Duk-Tak!* – szólt Baenre Anya, és Vendes már rohant is hogy ökölrel Drizzt arcába csapjon, egyszer, kétszer, majd harmadszor is.

– Maradjon eszméleténél? – kérdezte reménykedve.

– Elég! – hallotta Drizzt Baenre Anya hangát, de csak távolról. Vendes még egyet behúzott neki, aztán Drizzt megint a csápokat érezte az arcán. Próbált ellenállni, próbálta mozgatni a fejét, de már nem volt ereje.

A csápok kapaszkodóhelyet leltek: Drizzt apró energialöketeket érzett az arcában.

Az elkövetkező tíz percben pusztán állati, ősi sikolyokat hallatott, ahogy az illithid az agyát szondázta, szörnyű képeket

szívárogatott a fejébe, s felmorzsolta Drizzt utolsó mentális ellenállását is. Drizzt teljesen mezítennek, védtelennek érezte magát, mint akit alapvető érzéseitől fosztottak meg.

Eközben azonban – bár nem volt tudatában – komolyan harcolt, és az illithid, amikor hátralépett tőle, tanácstalanul fordult a nagyasszonyhoz.

– Mit tudtál meg? – kérdezte a nagyasszony. “Erős”, felelte Methil gondolati úton. “Több kezelésre lesz szükség.”

– Folytasd! – csattant fel Baenre. “Abba belehal”, mondta Methil gurgulázó, vizenyős hangon. “Majd holnap.”

Baenre Anya elgondolkodott, aztán beleegyezőleg bólintott. Vendesre, a gonosz Duk-Takra pillantott, s egy csetintéssel engedélyt adott neki.

Drizzt belesüllyedt a feneketlen sötétségbe.

20. fejezet

Személyes tennivalók

– És a nő? – kérdezte Triel türelmetlenül, s fel-alá járkált Jarlaxle magánlakosztályában a Karom-szurdok egyik titkos barlangjában.

– Lefejezték – felelte könnyedén Jarlaxle. Tudta, hogy Triel használ valamiféle hazugság-felderítő mágiát, de bízott benne, hogy képes megkerülni ezeket a varázslatokat. – Egy kisebb Ház legkisebb leánya volt.

Triel megállt, s a zsoldosra meredt. Jarlaxle jól tudta, hogy a dühödt Baenre-lány nem arra a Khareesa K'harra gondolt. Khareesát a többi szolgálzóval együtt a parancs szerint

megölték, a Trielhez visszaszivárgó jelentések azonban egy másik nőt is említettek, és egy rejtélyes macskát is. Jarlaxle mindenképp Jobban értett ahhoz, hogy állja a fürkésző pillantásokat. Nyugodtan üldögélt az asztalánál, még hátra is dőlt a székében. Csizmás lábát könnyedén feltette az asztalra. Triel átsuhogott a szobán, és lelökte a zsoldos lábát. Az asztalra támaszkodott, eltorzult arcát a zsoldos elé tolta. Neszeket hallott, s sejtette, hogy Jarlaxle számos társa tartózkodik a közelben, titkos ajtók mögött, készen arra, hogy előugorjanak és megvédjék a Bregan D'aerthe vezérét. – Nem arra a nőre gondoltam – lehelte fenyegetően, de próbálta megőrizni higgadságát. Triel a drow Akadémia legmagasabb iskolájának vezetője volt, Menzoberranzan első házának legidősebb leánya, ezenkívül főpapnő, s Lloth kegyeltje – amennyire tudta. Nem félt sem Jarlaxle-től, sem a szövetségeseitől, de az anyja haragjától igencsak tartott. Ha megöli Jarlaxle-t, vagy megrontja a viszonyt a Baenre Ház és Bregan D'aerthe között...

És azt is tudta, hogy ezzel Jarlaxle pontosan tisztában van, s alaposan ki is használja.

A zsoldos tüntetően lehervasztotta arcáról a mosolyt, s úgy tett mintha elkomolyodna. Végigsimított tar koponyája oldalán.

– Drága Triel – mondta nyugodtan. – Teljesen őszintén! mondom neked, hogy a Rothe Szigeten, de még a közelében sem volt semmiféle más drow nő, aki nem a Baenre ház katonája lett volna.

Triel visszalépett az asztaltól, beharapta a szája szélét és azon gondolkodott, mit tegyen most. Amennyire meg tudta ítélni, a zsoldos nem hazudott, tehát Jarlaxle vagy megkerülte valahogy a mágiát, vagy valóban igazat mondott.

– Ha lett volna, biztosan jelentem neked – tette hozzá Jarlaxle, s ez a nyilvánvaló hazugság fals pendülést gerjesztett Triel agyában.

Jarlaxle gondosan visszafojtotta mosolyát. Ezt a hazugságot

azért vetette be, hogy Triel bizonyos lehessen abban: a varázslat működik. A papnő hitetlenkedő arckifejezéséből Jarlaxle látta, hogy ezt a kört megnyerte.

– Hallottam egy hatalmas párducról is – folytatta Triel.

– Csodálatos macska – tódította Jarlaxle. – Drizzt Do'Urdené, ha jól tudom. Guenhwyvarnak hívják, és Drizzt Masoj Hun'ettől vette el, miután harcban megölte őt.

– Úgy hallottam, hogy ez a párduc, ez a Guenhwyvar, ott volt a Rothe Szigeten – magyarázta Triel türelmetlenül.

– Valóban – felelte a zsoldos. Fém sípot szedett elő a köpenye alól, és felmutatta. – Ott volt, de aztán anyagtalan köddé vált.

– És amivel megidézték?

– Drizzt nálatok van, drága Triel – szólt higgadtan Jarlaxle.

– Mi a társaimmal még csak a renegát közelébe sem jutottunk, csak harc közben. És ha már láttad valaha Drizzt Do'Urdenet harcolni, akkor tudhatod, hogy a katonáimnak nem volt alkalmuk a zsebeiben kotorászni.

Triel szemébe gyanakvás költözött. –

Ja, az egyik katona valóban a közelébe került, miután elesett – helyesbített Jarlaxle, mintha csak megfeledkezett volna erről az apróságról. – De semmiféle figurát, megidéző eszközt nem vett el Drizzttól, efelől biztosíthatlak.

– És a többi katonád sem talált véletlenül egy ónix figurát?

– Nem. A zsoldos megint a tiszta igazat mondta, mivel technikai

értelemben Artemis Entreri nem tartozott a Bregan D'aerthe katonái közé.

Trielnek a varázslat elárulta, hogy Jarlaxle igazat mond, viszont minden jelentés arról számolt be, hogy a párduc ott volt a szigeten, s a Baenre Ház katonái nem találták meg az értékes szobrocskát. Volt, aki úgy gondolta, hogy beleesett a vízbe, amikor Drizzt lezuhant a párkányról. Mágikus keresővarázssokkal nem sikerült megtalálni, de ezt könnyen lehetett magyarázni a Donigarten különös természetével. A tó

a felszínén nyugodt volt ugyan, de a mélyben erős áramlatok örvénylettek, és sötét dolgok lapultak odalent. A Baenre-lány mégsem volt meggyőzve sem a nővel, sem a párduccal kapcsolatban. Tudta, hogy Jarlaxle ezúttal felülkerekedett, de Triel éppannyira bízott a jelentéseiben, mint amennyire nem bízott a zsoldosban. Jellegzetes, neheztelő arcot vágott.

– A terv halad tovább – mondta Triel. – Baenre Anya ünnepélyes szertartást készített elő, mely még fényesebb lesz most, hogy ilyen értékes az áldozat.

Jarlaxle gondosan mérlegelte ezeket a szavakat, és a súlyt, amellyel Triel kiejtette őket. Drizzt – az elsődleges cél Mithril Csarnokból – már megvan, Baenre anya mégis teljes erővel nyomul tovább Mithril Csarnok meghódítása felé. Vajon mit gondolhat erről Lloth? – tűnődött el a zsoldos. – A nagyasszonya nyilván számításba fog venni minden lehetőséget – felelte higgadtan Jarlaxle. – Ő hamarosan meghal – csattant fel Triel. – Vágyik a hódításra, és nem lesz hajlandó meghalni, amíg el nem éri.

Jarlaxle kis híján elnevette magát. Eszébe jutott az aszott nagyasszony. Baenrének már évszázadokkal ezelőtt meg kellett volna halnia, valamiképp mégis él. Esetleg Trielnek mégis igaza van, gondolta a zsoldos. Talán Baenre Anya végül megértette, hogy az évtizedek lassan utolérik, és ezért úgy veti bele magát a hódításba, hogy törődik a következményekkel. Jarlaxle szerette a káoszt, a harcot, ez a dolog azonban alapos megfontolást igényelt. A zsoldos élvezte a menzoberranzani életet, és nem szeretne volna, ha Baenre Anya veszélybe sodorja egzisztenciáját, – Jó dolognak tartja Drizzt elfogását – folytatta Triel –, és valóban az is! A renegát olyan áldozat, ami régóta kijárt a Pókkirálynőnek. – De... – próbált ellenkezni Jarlaxle.

– De hogyan marad fenn a szövetség, ha a többi nagyasszony megtudja, hogy Drizzt már megvan? – fejezte be Triel.

– Ez legalábbis kényes kérdés, és még kényesebbé válik, ha

egyesek azt kezdik hinni, hogy Lloth immár nem érdekelt a háborúban, s már nem szükséges a felszínre menni.

Jarlaxle összefonta az ujjait maga előtt, s hosszan hallgatott. A Baenre-lány okos volt, és mindenkinél jobban ismerte a drow észjárást – kivéve talán az anyját és Jarlaxle-t. Most azonban – hisz annyi vesztenivalója volt – megmutatott valamit a zsoldosnak, amire az magától nem is gondolt, egy veszedelmes eshetőséget.

Triel nem is próbálta palástolni tehetetlen dühét. Elfordult az asztaltól, s szinte rohanvást belevetette magát a szokatlan kijáratba, ebbe a síkok közti nyílásba, ahol több lépést is meg kellett tennie egy vízfolyosóban – habár az aj-, tó alig pár ujjnyi vastagnak tűnt –, mielőtt a másik oldalon kibukkant volna a Bregan D'aerthe két vigyorgó strázsája között.

Egy pillanattal később Jarlaxle egy drow kéz hőkörvonalát látta a szinte áttetsző ajtón, annak a jelét, hogy Triel eltávozott az épületből. A zsoldos asztala alatt volt egy kar, ami hét különböző titkos ajtót nyitott – a padlóban és a falakban. Jarlaxle egyetlen mozdulatára számos sötét elf és egy ember, Artemis Entreri lépett elő.

– Triel hallott a szigeti nőről – mondta Jarlaxle a drow katonáknak, megbízalmasabb tanácsadóinak. – Vegyüljetek el a nép közt, s jöjjetek rá, hogy ki árult el minket a Baenre-lánynak – ha egyáltalán árulás történt.

– Öljük is meg? – kérdezte az egyik drow, akinek Jarlaxle jó hasznát tudta venni kínvallatások lebonyolításánál.

A zsoldos lenéző pillantást vetett a túlbuzgó drow-ra, s a többiek követték példáját. A földalatti csapatban nem volt hagyomány a kémek kivégzése, inkább finom manipulációval éltek. Jarlaxle már számtalanszor bebizonyította, hogy egy ellenséges informátorral éppannyit tud elérni,; éppannyi álhírt tud elterjeszteni, mint a saját kémeivel.

Jarlaxle-nak nem volt szüksége rá, hogy bármi mást mondjon képzett és tapasztalt tanácsadóinak: a drow-k távoztak.

– Ez a kaland percről percre szórakoztatóbb – jegyezte meg Jarlaxle Entrerinek, amikor magukra maradtak. Egyenesen a bérgyilkos szemébe nézett. – A csalódások ellenére.

Ez a megjegyzés váratlanul érte Entrerit. Próbálta kitalálni, mire célzott Jarlaxle.

– Tudtad, hogy Drizzt Mélysötéten van, tudtad, hogy itt i van Menzoberranzan környékén, és hamarosan megérkezik – mondta a zsoldos, de ezzel Entreri nem sokat tudott kezdeni.

– A csapda tökéletesen volt előkészítve és kivitelezve – ellenkezett a bérgyilkos, és ezzel Jarlaxle sem szállhatott igazán vitába, annak ellenére, hogy többen megsebesültek, és négy katona meg is halt. Az efféle veszteségek megszokottak voltak olyan szintű ellenfél esetén, mint Drizzt. – Én győztem le Drizztet, és én ejtettem foglyul Catti-brie-t – emlékeztette nyomatékosan Entreri. – Nagyon tévedsz – kacagott fel gúnyosan Jarlaxle. Entreri most már őszinte értetlenséggel meredt rá. – A Catti-brie nevű ember-nő követte Drizztet idáig, Guenhwyvarral, és ezzel – emelte fel a zsoldos a mágikus, szív alakú medált. – Vakon követte, minden meggondolás nélkül, zezugos folyosók útvesztőjében. Soha nem találna vissza. – Nem nagyon lesz alkalma elmenni – tette hozzá szárazon Entreri.

– Nagyon tévedsz – ismételte Jarlaxle széles vigyorral, s Entreri kezdte már kapizsgálni.

– Drizzt Do'Urden vezethetett volna csak ki a Mélysötét bugyraiból – mondta ki egyszerűen Jarlaxle, s odavetette a medált Entrerinek. – Fogd csak meg, milyen meleg. Ez a harcós vérenek melege, ami Drizzt Do'Urden ereiben csörgedezik. Ha kihül, akkor tudni fogod, hogy Drizzt Do'Urden nincs, többé, és tudni fogod, hogy soha többé nem láthatod a napfényt.

– Kivéve egy rövid pillantás erejéig, ha Mithril Csarnokot bevesszük – tette még hozzá Jarlaxle ravaszkas kacsintással.

Entreri ellenállt a késztetésnek, hogy átvetődjön az asztalon, és nekiessen a zsoldosnak – főként azért, mert sejtette, hogy az

asztal alatti fogantyú hét másik titkos ajtót nyit fel, s rárontanak Jarlaxle legközelebbi tanácsadói. Az első harag elmúltával azonban a bérgyilkos már inkább kíváncsi volt, mint mérges – elgondolkodtatta Jarlaxle megjegyzése a napról és Drizztről, mint kalauzról. Kezében a medállal, el-

indult az ajtó felé. – Említettem már, hogy a Horlbar Ház megkezdte nyomozását Jerlys halála ügyében? – kérdezte derűsen Jarlaxle, mire Entreri megtorpant – Még a Bregan D'aerthét is megkeresték, s komoly jutalmat ajánlottak fel bizonyos értesülésekért. Érdekes, nem?

Entreri nem fordult vissza. Odament az ajtóhoz, s kinyomakodott a szobából. Gondolatai újabb tápot kaptak.

Jarlaxle is elmélgedett – azon tűnődött, hogyan lehetne ez a helyzet még zaftosabb. Úgy vélte, hogy Triel észrevett bizonyos csapdákat, amiket Baenre Anya hatalmi vakságában nem látott meg. Elsősorban azonban az járt a fejében, hogy a Pókkirálynő, a káosz barátja helyezte őt ide, hogy fejtetőre állítsa Menzoberranzant.

Baenre Anyának megvolt a saját terve, nyilván Trielnek is a magáé, s most Jarlaxle is kezdte kikristályosítani az övét, ha másért nem, azért, hogy minél nagyobb káoszt idézzon, elő, amiből aztán erősebben kerül ki, mint valaha.

Drizzt félig eszméletlenül azt sem tudta, mióta tart a kínzás. Vendes mestere volt gonosz művészetének, megkereste a szerencsétlen rab minden egyes érzékeny pontját, s rafinált szerszámokkal sanyargatta azokat. Mindig az eszmélet határán tartotta Drizztet, nem engedte, hogy elájuljon, s ne érezze a fájdalmat.

Végül távozott, s Drizzt magára maradt bilincsein lógva. Már nem is érezte a vasak vágását. Nem akart semmi mást, csak kilépni ebből a világból, elkínzott testéből. Nem volt képes a felszínre, a barátaira gondolni. Emlékezett rá, hogy Guenhwyvar ott volt a szigeten, de annyira már nem tudott

koncentrálni, hogy belegondoljon, mit jelent ez.

Legyőzték, s életében először arra gondolt, hogy a halál talán jobb, mint az élet.

Érezte, hogy valaki durván megmarkolja a haját és hátrarántja a fejét. Feldagadt szemével megpróbálta megnézni, hogy ki az, mert félt, hogy talán a gonosz Vendes tért vissza. A hang azonban, amit hallott, nem női volt.

Kulacs emelkedett a szájához, s a fejét erősen oldalra húzták, hogy a folyadék lecsorogjon a torkán. Drizzt azt hitte, hogy mérget vagy ártó varázsitalt akarnak beléje tölteni, s ellenállt. Kiköpte a lé egy részét, de közben beverte a fejét a falba, és a savanyú folyadék így is a torkába került.

Forróság támadt a testében, mintha lángolna a belseje. Azt hitte, hogy eljött a vég: vadul vergődni kezdett láncában, aztán ernyedten, kimerülten roskadt le.

Az égető érzés kellemes bizsergéssé szelődött, és Drizzt hirtelen erősebbnek érezte magát. Látása lassan tisztulni kezdett: a szeme dagadtsága lohadóban volt. A Baenre-fivérek álltak előtte.

– Drizzt Do'Urden – szólt Dantrag. – Évek óta várom, hogy végre találkozzam veled.

Drizzt nem tudott mit válaszolni. – Ismersz? Hallottál rólam? – kérdezte Dantrag. Drizzt megint nem szólt semmit, s egy pofon lett hallgatása jutalma.

– Ismersz engem? – kérdezte nyomatékosabban Dantrag. Drizzt minden erejével próbált visszaemlékezni a névre.

Berg'inyont ismerte az akadémiai évekből, a közös őrzáratokból, de a másik hímet nem. Sejtette, hogy a másik büszkeségéről van szó, amibe nem lenne bölcs beletaposni. Szemügyre vette a drow ruháját, külsejét, és levonta a kínálkozó következtetést, ami, remélte, helyes is.

– A Baenre Ház fegyvermestere vagy – hörögte, s szájából vér szivárgott. A sebei azonban már nem fájtak annyira, mintha gyógyulóban lennének, és kezdte érteni, hogy miféle folyadékkal itatták meg.

– Akkor hát Zak'nafein mesélt neked Dantragról –
düllesztette ki a mellkasát gögösen a drow.

– Hát persze – hazudta Drizzt.

– Akkor azt is tudod, miért vagyok itt.

– Nem – felelte Drizzt őszintén.

Dantrag hátranézett a válla fölött, s követte Drizzt tekintetét a terem túlsó végében lévő halom – Drizzt felszerelései -felé.

– Mindig szerettem volna megküzdeni Zak'nafeinnel -szólt Dantrag. – Hogy bebizonyítsam: én vagyok a jobb. De ő félt tőlem, s nem volt hajlandó előbújni rejtékelyéről.

Drizzt ellenállt a kísértésnek, hogy azt mondja: Zak'nafein nem félt senkitől.

– De most itt vagy te – folytatta Dantrag.

– Hogy végre bizonyíthass? – kérdezte Drizzt. Dantrag fölemelte a kezét, mintha ütni akarna, de aztán visszafogta magát.

– Ha harcolunk és megölsz, mit szólna Baenre Anya? - kérdezte Drizzt, átlátva Dantrag dilemmáját. Őt magasabb célok miatt fogták el, mint hogy egy felfuvalkodott Baenre-fiú

büszkeségét elégítse ki. Hirtelen minden olyan lett, mint valami játék – amit Drizzt irányított. Amikor annak idején a nővére elment Mithril Csarnokba, hogy elfogja őt, abban állapotodott meg segítőtársával, Artemis Entrerivel, hogy engedi a bérgyilkost megvívni Drizzttel, pusztán a büszkeség miatt

– Diadalom dicsősége feledtet bármilyen büntetést – felelte Dantrag, mintha valóban hinne is ebben. – És talán nem is öllek meg. Talán csak megcsonkítalak, s visszahozlak bilincseidbe, hogy Vendes folytathassa rajtad kisdéd játékait. Ezért adtuk neked a gyógyított. Meggyógyítunk, kiteszítunk a halál szélére, aztán ismét meggyógyítunk. És ez akár száz évig is így fog menni, ha Baenre Anya így akarja.

Drizzt emlékezett népének szokásaira, és az állításban igazából egy percig sem kételkedett. Hallott már szóbeszédet elfogott nemesekről, akiket évszázadokon keresztül tartottak megkínzott rabszolgaként.

– Ne kételkedj benne, hogy harcunkra egyszer sor kerül, Drizzt Do'Urden – figyelmeztette Dantrag, s arcát egészen közel nyomta Drizztéhez. – Ha már meggyógyultál és meg tudod védeni magad.

Dantrag kezei gyorsabban villantak, mint ahogy Drizzt követni tudta volna, s szinte egyidejűleg csapták meg mindkét orcáját. Drizzt még sosem látott ilyen gyorsaságot, és jól meg is jegyezte, mert sejtette, hogy egy napon még találkozni fog vele. méghozzá jóval veszedelmesebb körülmények között.

Dantrag ezzel sarkon fordult, és az ajtó felé indult. Berg'inyon csak nevetett a kikötött rabon, és beleköpött Drizzt arcába, mielőtt követte volna bátyját.

– Milyen gyönyörű – jegyezte meg a kopasz zsoldos, miközben végighúzta karcsú ujjait Catti-brie vörösbarna hajzuhatagán.

Catti-brie meg sem rezzent, csak kemény tekintettel meredt a halvány világításnál a tagadhatatlanul jó kiállítású alakra. Úgy érezte, hogy ez a drow valamiért más, mint a többi. Catti-brie tudta, hogy ez a fickó nem fogja magát ráerőltetni. Jarlaxle viselkedésének hányaveti álcája alatt valami különös zsiványbecsület honolt, valami hasonló, mint ami Artemis Entreriben is megvolt. Entreri is napokig fogva tartotta egyszer Catti-brie-t, de egy ujjai sem nyúlt hozzá, csak annyira, amennyire a fogoly terelgetése ezt megkövetelte.

Catti-brie úgy érezte, remélte, hogy Jarlaxle-lal is ez lesz a helyzet. Ha a zsoldos valóban vonzónak találja, akkor nyilván megpróbál majd udvarolni neki, legalábbis egy darabig.

– És a bátorságod is kétségtelen – folytatta Jarlaxle nyugtalanítóan tökéletes felszíni kiejtéssel. – Hisz eljöttél egyedül

Menzoberranzanba.

A zsoldos hitetlenkedve csóválta meg a fejét, és Entrerire nézett, aki ott volt velük a kicsiny, négyszögletes szobában.

– Itt még Artemis Entreri is megrekedt, és kétségtelenül azonnal elmenne, ha ismerné az utat a felszínre.

– Ez a hely nem felszínlakóknak való – folytatta Jarlaxle, s mondandóját hangsúlyozandó, megint lerántotta a fejéket a lány homlokáról. Catti-brie hirtelen mélységes mély sötétségbe került, s kis híján elfogta a pánik.

Jarlaxle ott volt, közvetlenül előtte. A lány érezte a jelenlétét, a leheletét, de látni csak a vörösén izzó szemeket látta, amelyek őt fürkészték a vörösön túli tartományban, Entreri szemei hasonlóképpen világítottak, és Catti-brie nem értette, hogy Entreri, az ember, hogyan tehetett szert erre a különleges látásra.

Nagyon szerette volna, ha neki is lenne ilyen képessége. A sötétség magába zárta, elnyelte. A bőre a szokásosnál is érzékenyebb lett: minden érzékszerve élesre hangolódott.

Legszívesebben felsikoltott volna, de nem akarta megadni rabtartóinak ezt az elégtételt.

Jarlaxle kimondott egy szót, s a szoba hirtelen lágy, kékes fénybe borult.

– Idebent látni fogsz – mondta Jarlaxle. – Odakint viszont, az ajtón túl, csak a sötétség van. – Ingerlően meglengette a fejdísz alany vágyakozó szemei előtt, aztán zsebrevágta.

– Bocsáss meg nekem – folytatta aztán szelíden, a lányt teljesen meglepve. – Nem áll szándékomban kínozni téged, de vigyáznom kell a biztonságra. Baenre Anya meg akar szerezni téged, méghozzá nagyon, mert Drizzt a fogságában van, és tudja, hogy veled meg tudná törni az akaratát.

Catti-brie nem is palástolta izgalmát, sőt, futó reményét, amikor meghallotta, hogy Drizzt él.

– Hát persze hogy nem ölték meg – folytatta a zsoldos, éppannyira Entreri, mint a lány felé. – Elvégre roppant értékes fogoly és fontos értesülések ismerője.

– De egyszer úgyis megölik – jegyezte meg Entreri, némi dühvel, és ezt Catti-brie is észrevette.

– Egyszer – felelte Jarlaxle, s felkacagott. – De ti ketten

addigra már valószínűleg rég elhaláloztatok végelgyengülésben, a gyerekeitekkel egyetemben. Hacsak nem félig drow-k azok a gyerekek – tett hozzá kajánul, s Catti-brie-re kacsintott.

A lány nem könnyen lett úrrá a késztetésen, hogy orrbavágja.

– Igazán kár, hogy az események ilyen úton haladnak – folytatta Jarlaxle. – Nagyon szerettem volna egy kicsit beszélgetni a legendás Drizzt Do'Urdennel, mielőtt Baenre Anya elkapja. Ha nálam lenne a pókmaszk, elmennék a Baenre-házba, még ma éjszaka, amikor a főpapnők szertartáson vannak, és beosonnék, hogy beszéljek vele. Persze a szertartás elején, hátha Baenre Anya még ma este fel akarja áldozni. De hát... – sóhajtott fel, s újra beletúrt Catti-brie sörényé-be, mielőtt az ajtóhoz lépett volna.

– De hát amúgy sem tudnék menni – mondta Entrerinek. – Találkozóm van Ker Horlbar nagyasszonnyal, hogy egy bizonyos nyomozás részleteit megbeszéljük.

Entreri csak mosolygott a célzatosan gonosz megjegyzésen. Felállt, és ő is az ajtó felé indult, de aztán megtorpant, és visszanézett Catti-brie-re.

– Azt hiszem, inkább maradok, és beszélgetek vele – szölt a bérgyilkos.

– Ahogy gondolod – felelte a zsoldos. – De ne bánts. Vagy ha igen, legalább ne csúfítsd el a szép pofikáját – kacagott a zsoldos.

Jarlaxle kiment, becsukta az ajtót maga mögött, aztán bűvös csizmáinak sarkantyúját pengetve elindult a folyosón, hogy Entreri biztos lehessen benne: elment. Menet közben benyúlt a zsebébe, s szélesen elmosolyodott: a fejdísz eltűnt, ahogy sejtette.

Jarlaxle elvetette a káosz magjait: most már nem kellett egyebet tennie, mint kívánnia munkája gyümölcsét.

21. fejezet

A lehántott rétegek

Catti-brie és Entreri hosszan méregették egymást. Először voltak egyedül a lány fogságba esése óta, itt, a Bregan D'aerthe titkos termében. Entreri arc kifejezéséből Catti-brie tudta, hogy a bérgyilkos készül valamire.

Entreri felemelte a kezét, ujjai közt megcsillant a fejdísz

lánca és a csodás ékkő.

Catti-brie kíváncsian nézte: nem tudta, mit akar a bérgyilkos. Nyilván kilopta Jarlaxle zsebéből, de vajon miért vállalta ezt a kockázatot?

– Te is éppannyira fogoly vagy, mint én – vonta le a következtetést végül a lány. – Csak éppen dolgoztat is.

– Nem szeretem azt a szót, hogy fogoly – felelte Entreri. – A fogoly tehetetlen, én viszont nem vagyok az.

Catti-brie érezte, hogy főleg a hősködés, s egy csipetnyi remény beszél a bérgyilkosból, de a gondolatot megtartotta magának.

– Mit fogsz csinálni, ha Jarlaxle észreveszi, hogy eltűnt? – kérdezte a lány.

– Addigra már a felszínen fogok sütkérezni – felelte hűvösen a bérgyilkos.

Catti-brie alaposan megnézte magának a férfit. Entreri kertelés nélkül kirukkolt a szándékával. De minek neki a fejdísz? – tűnődött tovább, s egyszerűen félelem lett úrrá rajta. Lehet, hogy Entreri jobbnak találja a csillagfény derengését mostani hőlátásánál. De nyilván nem beszélne a terveiről, ha őt itt akarná hagyni – persze élve. – De hát neked nincs is szükséged rá – próbált közömbös hangon megszólalni Catti-brie. – Hisz van hőlátó szemed. – Neked azonban kellene fog – dobta oda Entreri a fejdísz a lánynak. Catti-brie elkapta, és azon gondolkodott, hogy mi lesz, ha felteszi.

– Én nem tudlak elvezetni a felszínre – mondta, mert azt hitte, hogy a bérgyilkos erre számít. – Lefelé is csak azért tudtam az utat, mert velem volt a párdúc meg a medál, ami mutatta, merre van Drizzt. A bérgyilkosnak a szeme se rebbent.

– Azt mondtam, hogy nem tudlak kivezetni innen – ismételte meg a lány.

;

– De Drizzt ki tud – szölt Entreri. – Alkut ajánlok neked, és nem vagy abban a helyzetben, hogy visszautasítsd. Kiviszlek

téged is meg Drizztet is Menzoberranzanból, ti ketten pedig felvisztek a felszínre. Ott aztán elválnak útjaink, s akár soha többé ne is lássuk egymást.

Catti-brie hosszan rágódott a váratlan ajánlaton.

– Miért kéne megbíznom benned? – kérdezte, de Entreri nem felelt: nem kellett felelnie. Catti-brie bebörtönözve ült egy veszedelmes drow-kal körülvett szobában, Drizzt nyilván még ennél is rosszabb helyzetben volt. Akármilyen ajánl is Entreri, az nem lehet rosszabb, mint a rájuk váró egyéb lehetőségek.

– És mi van Guenhwyvarral? – kérdezte Catti-brie. – Meg az ijammal?

– Az ij meg a tegez nálam van – felelte Entreri. – A párduc viszont Jarlaxle-nál.

– Guenhwyvar nélkül nem megyek el – jelentette ki Catti-brie.

Entreri hitetlenkedve meredt rá, mintha a lány blöffölne. Catti-brie a földre dobta a fejéket, s dacosan karbafonta a kezét. Entreri a fejékre, aztán a lányra meredt.

– Majd én megmutatom, hogy jönni fogsz – fogadkozott.

– Ha ezt hiszed, nagyon tévedsz – felelte Catti-brie. –

Szerintem szükséged lesz a segítségemre és az együttműködésemmre ahhoz, hogy kijuss innen, én pedig erre nem leszek hajlandó, sem magamért, sem Drizztért, a macska nélkül.

– És tudom, hogy Drizzt is egyetértene ezzel a döntésemmel – ütötte tovább a vasat Catti-brie. – Guenhwyvar mindkettőnk barátja, és barátot sosem hagyunk el.

Entreri a lábfejével a lány felé röpítette a földön fekvő fejdísz, s a lány most már elkapta és felvette. A bérgyilkos szó nélkül intett a lánynak, hogy maradjon a helyén, aztán kiment a szobából.

A Jarlaxle ajtaja előtt strázsáló egy szál őr nemigen törődött a közeledő emberrel: Entrerinek szinte bökdösnie kellett, hogy figyeljen már oda rá. A bérgyilkos a különös, víz-

szerű ajtóra mutatott, és megkérdezte:

– Jarlaxle?

A katona a fejét rázta.

Entreri megint az ajtóra mutatott, de a szemei hirtelen kimeredtek döbbenetében. Amikor a katona is odahajolt, hogy lássa, mi a báj, a bérgyilkos elkapta a vállát és belökte az ajtón. Mind a ketten bezuhantak a vízfolyosóba. Entreri lassított birkózómeccset vívott a meglepett drow-val. Nagyobb volt az őrnél, és fokozatosan fölénybe került.

A másik oldalon kizuhantak Jarlaxle szobájába. A drow a kardja után kapott, de Entreri balhorga megállította. Gyors ütőssorozat következett, s amikor a drow fél térdre rogyott, a bérgyilkos keményen arcba rúgta.

Entreri a kábult őrt a szoba sarkába húzta, s ott a biztonság kedvéért még néhányszor a falba verte a drow fejét, aztán megkötözte és kipeckelte a száját. Egy titkos szerkezet segítségével kinyitott egy rejtekajtót a falban, és betuszkolta a szerencsétlen foglyot.

Entreri azon gondolkozott, megölje-e a drow-t. Ha megöli, nem marad szemtanú, s Jarlaxle-nak beletelik majd egy kis idejébe, amíg kideríti, ki volt a tettes. Valami mégis visszatartotta: valami ösztön, ami azt súgta neki, hogy jobb, ha nem okoz szükségtelen veszteségeket a Bregan D'aerthének.

Entreri úgy érezte, hogy túlságosan is könnyen boldogul, amikor nem csak Guenhwyvar szobrát, de Catti-brie varázsmaszkját is megtalálta, ami szinte csak őt várta – igen, várta! – Jarlaxle asztalán. Entreri óvatosan vette kézbe az értékes tárgyakat, ügyelt az esetleges csapdákra, és gondosan ellenőrizte, hogy a dolgok valóban eredetiek-e.

Úgy érezte, hogy valami nagyon furcsa.

Entreri azokra a nem is olyan burkolt célzásokra gondolt, amiket Jarlaxle potyogtatott el. Arra a tényre, hogy a zsoldos magával vitte őt a Sorcere-be, és megmutatta neki, hol keresse a pókmaszkot. Entreri a zsebébe nyúlt, és elővette Alustriel bűvös medálját, az útmutatót Drizzt felé, amit Jarlaxle csak

úgy odaadott neki. Ráadásul a zsoldos még a legkedvezőbb időpontra is utalt: az éjszaka korai óráira, amikor aznap este a Baenre papnők szertartásukat végzik.

Mire megy ki ez az egész? – tűnődött Entreri. Jarlaxle-nak megvannak a maga tervei, ami nyilvánvalóan ellenkezik

Baenre Anya elképzeléseivel a Mithril Csarnokkal kapcsolatban. A zsoldos szobájában állva Entreri számára kézenfekvőnek tűnt, hogy Jarlaxle csak eszközként akarja felhasználni őt.

Entreri a markába szorította a medált, aztán visszatette a zsebébe. Hát jó, gondolta. Akkor a lehető legjobb eszköz lesz.

Húsz perccel később Entreri a mágikus maszkban, drow; katonának álcázva, Catti-brie-vel együtt elindult Menzoberranzan zezugos utcáin, északkelet felé, a Tier Breche és a drow Akadémia felé.

Ismét megpillantotta a hatalmas törpe Alsóváros, Mithril Csarnok szívének lépcsőit. Elképzelte az érkezést a nyugati kapun, az Őrző Völgyén keresztül, és felidézte magában a Garumn Szurdoka néven ismert hatalmas hasadékot.

Drizzt keményen küzdött, hogy visszafojtsa magában ezeket a képeket, hogy eltorzítsa a Mithril csarnokkal kapcsolatos igazságot, de mégis részletesen látta maga előtt a képeket. Mintha ismét ott lett volna, Bruenorral és a többiekkel együtt. Az agynyúzó hipnotikus szorításának nem tudott ellenállni. Nem volt több akadály, amit Baenre Anya kedvence ellen szegezhetett volna. Nem volt már elég akaraterije a mentális óriással szemben.

Ahogy a képek felbukkantak Drizztben, a drow érezte, hogy elveszik tőle, elszívják az agyából, mintha az illithid; ezekkel a képekkel táplálkozna. Minden egyes behatolás égetően fáj, s szikraszerű löketeket küldött végig a drow! agyának idegkapcsolatain.

Drizzt végre érezte, hogy a lény borzalmas csápjainak

szorítása megenyhül a homlokán. Visszazuhan gondolatai zúrzavarába, és a feje fájdalmasan lüktetni kezdett.

“Ma szert tettünk némi új tudásra”, hallotta a távolból az illithid vizenyős hangját.

Szert tettünk némi új tudásra...

A szavak baljósán visszhangoztak Drizzt agyában. Az illithid és Baenre Anya tovább beszélgettek, de ő nem figyelt rájuk: csak ez a három szó érdekelte. Jól tudta, mi a jelentőségük.

Drizzt bíborszín szemei felnyíltak, de a fejét nem emelte föl, s csak titokban sandított Methilre. A lény néhány lépésnyire háttal állt neki.

Az illithid most már ismerte Mithril Csarnok egy részét, és további kihallgatásai során megismerheti az egész szerkezetét.

Drizzt nem engedhette, hogy ez bekövetkezzen: lassan megfeszítette a karját.

Meztelen lába fölfelé lendült, s sarka belevágott az illithid puha fejébe. Mielőtt Methil elugorhatott volna, Drizzt a nyaka köré fonta a lábát, fojtófogasba vette, s rázni kezdte az illithid fejét.

Drizzt érezte, hogy a csápok a bőrét tapogatják, de leküzdötte undorát, és tovább rázta az illithidet. Láta, hogy Vendes már közeledik, de kitartott. A barátai érdekében Methil-nek halnia kell!

Az illithid hátravetette magát, hogy megzavarja Drizztet, s kitörjön a szorításból, de a tapasztalt drow harcos együtt fordult a mozdulattal. Methil a földre zuhan, de a nyakát tovább szorította Drizzt erős lába. Drizzt felnyalábolta és odacsapta a falhoz. Az illithidek testileg nem voltak túl erősek. Methil szánszalmasan emelte fel háromujjú kezét, hogy védekezzen a tapadó lábak ellen.

Valami keményen megütötte Drizztet a gerince alján: elakadt a lélegzete. Makacsul tovább rugdalta az illithidet, de az ütés megismétlődött, kétszer, háromszor.

Drizzt ernyedten lehanyatlott láncain, s összehúzta magát,

hogy védeni próbálja a testét. Biztos volt benne, hogy most meghal, amikor belenézett a dühödt Duk-Tak szemébe. Ott a gyűlölködő gonoszságnak és az elragadtatásnak valami furcsa elegyet látta.

Vendes azonban hamar abbahagyta a büntetést, hamarabb, mint Drizzt remélni merte volna, s ő ottmaradt lógva. Próbált összegömbölyödni, de nem volt hozzá ereje.

Methil csatlakozott Baenre Anyához, aki kényelmesen üldögélt repülő korongján. Az illithid pupillátlan, tejfehér szemeivel Drizztre meredt.

A drow tudta, hogy legközelebb Methil mindet el fog követni, hogy a vallatást még fájdalmasabbá tegye.

– Nem kaphat gyógyítalt – mondta Baenre Anya Dantragnak, aki az ajtónál állt. Dantrag követte anyja pillantását a fel mentén álló üvegcsék felé, s bólintott. – *Dobluth* – mondta Drizztnek: számkivetett. – A szertartás csak jobb lesz attól, ha tudjuk: szenvedsz idelent.

Biccentett Vendesnek, aki megpördült, és dobónyilat hajított a fogolyra.

A nyíl a gyomrán találta Drizztet, aki apró, de szúró fájdalmat érzett. Aztán az egész gyomra mintha lángot vetett volna. Levegőért kapkodott, sikoltani akart, és most a fájdalom annyi erőt adott neki, hogy össze tudott gömbölyödni. De ez sem segített. A kis lövedékből szivárgott belé a méreg, és egyre jobban égette a bensőjét.

Drizzt könnyfátyolon át látta, ahogy a repülő korong kiúszik a cellából. Vendes és Methil engedelmesen követték Baenre Anyát. Dantrag egy darabig kifejezéstelen arccal támaszkodott az ajtófélfának, aztán odament Drizzthez.

Drizzt megpróbálta megállni, hogy ne ordítson: csak nyöszörgött, és összeszorított fogai közül morgott a fegyvermesterre.

– Ostoba vagy – mondta Dantrag. – Ha anyám megöl, mielőtt megívhatnék veled, ígérem, hogy személyesen fogok megkínozni és levágni minden egyes élőlényt, aki Drizzt

Do'Urden barátjának nevezi magát!

Dantrag most is mindkét arcán pofonvágta Drizztet, a múltkori követhetetlen gyorsasággal. Drizzt csak egy pillanattal csüngött ernyedten, aztán ismét összerándult, amikor a mérgezett dobónyíl cseppjei újabb tüzes fájdalommal árasztották el.

A Tier Breche-hez vezető lépcső közelében megbújva Artemis Entreri megpróbált visszaemlékezni Gromph Baenre, a főmágus külsejére. Csak néhányszor látta Gromphot, főleg akkor, amikor Jarlaxle-nak kémkedett. (Jarlaxle úgy vélte, hogy a mágus megrovidíti a menzoberranzani éjszakákat, azáltal, hogy néhány pillanattal korábban gyűjti meg a vándorló hőtűzeket a Narbondelben. A zsoldost érdekelte, hogy mire készül a veszedelmes varázsló, ezért kiküldte utána Entrerit.

Entreri köpenye átváltozott suhogó varázslóköntössé, a haja vastagabb szálú és hosszabb lett, hatalmas fehér sörénnyé vált. Szemé körül apró, alig észrevehető ráncok jelentek meg

– Nem tudom elhinni, hogy megpróbálsz – mondta neki Catti-brie.

– A pókmaszk ott van Gromph asztalában – felelte a bér-gyilkos hűvösen. Ő sem volt éppen elbűvölve a feladattól. - Más módon pedig nem lehet bejutni a Baenre-házba.

– És ha ez a Gromph éppen ott lesz?

– Akkor nekünk végünk – felelte kurtán Entreri, és húzni kezdte a lányt fölfelé a lépcsőn.

Entreri legalább annyira alapozott a szerencséire, mint a képességeire. Tudta, hogy a Sorcere, a varázslók iskolája tele van zárkózott mesterekkel, akik nem szeretik keresztezni egymás útját. Remélte, hogy Gromphot hím létére mégis meghívták a Baenre Ház szertartására. A titokzatos hely falai védve voltak kémkedés és teleportáció ellen, s Entreri bízott abban, hogy az álca segítségével különösebb gond nélkül be–

és kijutnak. A főmágus mogorva, hirtelen haragú drow hírében állt: nyilván senki sem meri útját állni.

A lépcső tetején, a Tier Breche szintjén Entreriék meglátták a drow Akadémia épületét. Jobb felé terült el a Melee-Magthere, a harcos-iskola egyszerű, gúla alakú épülete. Közvetlenül előttük sötétlett a legnagyobb építmény, az Arach-Tinilith, Lloth iskolájának pókforma tömege. Entreri örült, hogy nem ezekre a helyekre kell bemenniük. A Melee-Magthere tele volt örökkel, s szoros volt az ellenőrzés, az Arach-Tinilithet pedig Lloth főpapnői védték, a jó öreg Pókirálynő akaratának megfelelően. A Sorcere bal oldalon álló, kecses tornyú épülete volt csak eléggé titokzatos ahhoz, hogy be lehessen hatolni.

Catti-brie elhúzta a karját, és majdnem elrohant rémületében. Nem volt álcája, s rettentően védtelennek érezte magát. De hamar visszanyerte az önuralmát, és nem ellenkezett, amikor Entreri durván elkapta a karját, és tovább kezdte taszigálni.

Beléptek a Sorcere nyitott bejárati kapuján, ahol két ör azonnal eléjük lépett. Az egyik már éppen kérdezni akart valamit Entreritől, de a bérgyilkos pofonvágta, és határozottan tovább-indult, remélve, hogy Gromph goromba híre elegendő lesz. A blöff bevált, s az örök visszatértek a helyükre. Még csak magukban sem mertek morogni, amíg a főmágus el nem tűnt. Entreri tökéletesen emlékezett a kanyargós folyosókra, és hamarosan elért a sima falhoz, ami Gromph szobáját rejtette. A bérgyilkos nagy levegőt vett, igyekezett elnyomni magában a gondolatot, hogy Gromph akár ott is lehet a fal túloldalán, és akkor halottak.

– *Kolshen'shea orbb* – suttogta Entreri. Legnagyobb megkönnyebbülésére a fal hullámszerűen és tekeredni kezdett.

majd pókhálószerűvé alakult. A szálak megcsavarodtak, rést nyitottak, s Entreri gyorsan (mielőtt még elvesztette volna a lélekjelenlétét) benyomult, magával húzva Catti-brie-t.

Gromph nem volt odabent.

Entreri odalépett a törpecsont asztalhoz, összedörgölte és

megfújkalta kezeit, majd a megfelelő fiók felé nyúlt. Catti-brie ezalatt lenyűgözve járkált fel-alá, nézegette a papiruszokat (persze csak messziről), aztán észrevett egy cseréppalackot, s kivette a dugóját.

Entrerinek majd kiugrott a helyéből a szíve rémületében, amikor meghallotta a főmágus hangját, de aztán megnyugodott, amikor látta, hogy a hang csak az üvegből jön.

Catti-brie kíváncsian szemügyre vette a palackot, s visszadugta a dugót. A hang elhallgatott.

– Mi volt ez? – kérdezte, mert nem értett drow nyelven.

– Nem tudom – csattant fel Entreri. – De hozzá ne nyúlj semmihez!

Catti-brie vállat vont, a bérgyilkos pedig folytatta munkáját az íróasztalnál, s pontosan felidézte magában a fiókot nyitó jelszót. Emlékezett a beszélgetésre, amikor a zsoldos elmondta neki. Vajon őszinte volt, vagy ez is csak valami játék? Jarlaxle csak idecsalta, hogy kimondjon valami hamis jelszót, kinyissa a fiókot, és magára uszítsa a mágust meg a fél Sorcere-t is? Az is eszébe jutott, hogy Jarlaxle esetleg a maszknak csak egy utánzatát tette a fiókba, aztán idecsalta őt, hogy beindítsa Gromph pusztító védelmeit, és így tüntesse el a bizonyítékot.

Entreri kirázta a fejéből ezeket a zavaró gondolatokat. Már elkötelezte magát a terve mellett, meggyőzte magát arról, hogy Drizzt kiszabadítása valamiképp beleillik Jarlaxle nagyszabású elképzelésébe, bármi legyen is az, és most nem adhatja meg magát a félelmeinek. Kimondta a szót, s kinyitotta a fiókot.

A pókmaszk ott várta.

Entreri felkapta és a lányhoz fordult, aki éppen finom fehér homokot folytatott lefelé valami homokórán. Entreri odarohant, és az oldalára fektette a homokórát.

Catti-brie meglepetten nézett rá.

– Csak az időt számoltam – mondta a lány.

– Ez nem óra! – csattant fel a bérgyilkos. – Ez robbanószerkezet, és amikor a homok lefolyik, minden lángba borul

Mondtam, hogy semmihez ne nyúlj! Gromph észre sem fogja venni, hogy itt jártunk, ha minden a megfelelő rendben van.

Entreri végignézett a kusza helyiségen.

– Vagy éppen a megfelelő rendetlenségben. Elvégre nem is volt itt, amikor Jarlaxle visszahozta a pókmaszkot.

Catti-brie bólintott, és úgy tűnt, tényleg szégyenli magát. De ez csak álca volt. Valójában egész végig sejtette a homokóra valódi természetét, és nem hagyta volna, hogy a homok leperegjen. Csak azért csinálta a komédiát, hogy sejtésére bizonyosságot szerezzen Entreritől.

Sietve elhagyták a varázsló szobáját és a Sorcere-t. Catti-brie nem közölte a bérgyilkossal, hogy magához vett néhányat a veszedelmes homokóra-üvegekből és a hozzájuk tartozó homokcsomagokból.

22. fejezet

Betörés

A Qu'ellarz'orl plató, ahol a legbüszkébb nemesi házak álltak, furcsán csendes volt. Entreri, ezúttal közönséges drow katonának álcázva magát, folytatta útját Catti-brie-vel együtt a gombaligeten át a hús láb magas pókhálókerítéshez, amely körülvette a Baenre épületegyüttest.

A lányt is, a bérgyilkost is rettegés fogta el, s kénytelenek voltak csak a játék tétjére koncentrálni: a végső győzelemre vagy a végső vereségre.

Egy cseppkőtű mögött lapultak, és figyelték, ahogy egy nagyobb menet, kéken izzó korongokon ülő papnők vezetésével, bemegy a telepre, a hatalmas központi kápolna felé. Entreri felismerte köztük Baenre Anyát, és tudta, hogy a lányai sem lehetnek messze. Jobban szemügyre vette a korongokat, és látta, hogy más *Házak* nagyasszonyai is részt vesznek a menetben.

Nagyszabású ceremónia volt készülöben, ahogy Jarlaxle is mondta, és Entreri elvigyorodott, amikor arra gondolt, hogy a ravasz zsoldos milyen alaposan kitervelt mindent.

– Mi az? – kérdezte Catti-brie a mosoly láttán.

Entreri csak a fejét rázta, és összeráncolta a homlokát, jelezve, hogy a lány jobban teszi, ha befogja a száját. Catti-brie beharapta az alsó ajkát, és visszafojtotta a nyelvére toluló epés megjegyzéseket. Szüksége volt Entrerire, és a bérgyilkosnak is órá: a személyes ellentétek most háttérbe szorultak.

Vártak. Percekig kuporogtak a cseppkő mögött, és nézték, ahogy a hosszú menetet elnyeli a kápolna hatalmas épülete. Entreri úgy sejtette, hogy több mint ezer, sőt, talán kétezer drow is érkezett, s néhány katonát, gyíklóvast is lehetett látni.

Időzítésük igazolásaképpen hamarosan Lloth-t magasztaló dalok szűrődtek ki a kápolnából.

– A macska? – kérdezte sűgva Entreri.

Catti-brie megtapogatta a zsebében a figurát, és kétkedve pillantott a Baenre-kerítésre.

– Majd ha átjutottunk – súgta vissza, habár fogalma sem volt, hogyan akar Entreri behatolni a legyőzhetetlennek tűnő akadályon. A kerítés szálai olyan vastagok voltak, mint Catti-brie karja.

Entreri jóváhagyólag bólintott, elővette a fekete bársony pókmaszkot, és a fejére illesztette. Catti-brie megborzongott, amikor látta, hogy a bérgyilkos feje mintha egyszeriben ocsmány pókká változott volna.

– Csak egyszer figyelmeztetek – suttogta a bérgyilkos. -Te irgalmas lélek vagy, egészen az ostobaságig, de a drow világban nincs helye az irgalomnak. Ne is gondolj arra, hogy csak megsebezsz vagy ártalmatlanná tégy valakit, akivel találkozunk. Itt csak ölni lehet.

Catti-brie nem vesztegette az időt válasza, és ha Entreri beelátott volna a lányba, nem is fáradzott volna a figyelmeztetéssel.

Entreri intett Catti-brie-nek, hogy kövesse őt, aztán óvatosan, árnyról árnyra osonva elindult a kerítés felé. ' Entreri vigyázva megtapogatta a szálakat, hogy megbizonyosodjék: nem ragadnak oda az ujjai, aztán erősen megkapaszkodott, és jelzett a lánynak, hogy másszon fel a hátára.

– Vigyázz, ne érh hozzá a kerítéshez! – figyelmeztette Catti-brie-t. – Mert akkor kénytelen leszek levágni azt a részedet, ami odaragadt.

Catti-brie óvatosan kapaszkodott a bérgyilkosba. Egyik karjával átfogta a férfi mellkasát, a másikkal a hóna alá nyúlt. Catti-brie teljes erőből kapaszkodott.

Entreri nem volt nagydarab ember, alig húsz kilóval lehetett nehezebb, mint a lány, de erős volt, az izmai harcedzettek. Könnyedén küszört fölfelé a kettős súllyal, s közben még távol is tartotta testét a szálaktól, hogy a lány ne akadjon bele. A legnehezebb rész a kerítés tetején volt, főleg, amikor Entreri észrevette, hogy gyíklóvasok közelednek.

– Még csak ne is lélegezz – intette Catti-brie-t, s araszolni kezdett a perem tetején, hogy minél inkább el tudjon rejtőzni

egy sztalagmit támasztóoszlop árnyékában.

Ha nem lettek volna fények a Baenre-telepen, biztosan észreveszik őket, hisz meleg alakjuk élesen kirajzolódott volna a hideg kő előtt. A fények azonban égtek, sőt sok fáklya is, így a Baenre katonák nem használták hőlátásukat az örködésnél. Alig néhány lépésre haladtak el Entreriéktől, de a

bérgyilkos annyira értett a sötétben bujkáláshoz, hogy észre sem vették a kiszögellést a sima oszlopon.

Amikor az örök elmentek, Entreri felállt a kerítés tetején, és megfordult, hogy Catti-Brie bele tudjon kapaszkodni a tartóoszlopba. Csak egy kicsit akart pihenni, a lány azonban habozás nélkül lemászott az oszlop belső oldalán, s a Baenre-ház területén ért földet.

Entreri is utánamászott. Levette a maszkot, és feddő pillantást vetett a lányra.

Catti-brie nem hátrált meg a fenyegető tekintet elől: hasonlóan veszedelmes nézéssel viszonzta.

– Merre? – suttogta hangtalanul.

Entreri a zsebébe nyúlt, megérintette a mágikus medált, aztán különböző irányokba fordult, hogy érezze, merre a legmelegebb. De már azelőtt sejtette az irányt, hogy a medál megerősítette: a cél a legnagyobb cseppkőépület, a telep legjobban őrzött helye.

Csak reménykedhettek, hogy a Baenre-ház elit katonái is a szertartáson vannak.

Nem volt nehéz átvágni a telepen a díszes épület felé, hisz alig lézengtek az örök, sok volt az árnyék, és a kápolnából kiszűrődő kántálás elnyomott minden zajt. Egyetlen Ház sem számított támadásra, hogy is mert volna bárki támadni szertartás idején, hogy ezzel magára vonja a Pókkirálynő haragját. Mivel a Baenre Ház csak más drow Házak részéről várhatott támadást, a telep biztonsága nem volt épp a helyzet magaslatán.

– Itt be – suttogta Entreri, miközben hátukat a falnak vetve osontak Catti-brie-vel a hatalmas, kivájt cseppkő bejárata felé.

Entreri óvatosan megtapogatta a kőajtót, hogy csapdát keressen (habár úgy sejtette, hogy ha van is csapda, az úgyis mágikus, és csak akkor találja meg, ha már rárobbant). Legnagyobb meglepetésére a kapu hirtelen elindult felfelé, és behúzódott egy nyílásba az ajtókeret tetején. Keskeny, homályos folyosó tárult eléjük.

A lány és a bérgyilkos kételkedve néztek össze, majd hosszú, néma gondolkodás után egyszerre léptek be – és egyszerre könnyebbültek meg, amikor látták, hogy nem történik semmi.

Megkönnyebbülésük azonban rövid életűnek bizonyult, mert hirtelen gyomorhangú kiáltást hallottak. Mielőtt rájöhettek volna, mit jelentett a hang, egy hatalmas, izmos, emberforma, több mint hét láb magas, széles alak bukkant eléjük a folyosó másik végén, szinte teljesen eltakarva a halovány fényt. Elég volt csak ránézni a lény pusztá tömegére, s jellegzetes bikaforma fejére, hogy tudják, mivel állnak szemben.

Catti-brie kis híján kiugrott a csizmájából ijedtében, amikor az ajtó bezárult mögöttük.

A minotaurusz ismét elmorogta kérdését, drow nyelven.

– Jelszót kérdez – suttogta Entreri. – Azt hiszem.

– Akkor mondd meg neki.

Ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni, hisz Jarlaxle sosem említette, hogy bármiféle jelszó lenne a belső Baenre-épületeknél. Entreri arra gondolt, hogy erről az apró feledékenységről majd elbeszélget a zsoldossal – ha lesz még rá alkalma.

A szörnyeteg fenyegetően egy lépést tett feléjük, s meglengette maga előtt adamantit botját.

– Mintha a minotauruszok nem volnának önmagukban is elég félelmetesek, még fegyvert is adnak nekik – suttogta Entreri a lánynak.

Még egy lépés, s a minotaurusz alig tíz lábnyira volt tőlük.

– *Usstan beiből... usstan belbau ulu... dos* – hebegte Entreri, s a zsebére csapott. – *Doszt?*

A szörnyeteg megtorpant, s a homlokát ráncolta.

– Mit mondtál? – suttogta Catti-brie.
– Fogalmam sincs – vallotta be Entreri, habár úgy sejtette, hogy valami ajándékról mondott valamit.

Halk vicsorgás hagyta el az egyre türelmetlenebb lény pofáját.

– *Doszt?* – kérdezte bátran Catti-brie, s derűs arccal előrenyújtotta az íját. Szélesen elmosolyodott, és ostobán bólogatni kezdett, mintha ajánlgatná az íját, miközben másik kezével a köpenye ráncai alatt a tegeze felé tapogatózott.

– *Doszt?* – kérdezte ismét, mire a minotaurusz hatalmas, tömzsi ujjával saját mellkasára bökött.

– Igen, neked! – morogta Catti-brie, előrántott egy nyilat, a húrta illesztette, és lőtt, mielőtt az ostoba minotaurusz észbe kaphatott volna. A nyíl átfúrta a szörny mellkasát, és hátralökte.

– Tömd be a lyukat az ujjaddal! – kiáltotta dühösen Catti-brie. – Na, hány ujjad van?

Gyorsan Entrerire pillantott, aki döbbenten meredt rá. Catti-brie nevetett, és újabb vesszőt röpített a szörnyetegbe.

aki újabb lépésekkel tántorodott hátra, egy tágasabb terembe a folyosó végén. Amikor elesett, tucatnyi újabb minotaurusz állt készen, hogy a helyére lépjen.

– Te megőrültél! – kiáltott a lányra Entreri.

Catti-brie nem vesztegette az időt válaszlásra: nyilat röpített a legközelebbi minotaurusz hasába. A szörny kétrét görnyedt a fájdalomtól, s rohamozó társai eltaposták.

Entreri kardot rántott, hogy szembeszálljon a támadással: látta, hogy neki kell távol tartania a szörnyetegeket ahhoz, hogy Catti-brie használni tudja az íját. Az első minotaurusszal két lépésre a folyosó végétől találkozott össze, s kardjával hárította a szörny szöges botjának ütését (a csapás pusztá erejétől elzsibbadt az egész karja).

Entreri persze jóval fürgébb volt, mint a lomha óriás: három gyors tördőféssel válaszolt. A szöges husáng újra lecsapott, és bár Entreri időben felemelte kardját, egy teljes pördüléssel

tudta csak felfogni a támadás erejét.

Kardja előredőfött, s a zölden izzó pengehegy csíkot vágott a szörny álla alá, átszelve a csontot s a lény nyelvét.

Vér fröccsent a minotaurusz szájából, de az ismét meglendítette a bunkóját, s hátrakényszerítette Entrerit.

Ezüstös fénycsík vakította el a küzdőket, ahogy Catti-brie nyila a minotaurusz vállába fúródott, majd áthatolt a mögötte álló szörny fején is.

Entreri csak remélhette, hogy a minotaurusz is hasonlóképp elvakult, miközben elkeseredett rohamra indult. Előredőfött törével, s kardjával lendületesen lecsapott. Egyik villámgyors találatot a másik után mérte a döbrent és sebesült szörnyre, és látása éppen akkor tért vissza, amikor a minotaurusz összeroskadt előtte.

Entreri nem habozott. Ráugrott a bestia hátára, onnan át a következő hullára, amit magasítóként használt az újabb szörnyeteg ellen. Kardjával mély vágást ejtett a támadó minotaurusz vállán. Entreri már-már azt hitte, könnyű dolga lesz, de azelőtt sosem harcolt ilyen bika-lényekkel, ezért meglepetése teljes volt, amikor ellenfele a mellkasába fejezt.

A minotaurusz elrántotta a fejét és rohamra indult, még mindig szarvai közt tartva a bérgyilkost.

– Ó, a mindenit – morogta Catti-brie, amikor látta, hogy hirtelen nem védi senki a szörnyetegek arcvonalától. Fél térdre ereszkedett, vadul kapdosta elő a nyilakat, és lövöldözni kezdett a folyosóba.

A kápráztató *zárótűz* előbb egy, majd két minotauruszt terített le, a harmadik azonban elkapta halott társa testét, és pajzsként maga elé emelte. Catti-brie-nek sikerült eltalálnia a szörny fejét, de nagy kárt nem tett benne, mert a minotaurusz tovább közeledett.

A lány még egyet lőtt, inkább csak hogy elvakítsa a szörnyet, aztán a földre vetődött, és vakmerően kúszni kezdett előre a tapodó lábak mellett.

A minotaurusz nekirohant a külső ajtónak. Mivel maga előtt

tartotta halott társát, nem látta, hogy Catti-brie elugrott. Csapkodni kezdte a hullát a falhoz.

Catti-brie még mindig a földön volt, és utat próbált találni a fatörzsforma lábak között. Mind a három minotaurusz ordított, ami némi biztonságot jelentett, hisz azt gondolták, hogy elől lévő társuk elkapta a betolakodót.

Catti-brie-nek majdnem sikerült.

Az utolsó minotaurusz érezte, hogy valami nekisúrlódik a lábának. Lenézett, aztán felordított és két marokra fogta szöges husángját.

Catti-brie a hátára hengeredett és lőtt, de épp csak egy pillanatra sikerült visszatartania a szörnyet. A lány ösztönösen felrántotta a lábait, és hátrafelé buk fencezett.

Az elvakult minotaurusz csapása jókora darabot omlasztott le a kőfalból, alig pár ujjnyira Catti-brie hátától.

A lány talpra ugrott és szembenézett a bestiával. Maga elé kapta íját, megpördült, és kirohant a folyosóból.

Entrerinek elakadt a lélegzete az ütközéstől. A minotaurusz Entreri dereka köré kulcsolta ép karját, szorosan tartotta, és hátraugrott, szemlátomást azért, hogy ismét a falhoz csapja a bérgyilkost. Pár lépéssel arrébb egy másik szörnyeteg biztatta győzedelmes társát.

Entreri törös karja vadul hadonászott, de hiába próbált áthatolni a szörnyeteg vastag koponyáján.

A bérgyilkos úgy érezte, mintha szilánkokra törne a gerince, amikor másodszor is a falnak csapódott. Kényszerítette magát, hogy ne figyeljen oda a fájdalomra, a félelemre, és gyorsan megpróbálta felmérni a helyzetet. A tiszta fej a harcos legjobb barátja: ezt Entreri is jól tudta, és hamar taktikát változtatott. Ahelyett, hogy a kemény csontot döfköde volna törével, inkább a lény szarvai közti húsba döfött, aztán innen kiindulva végigvágott a minotaurusz pofáján.

Újra a falnak verődött.

Entreri keményen tartotta a törst: bízott benne, hogy nem hiába. Először a penge elcsúszott, nem tudott behatolni, de aztán talált egy puhább helyet, és Entreri döfött.

Egyenesen a minotaurusz szemébe.

A bérgyilkos érezte, hogy a mohó fegyver magához ragadja a lény életerejét, és az energia átáramlik a saját karjába.

A minotaurusz remegni kezdett, és a falba kapaszkodott. Figyelő társa tovább biztatta, mert azt hitte, hogy a másik épp pépet csinál a betolakodó emberből.

Ekkor azonban a falnál álló minotaurusz összeroskadott. Entreri pedig a földre huppant és futásnak eredt. Már ott is volt a másik szörnynél, mielőtt az észbe kapott volna. A bérgyilkos egy szempillantás alatt szúrt: tör-kard-tör volt a kombináció.

A meglepett minotaurusz hátraugrott, de Entreri követte, és benne tartotta a törst, megfosztva a minotauruszt életerejétől. A haldokló lény megpróbálkozott még egy erőtlen suhintással, de Entreri kardja könnyedén hárított.

A törnek ünnepnapja volt.

Catti-brie futva érkezett a kicsiny helyiségbe, és fél térdre ereszkedve körbefordult. Céloznia nemigen kellett, mert az üldöző minotauruszok tömege teljesen betöltötte a folyosót.

A legelső szerencsére nem teljes sebességgel érkezett, mert kapott egy nyilat a combjába. De makacs jószágnak bizonyult, és nyomult tovább.

Mögötte a másik minotaurusz a harmadikért kiáltott – aki a hullát csapkodta a falhoz –, hogy jöjjen utánuk. A minotauruszok azonban nem épp az eszükre ismertek, így az utolsó szörny rendületlenül csapkodta tovább az áldozatnak hitt falat.

A következő nyíl pontosan talált: széthasította a minotaurusz koponyáját, kis híján kettészelve a szörny fejét, aki azonnal meghalt, de a lendület vitte tovább, s leverte a lábáról Catti-brie-t.

A lány nem sérült meg komolyan, de nem volt már ideje arra, hogy testét és íját kiszabadítsa, és célba vegye a közeledő második bikafajzatot.

Egy elmosódott alak suhant el a szörny előtt, döfött, vágott, és a minotaurusz összegörnyedve markolászta sérült térdét. Új ellenfele után tántorgott, de Entreri könnyedén eltáncolt előle.

A bérgyilkos berohant a terembe, fedezéket keresett egy fekete márványoszlop mögött, a minotaurusz pedig ment utána. Entreri megkerülte az oszlopot, a szörnyeteg pedig – minotauruszhoz képest gyors helyzetfelismeréssel – sántikálós futásnak eredt, megkapaszkodott az oszlopban, és lendületből körbefordult.

Entreri azonban még nála is szemfülesebb volt. Ahogy kint volt a bikalény látóteréből, megtorpant, és hátrahúzódott az oszlop mögé. A körbeforduló minotaurusz épp közéje és az oszlop közé került, s Entreri tucatnyi tiszta szúrást vihetett be.

De Artemis Entrerinek persze nem volt szüksége ennyire.

A minotaurusz felnyalábolta halott társát, visszaugrott három lépést, aztán elbődült, s megint nekivágta a hullát a külső kőajtónak.

Nyílvessző röppent a hátába.

– Huh – mordult fel a bikalény, és megpróbált hátrafordulni.

Egy másik nyíl állt a hátába, átfúrva a tüdejét.

– Huh – lehelte a minotaurusz bután, és végre eléggé megfordult ahhoz, hogy lássa Catti-brie-t, aki a folyosó másik végén állt, és komor arccal emelte célzásra íját.

A harmadik vessző a minotaurusz képébe talált. A bestia tett még egy lépést előre, a negyedik nyíl azonban a mellébe fúródott, és visszalökte halott társához.

– Huh...

Ezután még öt találatot kapott, mielőtt Entreri odaért Catti-brie-hez, és szólt, hogy a harc befejeződött.

– Szerencsénk, hogy nem volt drow a közelben -

mondta a bérgyilkos, s idegesen végignézett a kerek termet szegélyező tizenkét ajtón. Megtapogatta zsebében a medált, *aztán* a mennyezetig érő, központi oszlop felé fordult.

Egyetlen magyarázó szó nélkül az oszlophoz rohant, s érzékeny ujjával tapogatni kezdte.

– Mit találtál? – kérdezte Catti-Brie, amikor Entreri keze hirtelen megállt, s a bérgyilkos visszafordulva elmosolyodott. Entreri megnyomta a köfelületet, mire a márvány egy darabja félrecsúszott, s látni lehetett, hogy az oszlop belül üres. Entreri belépett, magával húzta Catti-brie-t, s az ajtó magától bezárult mögöttük.

– Mi ez? – érdeklődött Catti-brie, mert azt hitte, hogy zárt helyre kerültek. Aztán meglátta a lyukat a mennyezeten és a padlóban.

Entreri nem válaszolt. A medál útmutatását követve a padlón lévő réshez araszolt, leguggolt melléje és lepillantott.

Catti-brie odalépett mellé, és csodálkozva látta, hogy nincs lefelé létra. Körülnézett a jellegtelen helyiségben: valami kiálló részt keresett, ahová kötelet lehetne erősíteni.

– Talán van valahol lábtámasz – szél Entreri. Megkapaszkodott a rés szélén, és kissé leeresztette magát. Híttelenkedő arcot vágott, amikor érezte, hogy teste szinte súlytalanná válik, s lebeg a levegőben.

– Mi az? – kérdezte Catti-Brie türelmetlenül, látva a különös arckifejezést.

Entreri elengedte a lyuk szélét, és önelégült mosollyal, lassan ereszkedni kezdett. Catti-brie is gyorsan lemaszott, és simán lebegett lefelé a sötétben. Alatta Entreri ismét felvette a mágikus maszkot, s koncentrálni kezdett.

– A foglyom vagy – mondta Entreri hidegen, és Catti-brie egy pillanatig nem is értette, miről van szó: azt hitte, hogy Entreri becsapta. Amikor azonban leért a padlóra, s Entreri Taulmaril felé bökött, mindent megértett.

– Az íjat – mondta a bérgyilkos türelmetlenül.

Catti-brie makacsul megrázta a fejét, és a bérgyilkos jobbnak

látta nem erősködni. Odalépett a legközelebbi falhoz és tapogatni kezdett: hamarosan meg is találta az erre a szintre kivezető ajtót. Odakint két drow hím várta őket készenlétben tartott nyílpuskával, és Catti-brie most elgondolkodott azon, hogy valóban okos dolog volt-e magánál tartani az íját.

De milyen gyorsan lehanyatlottak ezek a nyílpuskák, amikor az örök észrevették, hogy Triel Baenre áll előttük!

Entreri durván elkapta Catti-brie karját, és maga után ráncigálta a lányt.

– Drizzt Do'Urdenhez! – kiáltotta Triel hangján.

Az örök nem óhajtottak vitába szállni a legidősebb Baenre-lánnyal. Parancsukban ugyan nem szerepelt, hogy Trielen vagy Baenre Anyán kívül bárki mást az értékes fogolyhoz kísérjenek, de a parancsuk nem szólt semmiféle emberi nő-fogolyról sem. Az egyik elindult előre, míg a másik megragadta Catti-brie-t.

A lány roskadozni kezdett, elejtette íját, hogy az egyik sötét elfnek és Entrerinek támogatnia kelljen. A másik drow gyorsan felvette Taulmarilt, és Catti-brie beleborzongott, amikor a csodás fegyvert drow kézben látta.

Elindultak egy sötét folyosón, a vasalt ajtók előtt. Az elől haladó drow megtorpant az egyik ilyen ajtó előtt, és elővett egy apró pálcát. Nekidörzsölte egy fém lapnak az ajtó kilincse mellett, majd kétszer ráütött a lapra. Az ajtó feltárult.

Az első drow hátrafordult, és már mosolygott volna, amiért segíthetett a nagy Trielnek. Entreri keze azonban a szájára tapadt, hátrarántotta a fejét, s a tör sem télenkedett: a penge a drow torkába fúródott.

Catti-brie támadása nem volt ilyen kifinomult, de éppennyire hatásos. A lány fél lábon megpördült, s lendülő másik lábával hasba rúgta a drow katonát, aki a falnak tántorodott. Catti-brie fél lépést hátraszökkent, előreszegte a fejét, és homlokkal nekiment a drow érzékeny orrának.

Ütések záporoztak, a lány ismét hasba rúgta ellenfelét. Birkózni kezdtek, a drow mögé került, a hóna alatt átkulcsolta,

felemelte a földről, s ujjaival előrefeszítette a sötét elf nyakát.

– Nincs kegyelem! – morogta Catti-brie összeszorított foggal. Entreri nyugodtan odament hozzájuk. A drow kirúgott, de

Entreri alkarral hárította a rúgást.

– Triel! – kiáltott fel zavarodottan a katona.

Entreri hátralépett, levette a maszkot, és amikor a szerencsétlen drow arcára kiült a megdöbbenés, szíven szúrta.

Catti-brie érezte, hogy a test megrándul, majd elernyed. Émelygés tört rá, de hamar elmúlt, amikor oldalra pillantott és meglátta Drizztet leláncolva, megkínzottan. A drow nyöszörögve csüngött láncain, és hiábavaló erőlködéssel próbálta összehúzni magát. Catti-brie ellökte magától a halott katonát és a barátjához rohant. Azonnal észrevette az apró, de szemlátomást kegyetlen kis lövedéket, ami kiállt a drow hasából.

– Kiveszem! – mondta Drizztnak, helyeslést várva. Drizzt azonban már nem volt olyan állapotban, hogy bármit is mondjon: a lány most már látta, hogy a drow talán tudatában sincs a jelenlétének.

Entreri is odalépett hozzájuk. Épp csak egy futó pillantást vetett a kis lövedékre. Annál jobban aggasztották a láncok és bilincsek.

Catti-brie nagy levegőt vett, összeszedte magát, s egy mozdulattal kirántotta Drizztből a mérgezett dobónyilat.

Drizzt Összerándult és éles, fájdalmas kiáltást hallatott, majd eszméletlenül ernyedett el.

– Nincs semmilyen zár, amit ki lehetne nyitni! – vicsorogta Entreri, amikor látta, hogy a bilincsek teljes, megszakítatlan gyűrűt alkotnak.

– Menj arrébb – mondta neki Catti-brie. Amikor a bérgyilkos hátrafordult, azt látta, hogy a lány célzásra emeli gyilkos íját, és gyorsan arrébb lépett.

Két lövésre lehulltak a láncok, és Drizzt lehanyatlott; Entrerinek kellett elkapnia. Drizztnak valahogy sikerült

kinyitnia egyik feldagadt szemét. Nem igazán értette, mit történik körülötte, s nem tudta, hogy barátokkal vagy ellenségekkel áll-e szemben.

– Az üvegcsék – hörgötte.

Catti-brie körülnézett, és meglátta a kis palackokat a falnál. Odaszaladt, keresett egyet, ami tele volt, és odavitte Drizzthez.

– Nem lenne szabad élnie – vélte Entreri, és beleszagolt a furcsa folyadékba. – Rengeteg a sebe. Valami életben tartotta.

Catti-brie kétkedve meredt az üvegcsére. A bérgyilkos követte pillantását, s bólintott.

– Csináld! – adta ki az utasítást, mert tudta, hogy ebben az állapotban nem juttathatják ki Drizztet a Baenre-telepről.

Catti-brie Drizzt szájához nyomta az üveget, hátrahajtotta a drow fejét, és kényszerítette, hogy kortyoljon egyet. Drizzt fuldokolva köpködött, és a lány már-már azt hitte, hogy megmérgezi vagy megfullasztja legjobb barátját.

– Hogy kerülsz te ide? – kérdezte Drizzt hirtelen, eleven tekintettel. Az erő kezdett szétáradni a testében. Felállni azonban még nem tudott, s légzése ijesztően kapkodó maradt.

Catti-brie odaszaladt a falhoz, és további üvegekkel tért vissza, de előbb beléjük szagolt, s csak aztán öntötte le őket Drizzt torkán. Alig pár perc múltán a drow már biztosan állt a lábán, és fölöttébb el volt képedve, hogy az egyik legjobb barátja és az egyik legnagyobb ellensége ott áll egymás mellett, vele szemben.

– A felszerelésed – szólt Entreri, s durván a halom felé fordította Drizztet.

Drizzt azonban inkább Entrerit nézte, mint a holmiját, és azon tűnődött, hogy vajon miféle pokoli játékot játszhat most a bérgyilkos. Entreri csakhamar észrevette a pillantását, s a két ellenfél farkasszemet nézett egymással.

– Erre most nincs időnk! – csattant fel Catti-brie.

– Azt hittem, meghaltál – mondta Drizzt.

– Rosszul hitted – felelte nyugodtan Entreri. Rezzentlen tekintettel ellépett Drizzt mellett, és felemelte a drow

páncélingét.

– Figyeld a folyosót – mondta Entreri Catti-brie-nek. A lány megfordult, s még éppen látta, ahogy az ajtószárny befelé lendül.

Vendes Baenre pálcája nyomult be a cellába.

5. RÉSZ

A HARCOS SZEME

Bátorság.

Ennek a szónak minden nyelvben különleges csengése van, s ezt nem csak az egymás után kimondott betűk teszik, hanem az

az áhitat is, amivel kiejtik. Bátorság. Ez a szó nagyszerű tetteket és nemes jellemet idéz fel: komor, elszánt arcú emberek, akik városukat védik a támadó goblinhordától, az anya kitartását, aki lankadatlanul törődik gyermekeivel, amikor az egész világ Jelfordult körülötte. A Birodalmak számos nagyobb városában fiatalok bolyonganak az utcákon, szülők nélkül, otthon nélkül. Az ő bátorságuk különleges bátorság, ami szembeszáll a testi és lelki megpróbáltatásokkal egyaránt.

Gyanítom, hogy Artemis Entrerinek is ilyesféle csatát kellett megvívnia Calimport sáros sikátoraiban. Egy bizonyos szinten kétségkívül győzedelmeskedett, valóban legyőzött minden testi akadályt, és hihetetlen hatalomra, pozícióra tett szert.

Egy másik szinten azonban veszített. Sokszor elgondolkodom rajta, hogy ml lehetett volna belőle, ha nem rontják meg a szívét? A kíváncsiságomnak azonban semmi köze a szájalomhoz. Entreri esélyei sem voltak rosszabbak, mint az enyéme. Ő is győzedelmeskedhetett volna a saját harcában, mind testben, mind lélekben.

En bátornak és önzetlennek hittem magam, amikor elhagytam Mithril Csarnokot, azzal a céllal, hogy véget vessek a barátaimait fenyegető veszedelemnek. Azt hittem, hogy a legnagyobb áldozatot hozom ezzel azokért, akik a legdrágábbak nekem.

Amikor Catti-brie belépett a cellámba ott a Baenre-házban, amikor félig csukott szemekkel megpillantottam szép és csalókán finom vonásait, akkor értettem meg az igazságot. Túlságosan tele voltam valami ismeretlen gyásszal ahhoz, hogy felismerjem a saját belenyugvásom. Nem voltam bátor, amikor elindultam Mélysötétre, mert a szívem

legmélyén úgy éreztem, hogy nincs mit vesztenem. Nem engedtem meg magamnak, hogy meggyászoljam Wulfgart, és ez az üresség elorozta akaratomat és a hitemet abban, hogy a dolgokat rendbe lehet hozni.

A bátor emberek nem adják meg magukat a reménynek.

Hasonlóképp Artemis Entreri sem volt bátor, amikor Catti-brie-vel eljött, hogy kiszabadítson. Tetteit a puszta kétségbeesés vezérelte csupán, mert ha Menzoberranzanban marad, akkor neki vége. Entreri céljai most is önzőek voltak, mint mindig. A szöktetési kísérlettel tudatos döntést valósított meg, mert ez volt a legjobb esélye az életbenmaradásra. A szabadítás számításból és nem bátorságból/akadt.

Mire Catti-brie elindult Mithril Csarnokból ostoba drow barátja után, már túltette magát a Wulfgar miatt érzett gyászán. Végigment a szomorúság minden fázisán, és most már csak a barátság irányította a tetteit. Ő mindent elveszíthetett, mégis elindult egyedül a veszedelmes Mélysötéten, egyetlen jóbarát kedvéért.

Ezt akkor fogtam fel igazán, amikor először belenéztem a szemébe a Baenre-ház pincéjében. Ekkor értettem meg a bátorság szó valódi jelentését.

És Wulfgar halála óta először éreztem igazi késztetést. Addig vadászként harcoltam, vadul, kegyetlenül, de ahogy a barátomra pillantottam, harcos lettem újra. Eltűnt belenyugvásom és végzet-tudatom. Már nem hittem azt, hogy minden rendben lesz, ha a Baenre-ház megkapja áldozatát – azaz odaadja a szívemet Llothnak.

Abban a pincében a gyógyító italok visszaadták az erőt a testemnek, az elszánt, komoly Catti-brie látása pedig visszahozta szívem erejét. Akkor fogadtam meg, hogy ellenállok, hogy szembeszállok az eseményekkel, és a végsőig küzdök a győzelemért.

Amikor megláttam Catti-brie-t, eszembe jutott minden, amit elveszíthetek.

Drizzt Do'Urden

23. fejezet

Duk-Tak

A lány az íjához kapott, s védekezően maga elé tartotta, ahogy a pálcából zöldes nyalka csapott ki.

Az íj azonban hirtelen nekiszorult a mellkasának, s Catti-brie a falnak repült. Az egyik karja a melléhez tapadt, a másik a derekához, és nem tudta mozdítani a lábát. Még a faltól sem tudott elszakadni.

Kiáltani próbált, de az állkapcsa nem mozdult, és az egyik szeme sem volt hajlandó kinyílni. A másik szemével épp hogy csak látott valamit, és lélegezni is alig tudott.

Entreri törrel, karddal a kezében megpördült. Catti-brie elé vetődött, és látta, hogy három drow nő érkezik, kettejük kezében nyílpuska.

A fűrge bérgyilkos talpra ugrott és felegyenesedett, mintha támadóira akarná vetni magát, aztán előrszegezett karddal, alacsonyán előrebukott.

A Jól kiképzett drow nők nem siették el a lövést, s csak a csel után emelték célra fegyverüket. Az első lövedék vállon találta Entrerit, és sokkal nagyobb erővel lökte vissza, mint várta. A lendülete elveszett. Szikrázó csápokhoz hasonló fekete, égető energianyalábok csaptak ki a lövedékből, és pár lépéssel hátravetették a bérgyilkost.

A második nyíl hasba találta, és bár az első lövés nem volt túl fájdalmas, most erős elektromos kisülés keletkezett, s a földre terítette a bérgyilkost. Entreri kardja messzire repült, s kis híján beleállt Catti-brie-be.

Entreri csúszva érkezett a lány lába elé. Erősen markolta ékköves törét, és arra gondolt, hogy talán el kéne hajítania. Döbbenet látta, hogy ujjai önkéntelenül elgyengülnek, s a tör kezd kicsúszni a kezéből. Minden akaratával fogni akarta a pengét, de izmai nem engedelmeskedtek, s a tör hamarosan kihullt remegő ujjai közül.

Ott feküdt a földön, Catti-brie lába előtt, rémülten és

megzavarodva. Életében először edzett harcos-izmai nem engedelmeskedtek neki.

Drizzt a harmadik nőre koncentrált, aki középen állt: Vendes Baenrére, Duk-Takra, aki egészen mostanáig oly kegyetlenül kínoztta. Drizzt mozdulatlanul állt, maga előtt tartva a láncinget. Még pislogni sem mert. A Baenre-lány mellett álló nők eltették nyílpuskáikat, s csillogó kardot rántottak.

Vendes gyorsan, mormogva kántálni kezdett.

– A vakmerő barátok – jegyezte meg a főpapnő gúnyosan, tökéletes közös nyelven.

Drizzt most értette meg, mi volt a varázslat: Vendes meg akarta értetni magát az emberekkel.

Entreri szája furcsán mozgott, s látszott rajta, hogy erőlködik:

– A szertartás?

– Folyik – felelte Vendes. – Anyám, nővéreim és a sok vendég nagyszony a kápolnában vannak. Engem felmentettek a kezdeti szertartás alól, és azt a parancsot kaptam, hogy vigyem oda Drizzt Do'Urden.

Szemügyre vette Drizztet, és szemlátomást elégedett volt.

– Látom, a barátaid megkíméltek attól a fáradtságtól, hogy gyógyítalt erőszakolják le a torkodon.

– Tényleg azt hittétek, hogy ilyen könnyen besétáltok a Baenre-házba, megszőktetitek legértékesebb foglyunkat, és aztán elmentek? – kérdezte Vendes Entrerit. – Már azelőtt észrevettünk benneteket, hogy átjöttetek volna a kerítésen -és majd ki fog derülni, hogyan tehattetek tisztátalan kezeteiket a bátyám maszkjára! Gromph, vagy talán az a veszedelmes Jarlaxle majd beszélni fognak...

– Meg vagyok rajtad lepve, bérgyilkos – folytatta. – Jó a híred. Többet vártam tőled. Hát nem tűnt fel neked, hogy csak hímek őrzik féltett zsákmányunkat?

Drizltre pillantott, és a fejét csóválta.

– Persze csak ál-őrök voltak, akiket én állítottam a helyükre – mondta. Drizzt nem mozdult, az arca sem árult el semmit.

Érezte, hogy az erő lassan visszatér belé a gyógyitalok eredményeképp, de *aztán* rájött, hogy erővel nem sokra megy Vendes és a két állig felfegyverzett, képzett drow nő ellen. Drizzt szánakozva nézett a kezében tartott láncingre -így nem sok hasznát veheti.

Enteri agya kezdett tisztulni, de a teste továbbra is béna maradt. A kisülések folytatódtak, és elejét vették mindenfajta koordinált mozgási kísérletnek. Az egyik kezét mégis sikerült a zsebébe süllyesztenie.

– Sejtettük, hogy az ember-lány él – magyarázta Vendes. – És valószínűleg Jarlaxle kezén van. De azt nem hittük, hogy ilyen könnyen hozzánk kerül.

Enteri arra gondolt, hogy Jarlaxle vajon becsapta-e. Talán a zsoldos az egésznek csak azért csinálta, hogy a Baenre-házba hozza Catti-brie-t? Enteri számára ennek nem volt semmi értelme – bár mostanában nem *igazán* értette Jarlaxle dolgait.

Catti-brie említésére felizzott Drizzt szeme. Nem tudta elhinni, hogy a lány itt van Menzoberranzanban, hogy ennyit kockáztatott, csak hogy utána jöjjön. Vajon hol van Guenhwyvar? És vajon Bruenor vagy Regis is eljött?

Drizzt megborzongott, amikor a zöldes kocsonyába ragadt lányra pillantott. Milyen védtelen, milyen kiszolgáltatott!

Drizzt bíbor tekintete fellángolt, amikor ismét Vendesre nézett. Már nem félt kínozójától, és nem várta a halált.

Egyetlen gyors mozdulattal eldobta a láncinget, és szablyát rántott.

Vendes csak biccentett egyet, s a két nő Drizztre vetette magát. Az egyik megveregette Csillám pengéjét a kardjával, jelezve, hogy Drizzt dobja el a fegyvert.

Drizzt azonban széles ívben csavart egyet a szablyán, s félrelökte a nő kardját. Hirtelen másik szablyája is felemelkedett, s már háritott egy újabb szúrást.

– Ostoba! – vicsorogta Vendes, hallható kárörömmel. -Úgy szerettelek volna harcolni látni, Drizzt Do'Urden, ha már Dantrag annyira ki akar veled állni.

Drizzt ennek hallatán elgondolkodott, hogy vajon Vendes kinek dukkol ebben a harcban. De nem volt ideje sokat foglalkozni a sötét elfek intrikáin, mert a két drow nő igencsak szorongatta.

Vendes visszaváltott drow nyelvre, és azt parancsolta katonáinak, hogy győzzék le Drizztet, de ne öljék meg.

Drizzt hirtelen dugóhúzószerűen megpördült, s pengéi veszedelmes ívet írtak le minden oldalon. Aztán megtorpant, és a bal oldali nő felé dőött. Talált, de sebet nem tudott okozni a csodálatos drow páncélon keresztül – ami neki most nem volt.

Ezt a tényt nyomatékosabban is aláhúzta egy kardhegy, ami jobb felől karcolta meg Drizztet. Drizzt elfintorodott.

megfordult, s visszakezes csapással félreütötte a szemtelen kardot, mielőtt komolyabb baj történhetett volna.

Entreri hön fohászkodott, hogy Vendes is épp annyira el legyen foglalva a harccal, mint a társnői, mert a saját mozgása még roppant esetlen és lassú volt. Valahogy sikerült kihalsznia a pókmaszkot a zsebéből, aztán remegő kézzel jelnyúlt Catti-brie övéig.

Erőtlen keze azonban nem érte el: visszahanyatlott a padlóra.

Vendes feléje pillantott, és kuncogni kezdett – szemlátomást nem vette észre a maszkot –, aztán tovább nézte a harcot.

Entreri félig ülve hevert a falnál, és próbálta belső kontrolljával legyőzni az ocsmány drow bűbájt, de erőfeszítései hiábavalónak bizonyultak: izmai folytatták akaratlan rángásukat.

Kardok csaptak Drizztre minden irányból. Az egyik megvágta az arcát, fájdalmas sebet okozva. A két nő tökéletes összhangban dolgozott: beszorították a sarokba, s nem hagytak neki teret a manőverezéshez. Drizzt azonban remekül háritott, és Vendes tetszéssel figyelte látványos, ám hiábavaló igyekezetét.

Drizzt tudta, hogy nagy bajban van. Páncél nem volt rajta, még mindig elég gyengének érezte magát (habár a gyógyital tovább keringett ereiben), és nem sok elképzelése volt arról, hogyan járhatna túl a félelmetes kettős eszén.

Az egyik kard aláágott: Drizzt átugrott fölötte. Egy másik penge csapott le rá a másik oldalról, de Drizzt ugrás közben összehúzta magát, s Csillámmal hárított. A másik szablyája ide-oda táncolt a teste előtt, kivédve két középmagas támadást, egyet-egyet mindkét nőtől.

Ellentámadásra azonban nem gondolhatott a lankadatlan ostrom közepette: állandóan szorongatták, s kényelmetlen szögekben kellett védekeznie.

Ugrott, alábukott, pörgött, s valahogy sikerült elérnie, hogy ne kapjon mélyebb vágásokat védtelen testére, a kisebb sérülések azonban egyre sokasodtak.

Tehetetlen, sajnálkozó pillantást vetett a lányra, s rémülettel töltötte *el az a* gondolat, hogy mi várhat még szegényre.

Entreri folytatta eredménytelen küzdelmét, de végül leroskadtt: úgy érezte, hogy nem szállhat szembe ilyen erős varázslattal.

De nem azért tudott életben maradni Calimport veszedelmes utcáin, s nem azért emelkedett a déli város alvilágának élére, mert hajlandó volt elfogadni a vereséget. Újra gondolkodni kezdett, ezúttal úgy, hogy a lehetőségek által adott kereteken belül maradjon.

Felemelte a karját. Ujjaival nem próbált fogni, hanem csak nekivágta a kezét a ragacsos masszának.

Ennél több kapaszkodóra nem is volt szüksége.

Óriási erőfeszítéssel meghajlította odaragadt karját, és félig felhúzta magát a lány mellé.

Catti-Brie tehetetlenül, reményvesztve figyelte a bérgyilkost, s fogalma sem volt róla, mit akar tenni. Még földre is akarta rántani a fejét (persze hiába), amikor a bérgyilkos karja fellendült, mert attól félt, hogy Entreri megüti.

Az a szabad kéz azonban nem az ékköves tört, hanem a

pókmaszkot tartotta Catti-Brie feje fölött. A maszk beleragadt a masszába, de aztán a zöld ragacs kezdett engedni a varázstárgy erős mágijának.

Catti-brie teljesen elvakult, amikor először egy adag ragacs, aztán a pókmaszk alsó széle is eltakarta egyetlen nyitott szemét.

Egy pillanat múlva azonban már a másik szemét is ki tudta nyitni.

Szikrák hulltak, ahogy a csata egyre keményebbé vált. A nők egyre erősebben szorongatták a makacsul védekező renegát himet.

– Fejezzétek már be! – morogta türelmetlenül Vendes. - Tegyétek ártalmatlanná, hogy el tudjuk vinni a kápolnába, és tanúja lehessen, ahogy feláldozzuk ezt az ostoba ember-nőt Llothnak!

Vendes nem is mondhatott volna ennél ostobább fenyegetést. Catti-brie, a drága, ártatlan Catti-brie és az ocsmány Pókirálynő említése több volt, mint amit Drizzt el tudott viselni.

Megszűnt Drizzt Do'Urden lenni, s józan lényének helyét elfoglalták az ősi vadász késztetései.

A bal oldali nő újabb kiszámított vágással próbálkozott, a másik azonban vadabbul kezdett küzdeni, s egyik kardja benyomult Drizzt védekező szablyájának hegyén túlra.

Ügyes húzás volt, de a vadász kiélesedett érzékei számára a kard mintha lassítva mozgott volna. Drizzt beengedte a pengét pár ujjnyival a hasa elé, csak aztán csapott le bal szablyájával, messze félreütve a támadó kardot, átnyúlva a másik keze alatt, amivel a bal oldali nő támadását védte ki.

Szablyái ezután erőteljes ellentámadásba kezdték, váltogatva célpontjaikat. Bal karja keresztbe-fel, jobb karja keresztbe-le mozdult.

Térdre ereszkedett, és egyik ellenfele testének takarását

használta védelmül a másik ellen. Jobb karja lendült, s a ravaszul fordított penge belevágott a nő térdének oldalába, megroggyantva a lábát. Drizzt a bal szablyával is csapott a nő gyomra felé, s a drow hátratántorodott rogyadozó lábán.

Drizzt továbbra is térden állva megpördült, hogy szembenézzen másik ellenfele rohamával.

A nő túl magasan volt. A szablya megfogta az egyik kardot, de a másik penge mélyebbre suhintott.

A vadász másik szablyája útját állta, de a kard így is sebet ejtett Drizzt bordáján.

Ide-oda villantak a vágások és hárítások, de a vadász már nem érzett fájdalmat. Vendes alig tudta elhinni, hogy Drizzt maga alá húzza a lábát, és valahogy feláll veszedelmes ellenfelével szemben.

A másik katonanő a földön vonaglott, és sebesült térdét markolászta.

– Elég ebből! – kiáltotta Vendes, és Drizzt felé emelte pálcáját. Élvezte a látványos küzdelmet, de nem állt szándékában elveszíteni harcosait.

– Guenhwyvar! – harsant fel egy éles kiáltás.

Vendes oldalra pillantott, és látta, hogy az ember-lány -fején a pókmaszkkal!*– leguggol, kiszabadulva a vendégmarasztaló ragacsból. Catti-brie ellökte magát a faltól, a földre ejtette a varázsfigurát, és menet közben felkapott egy tört.

Vendes ösztönösen kilőtt egy újabb adag masszát, de az anyag ártalmatlanul repült el a lány mellett, s a szemközti falnak toccsant.

Catti-brie kissé kábán s zavarodottan előrevetődött, törét maga előtt tartva. Sikerült megvágnia Vendes kezét, de a papnő pálcája még idejében félrelökte a pengét.

Catti-brie nekiment a drow nő combjának. Szabályos verekedés kezdődött: a lány megpróbált kitartani, Vendes pedig rugdalózva próbált kiszabadulni.

Drizzt szablyája össze-összecscsattant megmaradt ellensége kardjával, de az egész olyan gyorsan történt, hogy a

pendülések összefolytak. A nő eleinte tartani tudta magát a vad rohamokkal szemben, de hárításai egyre lassúbbak lettek.

Egy kard lendült, s útját állta Csillámnak, aztán a másik kard fordult ki, hogy hárítsa a második szablya döfését.

A második szablya azonban valójában nem szúrni akart, csak elcsalta a nő kardját. A katonanő rájött a cselre, és visszafogta a fegyverét, de már elkésett.

Drizzt szablyája áthatolt a finom láncingen. Ő maga védtelen volt, de a nőnek már nem volt ereje visszavágni, amikor a szablya a szívébe fúródott. Megrándult, s Drizzt visszahúzta a kardot.

Catti-brie fejére csak úgy záporoztak az ütések, miközben makacsul szorította a drow nő lábát. A pókmaszk elfordult rajta, semmit sem látott, de tudta, hogy ha Vendesnek van valami fegyvere kéznél, akkor baj lesz.

Catti-brie vakon felnyúlt, s megpróbálta elkapni a drow csuklóját. Vendes azonban gyorsabb volt, és nemcsak, hogy kikerülte a lány kezét, de még az egyik lábát is kirántotta Catti-brie szorításából. Rugdalni kezdte, s Catti-brie kis híján elájult.

Vendes nekifeszült, s kiszabadította magát. Catti-brie pedig az elhúzódo lábak után kapott. A lány vesztett egy értékes pillanatot, amikor megigazította arcán a pókmaszkot, s Vendes túl messzire távolodott tőle. A Baenre-lány hamar visszanyerte egyensúlyát, és kirohant a teremből.

Catti-brie könnyen fel tudta mérni, hogy mi lesz a következménye annak, ha futni hagyja. Makacsul próbált felállni, de egy szelíd kéz visszanyomta. Drizzt Do'Urden rohanó lábait pillantotta meg maga előtt.

A folyosóra érve Drizzt furcsán tekergőzni kezdett. Olyan hirtelen vetette magát hátra, le a földre, hogy Catti-brie teljesen elképedt. Az elővigyázatosság azonban indokoltnak bizonyult: Drizzt fölött zöld, ragacsos nyaláb röppent el.

Drizzt egy bukfenccel felpattant, s rohant tovább, mint egy vadmacska.

De megjelent ott egy igazi macska is: Guenhwyvar átugrott Catti-brie-n, ki a folyosóra, olyan sebességgel, hogy a lány azt hitte, képzelődik.

– *Nau!* – hallatszott a fájdalmas kiáltás a folyosó végéről. A harcos, akit Vendes olyan kegyetlenül vert és kínozott, most visszavágott.

Guenhwyvar pedig ott volt a nyomában, hogy segítsen, de mire odaért, Drizzt már mélyre dőfte szabályját Vendes hasába.

Catti-brie egyszer csak valami nyögésre lett figyelmes. A sebesült drow nő a fegyvere után tapogatózott.

Catti-brie azonnal odakúszott, lábait a nő nyakára kulcsolta, és teljes erőből szorítani kezdte. Az ébenfekete kezek fenyegetően ütésre emelkedtek, de aztán a nő lehiggadt, és Catti-brie azt hitte, hogy ez a megadás jele – ám észrevette, hogy mozog a drow szája.

Varázsolni akar!

Catti-brie gondolkodás nélkül a drow szemébe mélyesztette ujjait. A kántálás fájdalmas kiáltásba fulladt, majd nyöszörgéssé halkult, amikor Catti-brie még erősebben szorítani kezdte a lábával.

A lány szívből utálta, amit művel. Undorodott a gyilkolástól, főleg az ilyentől, amikor hosszú pillanatokig kell néznie, hogyan fullad meg az ellenfele.

Észrevette Entreri törét, és felkapta. A düh és az elvesztett ártatlanság könnyeivel a szemében csapott le a pengével.

Guenhwyvar megtorpant. Drizzt kirántotta a pengét, és hátralépett.

– *Nau...* – ismételte a kábult Vendes. A szó drow nyelven

annyit tett: nem. A gonosz szívű Duk-Tak immár ártalmatlan volt, szinte szánalmas. Kétrét görnyedt fájdalmában, s vadul remegett.

Drizzt lába elé hanyatlott. Szája még egy utolsó tagadásra nyílt, de a szó már nem tudta elhagyni erőtlen ajkát, s a vörös izzás örökre kihunyt tekintetéből.

24. fejezet

Fejjel előre

Drizzt visszament a cellába, s Catti-brie-t még mindig a földön fekvé találta. A lány a pókmaszkot szorongatta, és zihálva kapkodta a levegőt. Mögötte Entreri lógott kicsavarodott karral, a falhoz ragadva.

– Ezzel le tudod szedni – dobta oda a maszkot a lány Drizztnék.

Drizzt elkapta az álarcot, de nem mozdult: fontosabb dolga is volt most, mint hogy kiszabadítsa a bérgyilkost.

– Regis mondta el – magyarázkodott Catti-brie, mintha ez nem lett volna épp elég kézenfekvő. – Kiszedtem belőle.

– Egyedül jöttél?

Catti-brie a fejét rázta, s Drizzt egy pillanatra elgyengült: azt hitte, hogy a lány társa veszélybe került, vagy talán meg is halt. De Catti-brie Guenhwyvarra mutatott, és a kósza megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Örült vagy – mondta Drizzt hitetlenkedve, s feddő arccal meredt a lányra, hogy tudára adja bosszúságát.

– Nem vagyok örültebb, mint te – felelte a lány bölcs mosollyal, mire Drizzt arcáról lehervadt a helytelenítő finta. A sötét elf nem tudta palástolni afeletti örömet, hogy újra látja Catti-brie-t, még ha ilyen veszedelmes körülmények között is.

– Beszéljük meg most? – kérdezte Catti-brie mosolyogva. – Vagy ráér, amíg visszaérünk Mithril Csarnokba?

Drizzt nem felelt, csak a fejét rázta, és fehér sörényébe túrt. A pókmaszkra pillantott, majd Entrerire, s arca újra szigorú lett.

– Alkut kötöttünk – szólt sietve Catti-Brie. – Ő elhozott hozzád, azt ígérte, hogy kivisz mindkettőnket, mi pedig elvezetjük a felszínre.

– És ott? – Drizzt úgy érezte, ezt meg kell kérdeznie.

– Ő is megy a maga útján, és mi is a magunkén – felelte szilárdan Catti-brie, mintha önmagát is meg akarná győzni.

Drizzt kételkedve meredt az álarcra, majd a bérgyilkosra. Az a gondolat, hogy szabadjára engedi Entrerit odafönt, nem tetszett neki. Hányan szenvednék meg ezt a nagylelkűséget? Kít félemlítene meg Artemis Entreri sötétsége?

– Megígérttem neki – hangsúlyozta Catti-brie, látva barátja kételkedő arcát.

Drizzt tovább elmélkedett a következményeken. Nem tagadhatta, hogy Entreri hasznos lehet az előttük álló úton, főleg akkor, amikor ki kell jutniuk a Baenre-telepről. Drizzt többször küzdött már a bérgyilkos oldalán, s együtt szinte legyőzhetetlen párost alkottak.

Mégis...

– Jó szándékkal jöttem – hebegte Entreri, félig érthetetlenül.
– És megmentettem... őt.

A keze rándult egyet, mintha Catti-brie-re akarna mutatni, de ujjai tehetetlenül a falhoz csapódtak.

– Akkor hát tartod a szavad – lépett hozzá Drizzt. Szeretett volna kicsikarni Entreriből valami olyan ígéretet, hogy véget vet gonosz tettei sorának, és a felszínen felel múltbeli bűneiért. Ezt Entreri is érezte, és hogy Drizzt elé vágjon, minden erejét összeszedve vicsorogta.

– Ennyi! – hörögte. – Csak annyit adok, amennyit neki ígérttem.

Drizzt a lányra pillantott, aki éppen feltápászkodott és keresni kezdte az íját.

– Szavamat adtam – állta a lány a drow pillantását.

– És... fogytán az időnk – tette hozzá Entreri.

A kósza odalépett Entrerihez, és a bérgyilkos arcára illesztette a maszkot. Entreri karja kiszabadult a ragacsból, s a bérgyilkos a földre hanyatlott. Felállni sem bírt. Drizzt keresgélni kezdett a maradék üvegcsék között, remélve, hogy azok az emberekre is hatnak. Még most sem volt teljesen meggyőződve arról, hogy helyes dolog visszavezetni Entrerit a

felszínre, de tudta, hogy most nincs idő ezen vitatkozni. Kiszabadítja Entrerit, és hármában, a párduccal együtt megpróbálnak kijutni a telepről és a városból. A többi ráér később.

Ehhez azonban előbb fel kell erősíteni a bérgyilkost, mert Catti-brie-vel ketten nem fogják tudni kicipelni.

Entreri azonban már talpon volt, mielőtt teljesen kiitta volna az első üvegcsét. A mérges lövedék hatása gyorsan

múlt, az erőt adó ital pedig még ennél is gyorsabban felszívódott.

Drizzt is megfelezett egy flaskát Catti-brie-vel. A drow ezután felvette a lánclingét, eltett két üvegcsét, és adott kettőt-kettőt a többieknek is.

– Gyorsan ki kell jutnunk a nagy Baenre-épületből – készülődött az útra Entreri. – A szertartás még folyik, de ha megtalálták a halott minotauruszokat odafönn, akkor jó páran fognak várni minket.

– Hacsak Vendes nem volt olyan önhitt, hogy egyedül jöjjön le – felelte Drizzt. A hangja és a bérgyilkos kétkedő arckifejezése azonban mutatták, hogy ezt az eshetőséget egyikük sem tartja igazán valószínűnek.

– Fejjel előre – szólt közbe Catti-brie. A másik kettő értetlenül meredt rá.

– Így szokták a törpék – magyarázta a lány. – Ha a hátad mögött fal van, szegd le a fejed, és menj utána.

Drizzt először Guenhwyvarra pillantott, aztán Catti-brie-re meg az íjára, végül Entrerire és gyilkos pengéire, majd a saját szabályaira – milyen jól is tette Dantrag, hogy a párbajra várva nem vitte messzire Drizzt felszerelését! Lehet, hogy a sarokba szorítottak minket – ismerte el Drizzt –, de kétlem, hogy tudnák, mivel állnak szemben.

Baenre Anya, Mez'Barris Armgo Anya és K'yori Odrán háromszög alakzatban álltak a Baenre Ház hatalmas

kápolnájának központi oltára körül. Öt további nagyasszony – a negyedikről nyolcadikig terjedő Házak uralkodói – alkotott kört körülöttük. Ez a válogatott kis csoport, Menzoberranzan kormányzótanácsa sokszor jött össze a tanácssteremként használt apró, titkos szobában, de már évszázadok óta nem gyűltek össze közös imára.

Baenre Anya most valóban hatalmas csúcán érezte magát. Összehozott mindenkit, és olyan szövetségbe kovácsolta a nyolc legrangosabb Házat, ami egész Menzoberranzant rá fogja kényszeríteni arra, hogy az ő vezetésével Mithril Csarnok ellen vonuljon. Még a kelletlen K'yori is őszintén lelkesnek tűnt ebben a pillanatban. A szertartás elején K'yori mindenféle nógatás nélkül, önként felajánlotta, hogy személyesen is részt vesz a támadásban, Mez'Barris Armgo pedig – mivel nem akarta, hogy egy mögötte álló

ló Ház vezetője jobb színben tűnjék fel, azonnal rákontrázott.

Baenre Anya sötét szívének teljes valójával hitte, hogy Lloth vele van. A többiek is úgy érezték, hogy a Pókkirálynő az aszott nagyasszony pártját fogja, így a szövetség szorosan összekovácsolódott.

Baenre Anya gondosan palástolta derűjét a szertartás következő részében. Próbált türelmes lenni Vendesszel. Elvégre őt küldte Drizztért, és Vendes épp elég tapasztalt ahhoz, hogy arra gondoljon: a renegát nem fogja túlélni a rítust. Nem lehet felróni neki, ha előbb még eljátszadozik vele egy kicsit. Baenre azonban nem akarta feláldozni Drizztet a szertartáson. Még tervei voltak vele, és Dantragnak is meg akarta adni a lehetőséget arra, hogy megcsillogtassa fegyvermesteri képességeit. A vallási mániának azonban, Baenre jól tudta, megvannak a saját törvényei, és ha a helyzet úgy kívánja, hogy Drizzt odaadják Llothnak, akkor örömmel mártja a renegátba az áldozati tört.

A gondolat nem is volt olyan kellemetlen.

A kerekded terem hátsó részében, a hatalmas ajtó mellett Dantrag és Berg'inyon hasonlóan nehéz választásra kényszerült. Egy ór óvakodott be, és suttogva jelentette, hogy valami csetepaté történt a nagy épületben, állítólag számos minotaurusz elpusztult, Vendes és kísérete pedig lement az alsóbb szintekre.

Dantrag lenézett az ülő sötét elfek soraira, majd a központi emelvényre. Minden nővére odalent volt, és Gromph is (habár Berg'inyon sejtette, hogy Gromph szívesen lemondott volna erről a kiváltságról ezen a nők uralta helyen). A szertartás fölle hullámozó vonalon vezette az érzelmeket, az uralkodó nagyasszonyok pedig egyre gyorsabb és gyorsabb körökben táncolták körül az emelvényt. Tapsolásuk, vad kántálásuk jelezte, hogy közel a csúcspont.

Dantrag Berg'inyonra pillantott, de a fiatalabb fiú szemlátomást nem tudta, mit kéne tenniük.

A fegyvermester kiment az előcsarnokba, s magával vitte Berg'inyont *meg az őrt*. A kápolnából elragadtatott kiáltások szűrődtek ki.

Menj ki a szélekre", mutatta Dantrag Berg'inyonnak, mert nem akart ordítani. *"Tegyél róla, hogy ott minden biztonságos legyen."*

Berg'inyon bólintott, és elindult az egyik titkos ajtó felé, ahol gyíkhátasát hagyta.

Dantrag gyorsan ellenőrizte a saját fegyverzetét. Vendes valószínűleg kézben tartja a helyzetet. Dantrag azonban a szíve mélyén szerette volna, ha ez nem így van, és szabadon megküzdhét végre Drizzttel. Erre a gondolatra érezte gondolkodó kardja helyeslését. A kadból gonosz éhség áradt felé.

Dantrag hagyta, hogy gondolatai tovább kalandozzanak ezen az ösvényen. Beviszi a renegát holttestét az anyjához a szertartásra, hogy a többi nagyasszony (és Uthegental Armgo) is lássa, milyen harcos ő.

És ez a gondolat csöppet sem volt kellemetlen.

– Fejjel előre – suttogta némán Catti-brie, amikor felértek a központi szintre a márványoszlop belsejében. Guenhwyvar lekushadt a lány előtt, ugrásra készen, Drizzt és Entreri pedig kétoldalt a macska mellé álltak, fegyverrel a kézben. Catti-brie lövésre feszítette Taulmarilt.

Magasrangú drow katonanő állt rögtön a nyíló bejárat előtt. Tágra nyílt vörös szemekkel meredt a csapatra, s kezét védekezően kapta maga elé.

Catti-brie nyíla könnyedén áthatolt a soványka védelmen, átfúrta a nő testét, és még a mögötte álló drow-t is leterítette. Guenhwyvar is kiugrott a vessző nyomában, félrelökte a két lehanyatló sötét elfet, és nekiment egy csapat másik katonának, hogy szétszórja őket a teremben.

Drizzt és Entreri is előugrottak az ajtó két oldalán, előreszegezett pengével, s véres karddal húzódtak vissza Catti-brie látóterébe egy pillanat múltán.

Catti-brie újabb nyilat lőtt ki, éppen közöttük, s rést ütött a kijáratí folyosót elálló drow csapatba. Aztán a lány is kiugrott a társai közé, akik briliáns vívótechnikával küzdöttek. A lány újra lőtt, s egy drow-t a terem ajtajához szegezett. Entreri tőre egy másik drow szívébe mart, Drizzt Szablyái pedig keresztezve védekeztek, majd lefelé irányuló ellencsapással takaros X-et véstek egy másik katona nyakára.

A leglátványosabb azonban Guenhwyvar ténykedése volt. A zsúfolt teremben semmi sem kelthetett volna nagyobb pánikot és zűrzavart, mint egy háromszázkilós, fekete, tomboló vadállat. Guenhwyvar ide-oda száguldva, hol lecsapott egy drow-t, hol megharapott egy másikat. Megölni egyet sem ölt meg, de sok sebesült maradt utána. Catti-Brie ért ki elsőnek a folyosóra.

– Lődd az ajtót! – kiáltotta oda neki Entreri, de Catti-brie-nek nem is kellett mondani: már repült is két nyíl, mielőtt a

bérgyilkos befejezhette volna a mondatot. Hamarosan alig lehetett látni az ajtót az ezüstös szikraesőben – de ami látszott, az eléggé szilárdnak tűnt.

– Nyílj már ki, nyílj már ki! – fohászkodott vadul a lány. Nem szeretett volna bennragadni a folyosón. Ha a teremben egy kicsit csitul a káosz, a katonák utánuk jönnek. Mintha csak Catti-brie félelmeit akarná igazolni, a folyosó hirtelen elsötétült.

A puszta szerencse mentette meg őket, mert a lány következő lövése teljesen véletlenül találta el az ajtó nyitószerkezetét. Catti-brie vakon botorkálva rontott ki az udvarra, a többiek a nyomában.

Látták a derengő Baenre-jelvények izzását, ahogy a gyíklovasok gyülekeztek a csatazajra. Drizztéknak azonnal dönteniük kellett, mert a fülük mellett már nyílpuska-lövedékek suhogtak. Entreri állt az élre. Először arra gondolt, hogy a kerítéssel próbálkozik, de aztán rájött, hogy egy álarccal hárman igencsak lassan jutnának át. Inkább jobbra indult hát, az épület oldala mentén. A fal egyenetlen volt, mert az épület valójában több összenőtt cseppkőből állt. A lány és a drow követte a bérgyilkost, a párduc azonban megfordult és visszarahant, hogy szétszórja az üldözőket.

Entreri agya vadul dolgozott: megpróbált visszaemlékezni a telep alaprajzára, próbálta kitalálni, hány ór lehet szolgálatban, és hol strázsálhatnak. A hatalmas telep majdnem fél mérföldre nyúlt hosszában, és negyed mérföldre keresztben, ezért Entreri remélhette, hogy sok ór el sem jut a harc színhelyéig.

Ezzel együtt úgy tűnt, mintha az egész háznép itt lenne: hatalmas sürgölődést láttak minden irányban.

– Nem tudunk menni semerre! – jajdult fel Catti-brie. Dárda koppant a falban, épp a feje fölött, s a lány Taulmarillal a kezében megpördült. Az ellenséges sötét elf már le is bukott egy cseppkő mögé, de Catti-brie azért lőtt. A bűvös vessző lepattant a kőről, s bíbor szikraesővel a kerítésbe fűrődött. Catti-brie egy pillanatig már-már azt hitte, hogy meg-

van a menekülés útja, de amikor a szikrák kihunytak, látszott, hogy a kerítés szálain még csak karcolás sem esett.

Catti-brie csak állt, és a lövésén gondolkodott, de Drizzt keményen hátba verte, hogy fusson már tovább.

A bérgyilkos újabb sarkon fordult be, s egy csapatnyi drow-
val találta szemben magát, akik az ellenkező irányból közeledtek. A nyílt terepre kirohanni öngyilkosság lett volna, de sem előre, sem hátra nem mehettek tovább a fal mentén. Entreri ennek ellenére futott tovább előre, aztán élesen kivágott jobbra, s felugrott egy keskeny, lejtős gyilokjáróra, amin főleg a goblin rabszolgák jártak, akiknek az épület külsején kellett dolgozniuk.

A bérgyilkosnak, aki hozzá volt szokva a déli városok magas, keskeny párkányaihoz, nem okozott gondot a gyilokjáró, ugyanígy a fürge és ügyes Drizztnek sem, Catti-brie viszont, ha egy pillanatra megáll és körülnéz, aligha tudott volna tovább menni. Másfél lábnyi széles peremen rohantak, ami kifelé nyitott volt (hatalmas mélység fölött), a másik oldalon pedig egyenetlen fal határolta. A sötét elfek azonban a nyomukban loholtak, nem volt idejük sokat gondolkodni. Catti-brie nemcsak hogy tartani tudta Entreri tempóját, de még képes volt le is röppenteni néhány nyilat, hogy fedezékbe kényszerítse az ellenfeleket.

Entreri azt hitte, hogy akadályba ütköztek, amikor egy kanyarban befordulva két ostobán bámuló goblin munkásra akadtak. A rémült páráknak azonban eszük ágában sem volt harcolni, inkább levetették magukat a peremről, s pattogva gurultak le az épület lejtős oldalán.

A következő kanyar után a bérgyilkos széles, diszes erkélyt pillantott meg, öt lábnyira a folytatódó gyilokjáró mellett. Entreri átszökkent rá, és egy fölfelé vezető lépcsősorra lett.

Ahogy földet ért, két sötét elf rontott ki az erkély hátsó részén nyíló ajtón. Az elsőt egy ezüstös csíkot húzó nyíl üdvözölte, s visszalökte a faragott terembe, a másikat pedig Entreri vette kezelésbe, még mielőtt Drizzték is utána ugrottak

volna az erkélyre.

Jött Guenhwyvar is, s egyetlen hatalmas szökkenéssel az élre állt.

Egyre magasabbra jutottak a lépcsőn, ötven lábnyira, száz lábnyira, kétszáz lábnyira a föld felett. Zihálva rohantak felfelé: nem volt más választásuk. Végül, mikor már ezer lábnyi mélység tátongott alattuk, a hatalmas álló cseppkő függő cseppkőbe ment át, és a lépcső vízszintes járdáknak adta át a helyét, amelyek a Baenre-telep nagyobb függő-épületeit kötötték össze.

Egy csapat drow rohant felénk a járdán, elvágva útjukat. A sötét elfek menet közben előrántották nyílpuskáikat, s lövöldözni kezdtek. Guenhwyvar hátracsapott fülekkel rohamra indult. Lövedékek fúródtak fekete szőrébe, de a párducot nem lehetett megállítani. Erre a sötét elfek is rádöbbsentek, ezért inkább sarkon fordultak és futásnak eredtek. Azok, akik túl közel voltak a macskához, egyszerűen átvetették magukat a járda korlátján, kihasználva öröklött lebegési képességüket.

Catti-brie azonnal eltalálta az egyikét, s a lövedék lökése megpörgette a drow-t a levegőben. Vércseppek záporoztak szerteszét, A többi lebegő sötét elf erre gyorsan eltűnt szem elől.

Guenhwyvar maga alá temette a járdán maradt sötét elfeket. Entreri is ott járt a nyomában, s gyorsan végzett a párduc után maradt sebesült, törött csontú áldozatokkal. A bérgyilkos visszanézett társaira, s intett, hogy menjenek, szabad az út.

Catti-brie arca fel is derült, Drizzt azonban a homlokát ráncolta. Ő jobban tudta, hogy valójában mekkora bajban vannak. A Baenre-drow-k közül nyilván sok képes lebegni, Drizzt viszont valamilyen oknál fogva elveszítette ezt a képességét a felszínen töltött idő alatt. A Baenre-katonák hamarosan fent lesznek, a járdánál, s a cseppkövek rejtekéből lövöldöznek majd számszeríjaikkal.

A járda egy újabb függő cseppkőig vezetett, s kettéválva

megkerülte a képződményt. Guenhwyvar balra indult, Entreri jobbra.

Rajtaütéstől tartva a bérgyilkos térden csúszva fordult be a kanyarban. Egyetlen drow várt rá a másik oldalon, előrenyújtott karral, s azonnal lefelé fordította a nyílpuskát, amikor észrevette, hogy a bérgyilkos kúszva érkezik. Lőtt is, de nem talált, s Entreri kardja az oldalába mélyedt. A bérgyilkosnak nem volt ideje művészkedni: egyszerűen átdobta a korláton a felnyársalt sötét elfet. .

Drizzték hördülést hallottak, s bal oldalt is lezuhant egy drow, akit Guenhwyvar intézett el. Catti-brie is arra indult, de füttyszót hallott a háta mögött, s amikor hátranézett, csak azt látta, hogy Drizzt zöld köpenye lebben a levegőben. A lány ösztönösen lebukott, aztán meredten bámulta a nyílpuskalövedéket, ami beleakadt a vastag anyagba, és amit az ő fejének szántak.

Drizzt leengedte a köpenyt, és odasietett a lányhoz. Mögöttük egy csapat drow közeledett.

A keskeny gyilokjárón azonban keresve sem találhattak volna jobb fegyvert Taulmarilnál.

Egyik ezüst csík a másik után villant, s számtalan drow hanyatlott le vagy sebesült meg. Catti-brie azt hitte, hogy a végtelenségig tudja csinálni ezt, amíg az összes ellenség el nem fogy, de Drizzt hirtelen elkapta a vállát és félrerántotta, le a földre, félig a kanyar mögé.

Vakító villám csapott a kőbe, oda, ahol az előbb álltak, s színes szikraeső zúdult rájuk.

– Átkozott varázsló! – ordított fel Catti-brie. Fél térdre támaszkodva célzott, mert azt hitte, tudja, melyik a mágus. Nyila a közeledd csoport felé tartott, de valami láthatatlan akadály útját állta, s a vessző ártalmatlanul robbant szét.

– Átkozott varázsló! – kiáltotta ismét a lány, és Drizzt elkezdte húzni maga után.

A függő cseppkő mögött szabad volt az út, és Drizzték előnyt is szereztek üldözőikkel szemben, hisz a sötét elfeknek

óvatosnak kellett lenniük, hátha csapda várja őket a kanyarban.

Hamarosan számtalan kereszteződés, valóságos labirintus tárult eléjük, Baenre-katonát viszont alig lehetett látni. Megint úgy tűnt, hogy van egy kis terük, de merre menjenek? Menzoberranzan egész roppant barlangja ott tátongett alattuk, a járdák azonban egyik irányban sem nyúltak el a Baenre-telep széléig, és alig egy pár függő cseppkő ért csak le elég mélyre ahhoz, hogy összekapcsolódjon az álló cseppkövekkel, és lehetőséget adjon nekik arra, hogy visszajussanak a talajra.

Guenhwyvar nyilván hasonlóképp tanácstalan volt, mert visszatért a csoporthoz, és ismét Entreri állt az élre. Hamarosan villás elágazáshoz értek, és a bérgyilkos Drizztre pillantott tanácsért, de a drow csak a vállát vonogatta. Mindketten jól látták, hogy a védelem kezd megszerveződni körülöttük.

Továbbmentek egy másik függő cseppkőig, és elindultak az oldalán felfelé kanyarodó úton. Egy ajtót is találtak, mert ez az oszlop ki volt vájva, de csak egyetlen üres szobára leltek – ide nem rejtőzhettek él. Az emelkedő végén az áthidaló út két irányban folytatódott. Entreri balra indult, de hirtelen megtorpant, s a földre vetette magát.

Dárda röppent el fölötte, s Catti-brie arca előtt fűrődött a cseppkőbe. A lány meredten nézte a fegyvert, amelyből tekergő fekete csápok bújtak elő, hogy a kőbe marjanak. Catti-brie csak elgondolni tudta, milyen fájdalmat okozhattak volna.

– Gyíklovasok – suttogta Drizzt, és húzta tovább a lányt. Catti-brie körülnézett, hátha löni tud, és földalatti gyíkok lábainak koppanásait hallotta a barlang mennyezete felől. De a fejdísz derengésében nem tudott tiszta célpontot kivenni.

– Drizzt Do'Urden! – harsant a kiáltás egy alacsonyabb, párhuzamos gyilokjáróról. Drizzt megállt és a hang felé fordult. Berg'inyon Baenrét pillantotta meg gyíkján, kezében dárdával, a másik híd-járda legközelebb eső peremén. A fiatal Baenre dobása figyelemreméltó volt, tekintve a távolságot és a

különös testhelyzetet, célba azonban nem talált.

Catti-brie egy nyíllövessel válaszolt, a lovas pedig behúzódott a járda alá. A nyíl a követ találta, s a mélybe hullt.

– Ez egy Baenre volt – magyarázta a lánynak Drizzt. -
Méghozzá a veszedelmesebbjéből!

– Csak volt – felelte Catti-brie, és újra célzott, ezúttal a híd közepére. A varázslövedék átfúrta a követ, s éles kiáltás hallatszott.

Berg'inyon lehullt a híd aljáról, s halott gyíkja utána bukott. Amikor Drizzték már nem láthatták, a fiatal nemes lebegni kezdett, és simán földet ért.

Drizzt arcon csókolta Catti-brie-t, elismerésül a kitűnő lövésért. Aztán rohantak tovább, Entreri meg a párduc után. A következő cseppkő mögött Entreriék újabb sötét elfet terítettek le.

A feladat mégis reménytelennek tűnt, teljességgel hiábavalónak. Órákig szedegethetik le egyenként a Baenre-öröket, akkor sem fogják kimeríteni a ház erejét. S ami még rosszabb, a védelem hamarosan teljesen megszerveződik, s a nagyasszony, a főpapnők, és talán több nagyerejű varázsló is kijön majd a kápolnából, hogy csatlakozzék az üldözéshez.

Felmásztak az újabb cseppkő oldalán felívelő úton, s a barlang legfelső megmunkált részébe jutottak. De tudták, hogy még vannak drow-k fölöttük, akik gyíkjaik hátán csüggnék a mennyezetről, és őket figyelik.

Guenhwyvar hirtelen megtorpant és felugrott: eltűnt a járda fölött huszonöt lányira csüngő kövek között. Amikor a párduc újra talpra esett, egy gyíkot rántott magával. Birkózva zuhantak a járdára, s Drizzt egy pillanatra azt hitte, hogy Guenhwyvar leesik.

Entreri megállt, biztonságos távolban a tusakodó szörnyetegektől, de a kósza elfutott mellette, s szabályával munkába vette a kapálózó gyíkot.

Catti-brie bölcsen felfelé figyelt, és amikor egy drow siklott elő lassan az egyik sztalaktit-csoport mögül, Taulmaril készen

állt A sötét elf nyílpuskával lőtt, de hibázott: Catti-Brie visszalőtt, de ő is csak egy cseppkő hegyét találta el.

A drow látta, hogy nincs esélye a gyilkos íj ellen: elrúgta magát a kövektől, és arrébb lebegett a mennyezet alatt. Újabb nyíl csapódott be mögötte, aztán előtte robbant szét egy cseppkőcsúcs, épp amikor meg akarta fogni.

Ott maradt kapaszkodó nélkül, húsz lábnyi magasan, tucatnyi lábnyira a legközelebbi járdától. Megtehetette volna, hogy megszűnteti lebegését, s kicsit lejjebb zuhan, hogy aztán újra lebegni kezdjen, amikor Catti-brie már nem találhatja el. Ehelyett fölfelé indult, hogy az egyenetlen mennyezet szirtjei közt keressen menedéket.

Catti-brie célzott és lőtt. Az ezüstös nyílvevő pontosan átfúrta a halálraítélt drow-t, aztán egy robbanással eltűnt a mennyezetben. Egy pillanat múlva újabb detonáció hallatszott, valahonnan fentről.

Catti-brie fülelt: nem tudta mire vélni ezt a második robbanást.

25. fejezet

A halálfutás

Baenre Anya keblét csak úgy feszítette a büszkeség a szertartás előrehaladtával. Mit sem tudott a kinti eseményekről. Nem sejtette, hogy Dantragék kimentek a kápolnából, Duk-Tak pedig halott. Megölte a renegát, akit hamarosan fel akart tálni a többi nagyasszonynak.

Baenre Anya csak a hatalom édes ízét érezte. Összehozta a régmúlt drow történelem legerősebb szövetségét, s ő állt az élén. Túljárt a ravasz K'yori Odrán csavaros eszén, s megálázkodásra kényszerítette Mez'Barris Armgót, a város második legbefolyásosabb asszonyát. Azt hitte, hogy Lloth fenntartás nélkül sugározza rá minden kegyét.

Csak az éneklést hallotta, a csata zaját nem, s feltekintve csupán a Pókkirálynő csodás képmását látta, amint hol pókká, hol drow-vá változik örök körforgásban. Hogy is sejthette volna a csodás jelenést áhítattal figyelve akár ő, akár más, hogy a kápolna fölött ezer lábnnyira elkeseredett harc dúl a Baenre-ház hidakkal összekötött cseppkövei közt?

– Egy alagút! – kiáltotta oda Catti-brie Drizztnak. Elkapta a drow vállát, és a még mindig lebegő, halott drow felé fordította.

Drizzt értetlenül nézett rá.

– Ott fent! – mondta a lány, és kilőtt egy nyilat a jelzett irányba. A vessző egy cseppkő alapjának ütődött, de nem ment

bele.

– Ott van, ha mondom! – erősködött Catti-brie. – Egy alagút, a barlang fölött!

Drizzt kételkedve vette szemügyre a terepet. Nem vonta kétségbe Catti-brie állítását, de fogalma sem volt, hogyan juthatnának el a feltételezett alagútig. A legközelebbi gyilokjárók is harminc láb távolságra, néhány lábnyival magasabban voltak tőlük. Körbe kell menniük, ami futva jókora távolságot jelent.

– Mi az? – kiáltotta Entreri, s visszarohtat tétovázó társaihoz. Tülnézve a többiekén, a járda távolabbi szakaszán gyülekező drow-kat látott.

– Lehet, hogy van egy alagút fölöttünk – magyarázta sietve Drizzt.

Entreri homlokráncolása világosan jelezte, hogy a bérnyilkos nemigen hisz a hír használhatóságában, de ez csak további erőfeszítésekre sarkallta Catti-brie-t. Egyik nyilat a másik után lötte a makacs cseppkő kiszélesedő felső alapjába.

Tüzgömb robbant a gyilokjárón, nem messze mögöttük, és az egész híd megremegett, leszakadással fenyegetve.

Catti-brie megpördült, s gyors lövések sorozatát röpítette hátra, megölve egy drow-t, a többit pedig hátrakényszerítve a legközelebbi támcseppkő mögé. Valahonnan a sötétségből előttük Guenhwyvar mordult fel, és számszerű kattant.

– Indulnunk kell! – mondta Entreri, és próbálta továbbtaszigálni Drizztet. A kósza azonban nem mozdult, és bizalommal figyelte, ahogy a lány oldalra fordul, és újabb nyilakat lődöz kifelé. A nyilak tömör falba ütköztek.

A megcélzott sztalaktit tiltakozón megreccsent, s félrebillent, aztán a mélységbe zuhant. Drizzt azt hitte, hogy odalent a bíborszínben derengő kápolnakupolát találja el, de csak mellette csapódott a földbe, hogy ezer szilánkra robbanjon.

Drizzt a fülét hegyezte, és remény csillant a tekintetében. – Szél – mondta elhaló hangon. – Szél, az alagútból!

Valóban így volt. A süvítő szél félreismerhetetlen zaja szűrődött ki a mennyezetben lévő nyílásból, ahogy a kisebb barlang légnyomása kiegyenlítőddött a nagyobbéval.

– De hogyan jutunk oda? – kérdezte Catti-brie. Entreri – most már maga is meggyőzve – a zsákjában

kotorászott. Egy darab kötelet szedett elő, csáklával a végén, s pörgetni kezdte a feje fölött. Egyetlen jól sikerült dobással sikerült beakasztania az alagúthoz legközelebb eső hídba. Odasietett a saját gyilokjárójuk közelebb eső korlátjához, rákötötte a kötelet, Drizzt pedig habozás nélkül kilépett és óvatosan lépkedni kezdett rajta. Növekvő önbizalommal, egyre gyorsabban haladt.

Ez az önbizalom azonban alaposan megingott, amikor hirtelen egy drow jelent meg. Láthatatlanság-varázsból bukkant elő, s elvágta a kötelet.

Drizzt lekuporodott és belekapaszkodott a kötélbe. A drow két vágással elérte célját, s Drizzt ott himbálózott tíz lábnyira társai alatt.

Az ellenséges drow önelégült mosolyát azonban hamar letörölte egy ezüstös nyílvevő.

Drizzt mászni kezdett fölfelé, de hirtelen megállt s összerezett, amikor egy nyílpuska-lövedék suhant el mellette, aztán egy másik, és Drizzt lepillantva néhány katonát látott közeledni fölfelé lebegve, számszerűjjal a kézben.

Entreri megrántotta a kötelet, hogy segítsen a kószának visszajutni. Ahogy Drizzt felért a peremig, a bérgyilkos felhúzta, aztán kezébe vette a kötélcsomót. Nem tudta, hogy a Kilenc Pokolba erősítse ismét a túlsó parthoz a levágott csáklya nélkül. Entreri elszántan felmordult, lasszót készített a kötélből, és körülnézett.

Drizzt felhúzta a térdét a hídra, s éppen felállni próbált, amikor hatalmas robbanás rázta meg alattuk a hidat. A kósa és a lány is elestek. Drizzt csak az ujjával kapaszkodott a peremen, Catti-brie alatt pedig jókora repedés támadt.

Nyílpuska-lövedék koppant a kőnek éppen Drizzt arca előtt,

egy másik pedig a csizmája aljának, de nem fűrődött belé. Drizzt hirtelen csillámló tündefénybe borult: így még könnyebb volt eltalálni.

A kósza lepillantott a közeledő katonákra, majd öröklött varázskésségével sötét gömböt idézett eléjük. Felkapaszkodott a hídra, s azt látta, hogy Catti-brie löpárbajba bonyolódott a hídon mögöttük közeledő sötét elfekkel, Entreri pedig káromkodva húzta vissza a kivetett lasszót.

– Nem tudom beakasztani – morogta a bérgyilkos, és nem kellett tovább magyaráznia, hogy ez mivel Jár. Drow-k voltak alattuk, mögöttük, és feltartóztathatatlanul közeledtek. A robbanásoktól meggyengült járda már egyáltalán nem volt biztonságos, és szorult helyzetük betetőzéseképp Guenhwyvar is sietett hozzájuk, szemlátomást visszavonulóban.

– Nem adjuk meg magunkat – suttogta Catti-brie elszánt tekintettel. Újabb nyílveesszót küldött hátra, aztán hasra vetette magát, és megkapaszkodott a peremben. A felfelé emelkedő drow varázsló éppen akkor haladt át Drizzt fekete gömbjén, s pálcáját a járda irányába tartotta.

Catti-brie nyila pontosan a pálcába talált, kettéhasította, s megsebezte a drow vállát is. A varázsló inkább félelmében, mint fájdalomában ordított fel, ahogy szemügyre vette tönkrement pálcáját, s arra gondolt, hogy micsoda rombolást fog okozni a kiszabaduló mágikus energia. Jellemző drow bajtársiassággal maga mögé hajította a pálcát, emelkedő társai közé. Minden erejével igyekezett gyorsítani felfelé lebegését, hogy minél messzebbre kerüljön a szikrázó villámgömböktől. Hallotta haldokló társai rémült kiáltásait.

Jobban tette volna, ha fölfelé néz, mert így nem is tudta, mi történik vele, amikor Catti-brie újabb nyila szétzúzta a gerincét. A veszedelem elmúltával – vagy legalábbis lelassulásával – a lány feltérdelt, és most a hátuk mögül közeledő sötét elfekre zúdított gyilkos zárótüzet. A nyílpuskák lövedékei nem értek el idáig, s dárdát sem lehetett ilyen messzire hajítani, de a lány tudta, hogy készülnek valamire,

amivel újabb zűrzavart okozhatnak.

Guenhwyvar nem volt közönséges párdúc: intelligenciája messze meghaladta a macskafélékét. Gyorsan felmérte társai szorult helyzetét. Több helyen is megsebesült, tucatnyi lövedék állt ki a bundájából, de hűsége Drizzt iránt rendíthetetlen maradt.

Entreri hátrahőkölt és felkiáltott, amikor a macska hirtelen kitépte a kezéből a kötelet. A bérgyilkos azonnal fegyverei után kapott, mert azt hitte, hogy a macska meg akarja támadni, de Guenhwyvar megtorpant, jobbra fordult, és hatalmas ragaszkodással elugrott.

Körmeit kimeresztve próbált megállni a megcélzott járda sima kövén, de túl nagy volt a lendülete, s a kötelet szájában tartva átbukott a híd másik szélén. Ott lógott, hús lábnyíra a híd alatt.

Drizzt jobban aggódott a macskáért, mint maga miatt: kiugrott a feszes kötélre és végigszaladt rajta, ügyet sem vetve – arra, hogy Guenhwyvar fogása a legkevésbé sem biztos.

Entreri megragadta Catti-brie karját, és intett neki, hogy kövesse a drow-t.

– De hát én nem tudok kötélén járni! – felelte rémülten a lány.

– Akkor tanulj meg! – felelte durván a bérgyilkos, és úgy meglökte Catti-brie-t, hogy a lány majdnem átesett a korláton. A lány kitette egyik lábát a kötélre, hogy kipróbálja rajta a súlyát, de aztán a fejét csóválva visszahúzódott.

Entreri kiugrott a kötélre.

– Fedezz az íjaddal! – mondta. – És készülj, hogy majd eloldozd ezt az oldalt!

Catti-Brie nem egészen értette, de nem volt ideje kérdezősködni, mert Entreri már ment is, éppoly biztos léptekkel egyensúlyozva a kötélén, mint Drizzt. Catti-brie lőtt egy párat hátra, aztán meg kellett fordulnia, mert előlről is jöttek azok, akik Guenhwyvart üldözték.

Célozni nem is volt ideje, ahogy pörgött előre-hátra, így alig

pár vesszője talált.

Catti-brie nagy levegőt vett. Őszintén sajnálta a jövőt, amit már soha nem ismerhet meg. A sóhajt azonban lemondó, ám elszánt mosoly követte. Ha el kell buknia, akkor legalább elvisz néhány ellenséget is magával, hogy legalább Drizzten segítsen.

A Baenre kápolnában tartózkodók közül hallották néhányan a lezuhanó cseppkő robaját, de csak távolian, mert a kápolna falai vastag kőből voltak, és odabent kétezer drow fújta Lloth dicséretét.

Baenre Anya csak jó pár perccel később értesült az esetről, amikor Sos'Umptu, a kápolna-felelős Baenre-lány odasúgta neki, hogy valami nincs rendben a telepen.

Baenre Anya nem szívesen szakította félbe a szertartást. Végignézett a többi nagyasszony arcán, lehetséges vetélytársain, és meg volt győződve arról, hogy amazok nem kötelezték el magukat teljesen a terv mellett – és mellette. Mégis engedélyt adott Sos'Umptunak, hogy – feltűnés nélkül – kiküldjön néhányat a kápolna elit őrei közül.

Amikor a legelső nagyasszony visszament a szertartásra, úgy mosolygott, mintha mi sem történt volna. Baenre Anya olyan biztos volt Háza hatalmában, hogy pillanatnyilag csak attól félt, nehogy megzavarja valami a szertartás szentségét és rossz színben tüntesse fel őt Lloth előtt.

Nem is gondolta volna, hogy értékes foglya két társával meg a páruccal éppen ott van, messze-messze a feje felett.

Miközben Drizzt sebesült társával foglalkozott, mélyen kihajolva a hídról, nem is hallotta, hogy Entreri megérkezik.

– Semmit sem tehetünk a macskáért! – mondta durván a bérgyilkos, mire Drizzt megpördült. A drow azonnal látta, hogy Catti-brie még odaát van.

– Otthagytad a lányt! – rivallt rá Entrerire.
– Nem tudott átjönni! – fröcsögte Entreri. – Majd most! -
Drizzt dühében a szablyáihoz kapott, de Entreri ügyet sem vetett rá. Catti-brie-t figyelte, aki a hídon térdelt, és babrált valamivel, amit a bérgyilkos nem láthatott innen.
– Kösd el a kötelet! – kiáltotta Entreri. – De kapaszkodj a végébe, és lendülj át!

Drizzt elszégyellte magát, amiért nem értette meg, mire készül Entreri. Elengedte a szablyáit, és segített Entrerinek ellentartani. Ahogy Catti-brie elvágja a kötelet, a párduc háromszáz kilós súlya fogja húzni a lányt Drizztnek nem voltak illúziói afelől, hogy Entreri mennyi ideig bírja meg a párduc súlyát, de mindent meg kellett tenniük, hogy csökkentsék a rándulást a másik oldalon, nehogy Catti-brie leessen.

A lány nem nyúlt azonnal a kötél után, hiába kiáltozott Entreri, s hiába közeledtek a drow-k mindkét oldalról. Egy idő után a lány átkiáltott: – Túl szorosra van kötve!

– A mindenit, nincs kése – nyögött fel Entreri, amikor rádöbrent tévedésére.

Drizzt előrántotta Csillámot, és felugrott a kötélre, elszántan arra, hogy Catti-brie. oldalán haljon meg. A lány azonban a vállára vette Taulmarilt, mélységesen rémült arccal kilépett a kötélre, és kézzel-lábbal rácsimpaszkodott, lefelé lógva. Tíz láb, tizenöt láb távolságot tett meg így, s már félúton járt.

A sötét elfek gyorsan közeledtek, s látták, hogy immár nem kell fénniük a gyilkos nyílzáportól. Az első drow már majdnem a kötélnél volt, s nyílpuskájának könnyű célpont lett volna a kiszolgáltatott Catti-brie.

De ekkor a sötét elf hirtelen megtorpant, és hanyatt-homlok menekülni kezdett. A többiek is igyekeztek eltávolodni, volt, aki még a hídról is leugrott.

Drizzt nem nagyon értette a jelenetet, de nem is volt ideje gondolkodni rajta: a másik hídon tűzgömb robbant, épp a két, egymás felé tartó drow csoport között. Tűzfalak robajlottak

Drizzt felé, s a drow eltakarta a szemét.

Egy pillanat múlva Entreri felkiáltott, és a másik oldalon elégett kötél feléjük lendült, Guenhwyvar ellensúlyával.

Entreri és Drizzt gyorsan elkapták a kötelet, amikor a hős Guenhwyvar, látva, hogy Catti-brie-t neki rántaná a híd szélének, elengedte fogaival a kötelet, s a mélybe zuhant.

A szemközti híd megrepedezett és leomlott, rá egy lebegő drow-ra, aki túlélte a varázspálca robbanását. A hídon tartózkodó drow-k zuhanni kezdtek. Akik még életben voltak, át tudtak váltani lebegésre, de a katasztrófával Drizzték így is időit nyertek.

Catti-brie a melegtől kivörösödött arccal, köpenyén táncoló kis lángnyelvekkel meg tudta őrizni a lélekjelenlétét annyira, hogy elkapja Drizzt kinyújtott kezét.

– Bocsásd el Guent! – lehelte elhalóan, a forróságtól sajgó tüdővel, s Drizzt nem is habozott. Még mindig szorosan tartva a lány karját, kihalásztá a szobrocskát Catti-brie zsebéből, és visszaküldte hazájába Guenhwyvart. Csak remélhette, hogy a varázslat megtörténik, mielőtt földet ér.

A kósza felnyalábolta a lányt a hídról, s szorosan magához ölelte. Ezalatt Entreri megkereste a csáklyát, és leoldotta az elvágott kötélről, hogy rákösse a hosszabbik darabra. Ügyes célzással épp abba a részbe talált, amit Catti-brie robbantott a nyíllövéseivel.

– Gyerünk! – mordult rá Drizztre, aki azonnal elindult, függeszkedve, egyik kezét a másik fölé rakva. Catti-brie ment következőnek, s Entreri káromkodásaitól kísérve, mert a bérgyilkos úgy vélte, hogy a lány lassúsága miatt ellenségeik utolérik őket.

Drizzt már látta, hogy újabb sötét elfek rugaszkodnak el a barlang padlójáról, s percek alatt ideérnek.

– Itt minden rendben! – kiáltott le Drizzt az alagútból -mert szerencsére valóban alagút volt, s nem csak egy apró falifülke.

Entreri is elkapta a kötelet, s mászni kezdett felfelé.

Drizzt felhúzta Catti-brie-t, és a mászó férfit nézte. Most

elvághatná a kötelet, és Entreri halálra zúzná magát. A világnak csak jót tenne ezzel. De Drizztet kötötte az adott szó becsülete, Catti-brie szaváé. Nem tagadhatta, hogy a bérgyilkos sokat tett azért, hogy eljussanak idáig. Nem lett volna képes ilyen aljasságra.

Elkapta Entreri kezét, és a bérgyilkost is behúzta az alagútba. Taulmarillal a kezében Catti-brie kinézett, hátha jönnek a drow-k, de valami mást vett észre: a hatalmas, kupolás kápolna bíbor tündefényét maguk alatt. Maga elé képzelte az áhítatos drow-k arcát, amikor Guenhwyvar bezuhant a kupolán keresztül – és e gondolat nyomán kolosszális ötlete támadt. Ravaszul elmosolyodott.

A barlang természetes, egyenetlen falú képződmény volt, de elég széles ahhoz, hogy hárman elférjenek benne. Előttük fény villant: nem voltak egyedül.

Drizzt szablyával a kézben előrerohant, hogy megtisztítsa az utat. Entreri már indult volna utána, de aztán tétovázni kezdett: Catti-brie érthetetlen okból visszatartotta.

– Mit csinálsz? – kérdezte tőle a bérgyilkos, de a lány nem válaszolt, csak egy nyílveesszót illesztett az íj húrjára.

Catti-brie felkiáltott és hátraugrott, amikor elhaladt egy oldaljárat előtt, és egy drow katona szökkent ki eléje. Mielőtt azonban a drow felemelhette volna kardját, elhajított tör állt a bordái közé. Entreri odarohant, kezelésbe vette a soron következő drow-t, és odakiáltott Catti-brie-nek, hogy menjen előre, Drizzt után.

– Tartsd őket! – a lány csak ennyit mondott, és szaladni kezdett visszafelé.

– Tartsam őket? – visszhangozta Entreri. Levágta a második drow-t is, és éppen a harmadikkal akaszkodott össze. Két másik sötét elf közeledett arról, amerről a többiek jöttek.

Drizzt befordult egy kanyarban, s szinte felfutott a falra igyekezetében.

– Merész! – csendült egy üdvözlő kiáltás drow nyelven, s a kósza megtorpant, amikor megpillantotta Dantragot és

Berg'inyont, akik nyugodtan ültek gyíkhátasaik nyergében, az alagút közepén.

– Merész próbálkozás! – mondta Dantrag, s elmosolyodott. Drizzt hirtelen úgy érezte: egész eddigi erőfeszítésük csak arra szolgált, hogy a gőgös fegyvermestert szórakoztassa.

26. fejezet

Catti-brie meglepetése

– Azt hittem, kilőtték alólad a gyíkot – jegyezte meg Drizzt szentelően, hogy csalódottságát palástolja.

Berg'inyonnak csak villant egyet a szeme, de nem válaszolt.

– Szép lövés volt – szólta Dantrag –, de csak a gyíkot találta. Ennyit megért az a remek szórakozás, amit te és száználmas barátaid nyújtottatok.

Dantrag elvett egy halállándzsát az öccse kezéből.

– Készen állsz a halálra, Drizzt Do'Urden? – kérdezte, előreszegezve a gyilkos lándzsahegyet.

Drizzt lekuporodott, az egyensúlyát próbálgatta, és keresztezte szablyáit maga előtt. Hol lehet Catti-brie meg Entreri? – tűnődött, és tartott tőle, hogy a többiek ellenállásba – talán Dantrag katonáiba – ütköztek a folyosón.

Kétségbeesés öntötte el, amikor arra gondolt, hogy Catti-brie talán máris halott, de próbált bízni abban, hogy talán tud vigyázni magára.

Dantrag gyíkja előreszökkent, aztán felfutott a falon. Drizztnek fogalma sem volt róla, hogy az állat merre fog menni. Vissza, le a padlóra? Magasabbra a falon? Vagy éppen fel a mennyezetre, hogy felülről támadjon?

Dantrag tudta, hogy Drizzt a felszínen élt, ahol nemigen látott barlangmennyezetet – talán ezért fogja az utolsó lehetőséget választani.

Drizzt a szemközti fal felé indult, de hirtelen térdre vetette magát, Dantrag pedig felfuttatta gyíkját a mennyezetre. A gyilkos lándzsa hegye épp csak elhibázta a lebukó kósza fejét, Drizzt pedig felugrott, amikor a lovas elhaladt mellette, és a fegyver nyele után nyúlt.

Szúrást érzett a hátában, és amikor megfordult Berg'inyont látta gyíkhátasán, amint éppen újratölti nyílpuskáját.

– Nem kell feltétlenül egyenlő esélyekkel harcolni, Drizzt Do'Urden! – nevetett Dantrag. Visszafordította engedelmes hátasát, visszairányította a földre, és ismét előrszegezte a lándzsát.

Kard és tör villogott vadul, ahogy Entreri végre végezni próbált a makacs sötét elffel. A drow ügyes harcos volt, háritásai pontosak. Mögötte további sötét elfek araszoltak elszántan Entreri felé, s egyre növekvő önbizalommal, mert látták, hogy társuk milyen jól sakkban tartja a bérgyilkost.

– Mit csinálsz? – kérdezte Entreri Catti-brie-t, aki egy nagy szikla mellett térdelt. A lány felállt, belelőtt egy nyilat a kőbe, aztán még egyet, és végül újra letérdelt.

– Mit csinálsz? – kérdezte Entreri, kissé ingerültebben.

– Hagyd abba a nyavalygást, és intézd el végre azt a drow-t – vágott vissza epésen Catti-brie, mire Entreri hitetlenkedő arcot vágott. Egyre kevésbé tudta, hova tegye a különös teremtet. Catti-brie a földre helyezte az ónix szobrocskát - Gyere elő, Guenhwyvar – mondta halkan. – Hős társamnak szüksége van a segítségedre.

Entreri elvicsorodott, s újult erővel csapott le ellenfelére - Catti-brie épp ezt akarta elérni. A bérgyilkos kardja kört írt le, a tör pedig minden egyes alkalmat kihasználta döfésre.

A sötét elf kiáltott valamit, mire egyik társa összeszedte a bátorságát, és előrejött, hogy beszálljon a küzdelembe. Entreri felmordult, és kelleetlenül hátrált egy lépést.

Ezüst nyíl suhant el a bérgyilkos előtt. Amikor kitisztult a

látása, megint csak egy drow-val állt szemben, a többiek pedig, akik hátrébb álltak, eltűntek.

Entreri rosszalló pillantást vetett a lányra, de az már megint a követ lövöldözte (és a visszatért párduchoz beszélt), így figyelemre sem méltatta a bérgyilkost.

Drizzt érezte a drow méreg maró perzselését a hátában, de érezte a nemrég lehajtott gyógyital bizsergését is. Úgy tett, mintha ájuldozna, és hallotta, hogy Dantrag gúnyosan nevetni kezd. Berg'inyon nyílpuskája ismét kattant, ahogy várható volt, és Drizzt a kőre hanyatlott. A lövedék átsuhant felette, s majdnem magát Dantragot találta fejen.

Dantrag már rohamozott is, mielőtt Drizzt talpraállt volna: a fegyvermester most minden csel nélkül, szemtől szembe támadott. Drizzt fél térdre emelkedett, felszökkent, és a veszedelmes varázslándzsa után vágott, ami épp a hónalja

alatt haladt el. Dantrag hihetetlen gyorsasággal, visszakézből arculcsapta Drizztet. Drizzt, kezében a szablyákkal, a lándzsára koncentrálnak nem tudott visszavágni.

A fegyvermester villámgyorsan visszafordult, és Drizztnek oldalra kellett vetődnie. A veszedelmes lándzsa a kőbe karmolt. Drizzt hirtelen irányt váltott, s próbált belevágni a lándzsába, de Dantrag megint túl gyors volt, és ő is csapott a kardjával, nem csak hárítva Drizzt vágását, de még sebet is ejtve kinyújtott karján. Ezután a kard visszaröppent a tokjába, gyorsabban, mint hogy Drizzt követhette volna.

A gyík feliramodott a falra, mire Drizzt gyorsan átugrott a másik oldalra.

– Meddig bírod még, Drizzt Do'Urden? – kérdezte az öntelt fegyvermester, mert tudta, hogy a másik fárad az állandó rohángálásban.

Drizzt felmordult, de amikor felállt a földről, hogy kövesse a gyík mozgását, a szeme sarkából látott valamit, ami reményt adott neki. Egy ismerős fekete párdúc pofája villant meg a

kanyarban.

Dantrag vagy ötödszörré fordult gyíkjával, amikor Guenhwyvar lecsapott. A gyík összerogyott, hátán lovasával. Dantragnak valahogy sikerült azonban kiszabadítania magát a nyeregből, és kissé meglepetten pattant fel a kószával szemben.

– Most már igazságos a küzdelem – Jegyezte meg Drizzt. Nyílpuska-lövedék suhant el Dantrag mellett, és sebet ejtett a kósza vállán.

– Aligha – felelte Dantrag, újjáéledő mosollyal. Gyorsabban, mint ahogy Drizzt tekintete követni tudta volna, előrántotta két kardját, és gondosan megtervezett támadásba kezdett. Fejében a gondolkodó kard telepátikus helyeslése visszhangzott.

“Aligha.”

– Mire készülsz? – kiáltotta Entreri a lánynak, miközben Guenhwyvar elrohant mellette, s ügyet sem vetett a bérgyilkos ellenfelére. Entreri minden csalódottságát a drow-ra zúdította, s hármas vágáskombinációval kibillentette egyensúlyából, megsebesítve a drow egyik karját. Entreri már ekkor véget vethetett volna a harcnak, de túlságosan lekötötte a figyelmét Catti-brie.

– Gödröket ások – felelte a lány, mintha ezzel mindent megmagyarázott volna. Újabb nyíllövés következtek gyors egymásutánban, levágva a követ egy hatalmas függő cseppkőről. Aztán az egyik nyíl már átröppent rajta, ki a nagy barlangba.

– Itt most harc van! – kiáltotta Entreri. – És nemsokára sötét elfek jönnek be azon a lyukon keresztül!

– Te csak csináld a saját dolgodat! – kiáltotta vissza Catti-brie. – Hadd csináljam én is az enyémet!

Entreri magába fojtotta a visszavágást, beharapta a száját, és elhatározta, hogyha ezen túl lesznek, és még él, Catti-brie

nagyon megbánja.

Az ellenséges drow, látva Entreri gondolatainak elkalandozását, hirtelen előreleandult, abban a reményben, hogy gyors győzelem lesz a jutalma. De Entreri kardja kicsapott jobbra, kicsapott balra, aztán egyenesen előredőfött, s újra megvágta a drow vérző karját.

Guenhwyvar és a gyík szőrös-pikkelyes gombócba gabalyodva harapdálták és tépték egymást. A gyíknak hosszabb nyaka volt. Jobban elérte Guenhwyvar oldalát, Guenhwyvar viszont a karmait is tudta használni, ami jelentős előnyt adott neki birkózás közben. A párdúc elülső karmaival erősen kapaszkodott, a hátsó lábaival viszont vadul tépte a hüllőfajzatot.

A győzelem már közel volt a párdúc számára, amikor Guenhwyvar gonosz szúrást érzett az oldalában: egy kard szúrását.

A párdúc vadul rántott egyet a fején, kitépve egy darabot a gyík váltóból, de a fájdalomtól elsötétedett előtte a világ, és már kifáradva a hidakon való korábbi szaladgálástól, fel kellett adnia: anyagtalan köddé vált, és visszatért az Asztrális Síkra.

A megtépett gyík arrébb hengeredett a padlón. Vérzett a nyaka, az oldala, s fel volt szakadva a hasa. A szerencsétlen, amilyen gyorsan csak tudott, elkúszott, menedéket adó odút keresve.

Berg'inyon ügyet sem vetett rá. Hátradőlt saját hátasa nyergében, s érdeklődéssel figyelte a küszöbön álló viadalt. Már kezdte volna újratölteni nyílpuskáját, de aztán meggondolta magát, és tovább figyelt.

Eszébe ötlött, hogy ő csak nyerhet, bármi is lesz a csata kimenetele.

A fegyvermester nyugodt léptekkel Drizzt elé lépett. Drizzt azt hitte, hogy mondani akar valamit, de az hirtelen előkapta az egyik kardját. Drizzt háritott, acél csattant acélnak, de

Dantrag a másik kardját is elővette, s a markolattal döfött.

A kósza alig tudta felfogni az egyes mozdulatokat. Épp idejében kapta fel Csillámot ahhoz, hogy védje a második csapást, de így is kapott egyet az arcába. Ismét arculcsapták, amikor Dantrag másik keze is lendült, túl gyorsan ahhoz, hogy elkaphassa.

Miféle mágiával bírhat? – tűnődött Drizzt, mert egyszerűen nem hitte el, hogy bárki is ilyen gyorsan mozoghasson.

Dantrag kardjának pengéje vörös derengésbe borult, de Drizzt csak elmosódott piros foltot látott, ahogy a fegyvermester villámgyorsan suhogtatta fegyverét. Legfeljebb követhette a mozdulatokat, s örült, ha meghallotta az acél pendülését. Nem is gondolhatott ellentámadásra: csak abban reménykedhetett, hogy Dantrag hamarosan kifárad.

De Dantrag csak mosolygott, mikor látta, hogy a kósza -mint bárki más – nem elég gyors ahhoz, hogy hatékonyan szembeszálljon vele.

Csillám felfogott egy balról jövő vágást, de Dantrag másik kardja, a vörösén derengő, szélesen kilendült jobbra, és Drizzt kissé kibillent egyensúlyából, amikor másik szablyájával ezt próbálta hárítani. A kard a hegye közelében találkozott a szablyával, s Drizzt tudta, hogy nem lesz ereje teljesen megállítani a csapást ebből a nehéz szögéből. Lebukott, ahogy pengéje visszanyomódott, a kard pedig elsuhintott a feje fölött – s mélyen belevágott a kőfalba!

Drizzt majdnem felkiáltott meglepetésében, látva a penge hihetetlen erejét: úgy vágta a falat, mintha Bruenor kedvenc sajtjából lett volna!

– Meddig bírod még? – ingerelte Dantrag. – Máris lassulsz, Drizzt Do'Urden. Nemsokára enyém a fejed.

Azzal újra támadott, még nagyobb önbizalommal, hisz végre látta Drizztet harcolni.

A harcost a roham meglepetésként érte. Rá kellett döbbsennie, hogy csakis ellenfelére koncentrálhat. Nem folytathatja tovább azt a taktikát, hogy pusztán reagál Dantrag

csapásaira: mélyebbre kell tekintenie, meg kell értenie ellenfele módszereit, ahogy akkor is tette, amikor Dantrag először ment neki a gyíkkal. Drizzt tudta, hogy a rohamozó Dantrag

a mennyezet felé fog haladni, mert sikerült a helyzetet a fegyvermester szemével látnia.

Most is ez történt. Dantrag jobb-bal-jobb-bal döféskombinációval rukkolt elő, de Drizzt pengéi mindahányszor a helyükön voltak, már azelőtt, hogy Dantrag megkezdte volna a mozdulatot. A fegyvermester támadásai végső soron nem is különböztek annyira Zak'nafein hajdani leckéitől. Mivel Dantrag gyorsabban mozgott minden drow-nál, akivel eddig Drizztnek dolga volt, a kósza kezdte sejteni, hogy a fegyvermester nem tud improvizálni az egyes mozdulatok közt.

Hárított egy magas vágást, és teljes fordulattal megpördült, miközben félrecapta a második kard pengéjét. Drizzt most már világosan látta, hogy Dantrag éppannyira ki van szolgáltatva saját gyorsaságának, mint az ellenfelei.

Alattomos döfés következett, de Drizzt már térdre is vetette magát, és egyik szablyáját a feje fölé emelve megtartotta Dantrag kardját a magasban. A fegyvermester második csapása is indulóban volt, de egy töredék pillanattal azután érkezett meg, hogy Csillám finom vágást ejtett Dantrag sípcentjának oldalán, s így a fegyvermester hátraugrani kényszerült.

Dantrag dühödött mordulással szökkent előre, s felfelé szorította Drizzt pengéit. A kósza háráított minden csapást, s ráállt a támadás ritmusára. Először azon gondolkodott, hogyan mehetne át ellentámadásba, de aztán megértette, hogy mi Dantrag célja ezzel a rutinnal: sokszor eljátszották ezt ők is Zak'nafeinnel.

Dantrag persze nem tudhatta – hisz ez apa és fiú titka volt –, hogy Drizzt ismeri az ellenszert erre a korábban védhetetlen módszerre.

A támadás neve kettős alsó döfés volt, s úgy működött, hogy a támadó felfelé kényszerítette a védekező kardjait, aztán hirtelen hátralépett, s két pengéjével előreszúrta.

Drizzt hátraszökkent, keresztezett szablyáival lenyomta a kardokat, hisz ez volt az egyetlen védekezés: a lekeresztelés. Drizzt azonban már háritás közben elkezdte az ellentámadást, s testsúlyát elülső lábára helyezve másik lábával előrerúgott a szablyák markolata között, pontosan Dantrag csodálkozó szeme közé.

A fegyvermester hátratántorodott. Drizzt előreugrott, s lecsapott a döbbent drow-ra. Most már ő diktált, s olyan szaporán szórta a vágásokat, hogy ellenfele nem tudta visszaszerezni a kezdeményezést. Nem tudott hasznát húzni elképzelhetetlen gyorsaságából.

Most Dantragnak kellett követnie Drizzt villámgyors támadásait, s szablyák villantak felé minden elképzelhető irányból. Drizzt nem tudta, meddig fogja bírni a nekivadult vagdalkozást, de érezte, hogy nem hagyhatja magához térni Dantragot.

Dantrag javára legyen mondva, hogy viszonylag meg tudta őrizni egyensúlyát, s tartotta magát a támadásokkal szemben. Drizzt észrevette, hogy Dantragnak csak a kezeiben van meg az a hihetetlen sebesség: a drow testének többi része normálisan, kiegyensúlyozottan mozgott. Végző soron tehát, a kezei kivételével nem volt gyorsabb Drizztnél.

Csillám lecsapott, s Dantrag kardja nekicsattant az oldalának. Drizzt ravaszul megcsavarta a szablyát, az ívelt pengét elcsúsztatta a fegyvermester kardján, s megvágta Dantrag karját.

A drow hátraugrott, próbált elszakadni ellenfelétől, de Drizzt tartotta vele a lépést, s egy harmadik kisebb találatot is sikerült bevinnie szablyáinak folyamatos táncával.

Vajon Dantrag is éppen olyan jól ki tudja számítani őt, mint ő Dantragot? Drizzt némi kárörömmel gondolt erre, de aztán elnyomta gonosz mosolyát. Csillám döfött, s jött a háritó kard,

de Drizzt csavart egyet a pengén, s Dantrag kezdte visszahúzni a karját.

Drizzt azonban hirtelen az ellenkező irányba folytatta a penge csavarását, s Csillám gyorsabban mozdult, mint ahogy Dantrag reagálni tudott volna. A gyilkos szablya mélyen belehasított a fegyvermester másik alkarjába, majd visszahúzódott. Drizzt belelépett a mozdulatba, s előrenyújtott szablya csíkot vágott Dantrag hasába.

A fegyvermester megrándult fájdalomában, de sikerült hátraugrania ellenfele elől.

– Jól csinálod – ismerte el, de azért próbálta fenntartani a magabiztosság látszatát. Drizzt azonban a hangja remegéséből tudta, hogy az utolsó vágás komolyra sikerült.

Dantrag váratlanul elmosolyodott.

– Berg'inyon! – kiáltotta, s oldalra pillantott. Szemei azonban tágra nyíltak a döbbenettől, amikor látta, hogy öccsének nyoma veszett.

– Ő szeretne lenni az új fegyvermester – szólta Drizzt nyugodtan.

Dantrag bőszen felordított, s újult erővel indult rohamra.

Villant a kard, s a nekivadult bérgyilkos előrelépett. Ékköves töre mohón szívta magába ellenfele életerejét. Entreri kirántotta a törte, s a halott drow a földre bukkott.

Entrerinek volt annyi lélekjelenléte, hogy azonnal félreugorjon, s tehetetlenül megcsóválja a fejét: nyílpuska-lövedékek érkeztek a nyílás felől.

Entreri a térdelő Catti-brie felé fordult, és ismét megkérdezte a lánytól, hogy mire készül.

Catti-brie szélesen elvigyorodott, felemelte az utolsó megtöltött homokórát, és belehelyezte az egyik nyíl ütötte részbe.

A bérgyilkosnak minden vér kifutott az arcából, amikor rájött, mire készül a lány.

– Most pedig szaladjunk – szólta Catti-brie, és felpattant a földről, kezében Taulmarillal.

Entreri már indult is, s a lány nevetve követte. Még megállt a padlón tátongó lyuknál, ami a nagy barlangba nyílt, s kikiabálta az egyik lebegve közeledő sötét elfnek, hogy nézze csak, milyen fogadtatás vár rájuk.

Döfés balra, döfés jobbra, jobb vágás lefelé, bal vágás lefelé. Dantrag támadása brutális erővel és gyorsasággal folytatódott, de Drizzt szablyát a helyükön voltak, és a ravasz kósza egy harmadik fegyvert is bevetett – a lábát. Belerúgott a fegyvermester sebzett gyomrába.

Dantrag összegörnyedt, s ismét védekezésbe kényszerült Drizzt állhatatos vágásaival szemben.

A kanyarban felbukkant Entreri.

– Futás! – kiáltotta, s bár a bérgyilkosnak szüksége volt Drizztre, hogy a felszínre jusson, már nem mert megállni, hogy magával húzza a kószát.

Catti-brie érkezett következőnek, épp amikor Drizzt szablyái megvillantak, s Dantrag kardjai szétnyomták őket. Drizzt térde lendült, s a fegyvermester a rátörő fájdalom hullámában megértette, hogy nem tudja visszatartani Drizztet.

Drizzt ráfordította Csillámot a védekező kardra, és Dantrag bordáihoz nyomta a pengét. A két drow zihálva nézett farkasszemet egymással.

– Zak'nafein legyőzött volna téged – szólta a kósza komoran, és Dantrag szívébe mártotta Csillámot.

Amikor hátrafordult, Catti-brie döbbenten meredt rá. Aztán a lány különös módon nekiugrott a drow-nak, s a kósza csak egy pillanat múlva döbbsen rá, hogy egy robbanás lökéshulláma csapta őket egymáshoz.

27. fejezet

A rendezés

A kő elkínzottan recsegni-ropogni kezdett, amikor a lökéshullám forrósága megolvasztotta fölötte a mennyezetet. A hatalmas függőcseppkő roppant lándzsaként zuhant alá az ezer lábnyi mélységbe.

A közelben lebegő sötét elfek rémulten spricceltek szét.

A kupolás kápolnában zavartalanul tartott a szertartás.

Egy katonanő, a Baenre Ház elitgárdájának tagja – de nem nemes –, sikoltozva rohant fel a központi emelvényre. Baenre Anya és a többiek először azt hitték, hogy őt is csak az általános eksztázis ragadta el: ez megszokott dolog volt a féktelen drow ünnepélyeken. Csak lassan jutott el a tudatukig, hogy a katona figyelmeztetést kiabál.

A hét másik nagyasszony hirtelen gyanakvó pillantást vetett Baenre Anyára, de még maguk a Baenre-lányok sem tudták mire vélni a helyzetet.

És ekkor a cseppkőláندzsa becsapódott.

Drizzt a levegőben kapta el Catti-brie-t, aztán már ő is repült. Bukfencezve ért földet, s védelmezőn maga alá temette a lányt.

Mind a ketten ordítottak, de egyikük sem hallott semmit a szélesedő tűzgolyó dübörgésén kívül. Drizzt forróságot érzett a hátán, és köpenye több helyen meggyulladt, amikor a tüzes fergeteg széle átgördült fölöttük.

Aztán egyszerre vége volt, éppolyan hirtelen, mint ahogy elkezdődött. Drizzt legördült Catti-brie-ről, gyorsan eloltotta égő köpenyét, aztán a lányhoz sietett, aki legalábbis eszméletlenül hevert a földön.

Catti-brie azonban kinyitotta egyik szemét, s pajkosan a drow-ra mosolygott.

– Fogadni mernék, hogy tiszta a terep mögöttünk – mondta csillogó szemmel, s Drizzt majdnem elnevette magát. Magához ölelte a lányt, és úgy érezte, hogy talán egyszer ismét

szabadok lehetnek. Mithril Csarnokra gondolt, s arra az időre, amit majd együtt tölt ott Bruenorékkal, és persze Catti-brie-vel.

Drizzt csak most fogta fel, mit akart eldobni magától.

Elengedte a lányt, és visszasietett a kanyarhoz, hogy ellenőrizze: tényleg nem maradt ellenség.

– Helló – suttogta Catti-brie, s a halott fegyvermester mellett heverő bűvös kardra pillantott. Óvatosan kézbe vette, s nem értette, hogyan hordhat egy gonosz drow olyan kardot, aminek a markolata egyszarvút formáz: a jó Mielikki istennő szent állatát.

– Mit találtál? – kérdezte Drizzt, amikor visszatért.

– Azt hiszem, hozzád való lenne – mutatta fel a lány a jellegzetes markolatot.

Drizzt kíváncsian meredt a fegyverre. Miközben Dantraggal küzdött, nem vette észre a markolatot, arra viszont emlékezett, milyen könnyen hasította a penge a falat.

– Tartsd csak meg – vont vállat. – Én jobban szeretem a szablyát, és ha ez valóban Mielikki fegyvere, akkor az istennő örülni fog, hogy nálad látja.

Catti-brie szélesen elmosolyodott, és az övébe dugta a

kardot. Entreri visszatért, Drizzt pedig Dantrag holtteste fölé hajolt, és levette a karkötőket a drow csuklójáról.

– Nem késlekedhetünk! – csattant fel idegesen a bérgyilkos.

– Most már egész Menzoberranzan tud rólunk, és ezer mérföldre sem lennénk elég messze ettől az átkozott várostól.

Azon ritka eset állt elő, hogy Drizzt teljes szívvel egyetértett a bérgyilkossal.

Khazidhea csendesen himbálódzott a lány csípőjén: nem egészen így tervezte a dolgot. A kard már sokat hallott Drizzt Do'Urdenről, és Dantrag veresége után megváltoztatta a markolata alakját, hogy jobban illeszkedjen a legendás harcos kezébe.

Drizzt azonban nem kapta be a csalétket, de a kard tudott várni...

Sima volt a haladásuk, a nap további részében már nem találkoztak üldözőkkel. Végül kénytelenek voltak megállni és pihenni, de nemigen tudtak lazítani.

Három napig futottak, hogy minél több mérföldet hagyjanak maguk mögött. Drizzt vezette a menetet, és igyekezett el-

kerülni Blingdenstone-tól, hogy ne keverje bele ebbe a veszedelembe a svirfnebliket. Nem értette, hogy a gyíklovas járőrök miért nem érik utol őket. Nemigen tudta elképzelni, hogy nem lesnek rájuk mindenfelől ugrásra kész sötét elfek.

Ennek következtében nem is volt igazán meglepve, amikor ismerős sötét elfet pillantott meg a folyosó közepén. A drow kezében tartotta széles karimájú kalapját, hogy üdvözlje őt és társait.

Catti-brie azonnal előrántotta Taulmarilt.

– Most nem menekülsz – morogta, mert emlékezett rá, hogyan tűnt el Jarlaxle a Mithril Csarnokban vívott harc után.

Entreri azonban lefogta a lány nyílveesszőért nyúló kezét, és a lány – amikor látta, hogy Drizzt sem kap a fegyvereihez – nem ellenkezett.

– Szépséges, drága hölgyem – szólt a zsoldos –, csak búcsúzni jöttem.

Szavai a végsőig borzolták Catti-brie idegeit, ugyanakkor azonban nem tagadhatta, hogy Jarlaxle méltósággal bánt vele, s nem bántotta, amikor tehetetlen fogoly volt csupán.

– Az én nézőpontomból ez eléggé furcsának tűnik – felelte Drizzt szándékolt nyugalommal. Megtapogatta zsebében a párducfigurát, de nem nyugodott meg túlságosan, mert tudta, hogy ha már Guenhwyvarra szorulnának, akkor úgymint meghalnak. Drizzt is, Entreri is ismerte a Bregan D'aerthét és a zsoldosvezért, s tudták, hogy számtalan képzett harcos les rájuk a homályból.

– Talán nem voltam akkora akadály a szökésednek, Drizzt Do'Urden, mint gondolod – felelte Jarlaxle, de kétségtelen volt, hogy a megjegyzés Entrerinek szólt.

Entreri nem lepődött meg a kijelentésen. Most már mindent értett, minden a helyére került: Catti-brie fejdísz, a mágikus medál, ami elvezetett Drizzthez, a pókmaszk, Jarlaxle utalásai a szertartásra, de még a párducfigura is, ami Jarlaxle asztalán várta. Nem tudta pontosan, mennyire szándékosan és mélyen volt benne Jarlaxle a szervezésben, de azt tudta, hogy a zsoldos számított arra, ami történt.

– Elárultad a saját népedet – szólt a bérgyilkos.

– A saját népemet? – rikkantotta Jarlaxle. – Mi az, hogy nép?

Jarlaxle egy pillanatra elhallgatott, aztán elnevette magát, mivel nem kapott választ.

– Inkább arról van szó, hogy nem működtem együtt az egyik nagyasszonyanya terveivel.

– Az első nagyasszonyanyaéval – vetette közbe Entreri.

– Nos – szólt a zsoldos dévaj mosollyal –, nem minden menzoberranzani drow örült olyan nagyon annak a szövetségnek, amit Baenre kialakított – még a saját családjában se mindenki.

– Triel – morogta Entreri, inkább magának, mint a

zsoldosnak.

– Többek közt – felelte Jarlaxle.

– Miről beszélnek ezek? – kérdezte Catti-brie súgva Drizztet, aki csak a vállát vonogatta.

– Mithril Csarnok sorsáról beszélgetünk – mondta Jarlaxle a lánynak. – Csodálom a célzóképességed, drága hölgy – folytatta a zsoldos, s mélyen meghajolt. A lány feszengeni kezdett.

Jarlaxle most Drizztre pillantott.

– Sokat nem adnék érte, ha láttam volna a nagyasszonyok arcát, amikor az a cseppkőlándsza bezuhant a Baenre kápolnába, csinos kis társnőd ténykedésének eredményeképp!

Drizzt és Entreri egyszerre fordultak Catti-Brie felé, de a lány csak a vállát vonogatta, és ártatlanul mosolygott.

– Nem öltél meg sok drow-t – tette hozzá gyorsan Jarlaxle.

– Csak egy maroknyit a kápolnában, és alig kéttucatot egész úton. A Baenre Ház magához fog térni, habár egy darabig el fog tartani, amíg helyrehozzák, amit a kupolával műveltél.

– És a szövetség? – kérdezte Drizzt, s most már kezdte érteni, miért csak a Bregan D'Aerthe tagjai jöttek utánuk.

– Igen, a szövetség – mondta Jarlaxle rejtelmesen. A Mithril Csarnok ellen irányuló szövetségnek valójában már akkor befellegzett, amikor Drizzt Do'Urdent elkapták.

– De annyi még a kérdés! – folytatta Jarlaxle. – Ezért is Jöttem ide.

A három bajtárs összenézett; nem tudták, mire céloz a zsoldos.

– Van valami, amit vissza kell vinnem a helyére – meredt Jarlaxle Entrerire, s kinyújtotta a kezét. – Add csak ide.

– És ha nem adja? – kérdezte dacosan Catti-brie. Jarlaxle nevetett.

A bérgyilkos habozás nélkül előszedte a pókmaszkot.

Világos volt, hogy Jarlaxle gyorsan vissza akarja juttatni a Sorcere-be, nehogy gyanúba keveredjen.

A zsoldos szeme felcsillant a maszk láttán: ez volt bonyolult

kirakósjátékának utolsó darabja. Gyanította, hogy Triel Baenre figyelte Entreriék minden lépését, amikor kilopták az álarcot a Sorcere-ből. Mindazonáltal az, hogy Jarlaxle hozzásegítette Entrerit a maszkhoz és Drizzt Do'Urden kiszabadításához, teljesen egybevágott a Baenre-lány terveivel. Jarlaxle bízott benne, hogy az elégedett Triel nem fogja őt beárulni az anyjának.

Ha vissza tudná vinni a maszkot a Sorcere-be, mielőtt Gromph rájönne, hogy eltűnt...

Entreri Drizztre pillantott, aztán odalökte a maszkot Jarlaxle-nak. A zsoldos, mintegy válaszképpen, egy rubinfüggőt akasztott le a nyakából.

– A drow nemesek ellen nem sok hasznát lehet venni – mondta szárazon, és Drizzt felé dobta az ékszer.

Drizzt meglepetésében rosszul nyúlt érte, és a kő az alkarjának csapódott, de másik kezével gyorsan utánakapott, így a rubin nem esett a földre.

– Dantrag karkötői – nevetett a zsoldos, amikor észrevette a karikákat a kósza kezén. – Én is gyanakodtam rájuk. Ne félj, meg fogod szokni őket, Drizzt Do'Urden, és akkor még félelmetesebb leszel!

Drizzt nem válaszolt, de egy csöppet sem kételkedett a zsoldos szavaiban.

Entreri, aki továbbra is riválisának tekintette Drizztet, savanyúan nézte a karkötőket.

– Keresztülhúztad Baenre Anya terveit – folytatta Jarlaxle színpadiasan, mély meghajlással. – Te pedig, bérgyilkos, visszaszerezted a szabadságot. De vigyázatok jól, bátor barátaim, mert a sötét elfek emlékezete hosszú, és bosszúja alattomos.

Narancsszín füstöt okádó robbanás pukkant, s mire a füst eloszlott, Jarlaxle nem volt sehol.

– Végre elment – morogta Cattie-brie.

– Én is örülni fogok, ha végre elválunk a felszínen -mondta komoran Entreri.

– De csak mert Catti-brie szavát adta neked – felelte Drizzt, hasonlóképp súlyosan. Egy pillanatra összekapcsolódott gyűlölködő, állhatatos pillantásuk, és Catti-brie, aki közöttük állt, kezdte fölöttébb kényelmetlenül érezni magát.

Most, hogy maguk mögött hagyták Menzoberranzan közvetlen veszedelmét, a régi ellenségek újra ellenségekké váltak.

Epilógus

A kis csapat nem ment vissza a Halott Ork Hágón túli barlanghoz. Guenhwyvar útmutatásával a Mithril Csarnok alatti alagutakba jutottak, és onnan már Entreri is ismerte az utat a mélyebben fekvő bányákig. A bérgyilkos és a kósza ugyanazon a párkányon váltak el, ahol valaha megküzdöttek, ugyanazon csillagos ég alatt, ami valaha tanúja volt párbajuknak.

Entreri elindult, de pár lépés után megállt, és visszafordult gyűlölt ellenségéhez.

– Az én emlékezetem is hosszú – mondta, Jarlaxle búcsúszavaira célozva. – És az én módszereim sem maradnak le a sötét elfek mögött.

Drizzt nem válaszolt.

– Átkozom a szavam – suttogta Catti-brie Drizztnak. - Legszívesebben nyilat röpítenék a hátába!

Drizzt átkarolta a lány vállát, és visszamentek az alagútba. Az a nyíl sok jót tett volna a világgal, de Drizzt többé nem félt Artemis Entreritől.

Tudta, hogy a bérgyilkos sok mindent forgat a fejében: nem

tetszik neki az, amit Menzoberranzanban látott, mert saját sötét lelkét látta benne visszatükröződni, és még egy darabig nem fog felépülni azokból az érzelmi megpróbáltatásokból, amiket ott elszenvedett. Egy darabig nem fog tudni drow-ra nézni.

Két óra múltán Drizzték Wulfgar halálának helyére érkeztek. Sokáig álltak némán, egymásba karolva.

Mikor elindultak, páncélba öltözött törpék tucatjai rontottak elő, s elálltak minden kijáratot.

– Adjátok meg magatokat, vagy meghaltok! – hallatszott az ilyenkor szokásos felszólítás, de aztán meglepett kiáltások harsantak fel, amikor a törpék felismerték Drizztüket.

– Vigyétek őket az őrparancsnokhoz! – szólt a parancs, és a törpék nyaktörő iramban cibálták a drow-t és a lányt Mithril Csarnok hivatalos bejárata felé. Hamarosan összetalálkoztak az említett őrparancsnokkal, s Drizzték döbbenten látták, hogy Regis viseli az előkelő tisztséget.

– Te vagy a parancsnok? – kérdezte Catti-brie, -amikor megpillantotta kis barátját. Regis a nyakába ugrott, de közben Drizzt vállát is megszorongatta.

– Hát visszajöttetek! – rikkantotta a félszerzet ragyogó arccal.

– Te vagy a parancsnok? – ismételte a lány, továbbra is hitetlenül.

Regis vállat vont.

– valakinek el kellett vállalnia...

– És nem is csinálja rosszul – szólt az egyik törpe. A többi harcos is kifejezésre juttatta egyetértését, s a félszerzet fülig pirult.

Regis megint rántott egyet a vállát, aztán olyan csókot nyomott Catti-brie arcára, hogy lehorzsolta róla a bőrt.

Bruenor úgy ült, mintha kővé vált volna, és a többi törpe, aki részt vett a fogadóteremben lebonyolított üdvözlő ünnepségen,

bölcsen távozott.

– Visszahoztam – mondta a lány ténszerűen, amikor egyedül maradtak az apjával. Úgy beszélt, mintha mi sem történt volna. – Neked is látnod kellett volna

Menzoberranzant.

Bruenor összerezsent, s könnyek gyűltek kékesszürke szemébe.

– Bolond lány – mondta, s Catti-brie hiába ismerte olyan rég, nem tudta eldönteni, hogy a törpe meg akarja ölelni vagy pofon akarja vágni.

– Te magad is bolond vagy – felelte megszokott makacsságával.

Bruenor felpattant és felemelte a kezét. Még sosem ütötte meg fogadott lányát, de most csak az utolsó pillanatban tudta visszafogni magát.

– Te is bolond vagy – ismételte Catti-brie, mintha bátorítani akarná Bruenort a pofonra. – Csak ülsz itt, és olyasmiken rágódsz, amin nem tudunk változtatni, miközben elmennek melletted azok a dolgok, amiken tudnál...

Bruenor elfordult.

– Azt hiszed, hogy nekem kevésbé hiányzik Wulfgar, mint neked? – folytatta a lány, és megragadta a törpe vállát. – Azt hiszed, hogy Drizztnak nem hiányzik?

– A drow is bolond! – dörögte Bruenor, és megpördült. Catti-brie egy röpké pillanatig azt a régi szikrát látta a törpe könnyes szemében.

– Ő lenne az első, aki beismerné – felelte a lány, s elmosolyodott. – Néha tényleg az is. De hát arra valók a barátok, hogy megállítsák az embert, ha bolondságot csinál.

Bruenor megadta magát: bekövetkezett a rég várt ölelés. Drizzt keresve sem találhatna jobb barátot nálad – morogta, aztán a lánya vállába temette öreg, könnyektől nedves arcát.

Mithril Csarnok termein kívül, a felszínen, Drizzt Do'Urden

egy kövön üldögélt. Ügyet sem vetett a közeledő telet
Jövendölő csípős szélre: mohón sütkérezett a hajnali fényben,
amiről azt hitte, sohasem látja többé.

(Folytatása következik)